

Agatha Christie

Ceaurile

„Vechiului meu prieten Mario cu amintiri plăcute despre mâncarea delicioasă, de la Caprice.”

Prolog

După-amiaza zilei de 9 septembrie era exact ca oricare altă după-amiază. Niciunul din cei care aveau să fie implicați în evenimentele acelei zile n-ar fi putut spune cu mâna pe inimă că presimțise dezastrul. (Adică, cu excepția doamnei Packer din Wilbraham Crescent 47, care era specialistă în premoniții, și care întotdeauna după aceea descria pe larg ciudatele presimțiri și temeri care o chinaseră. Dar doamna Packer de la nr. 47 era atât de departe de nr. 19 și atât de puțin implicată în întâmplările de acolo încât se părea că nu era deloc nevoie să aibă vreo presimțire).

La Biroul de Secretariat și Dactilografie Cavendish, directoare domnișoara K. Martindale, ziua de 9 septembrie fusese o zi încărcată, o zi obișnuită. Telefonul suna, dactilografele țcăneau, presiunea lucrului era medie, nici peste, nici sub volumul obișnuit. Nimic nu părea deosebit de interesant. Până la 2:35, ziua de 9 septembrie ar fi putut fi o zi ca oricare alta.

La 2:35 soneria domnișoarei Martindale se porni să sune, iar în biroul exterior, Edna Brent răspunse cu obișnuitul ei glas gâfâit și ușor nazal, în timp ce plimba o pralină în lungul liniei maxilarului.

— Da, domnișoară Martindale?

— Vai, Edna, nu așa ți-am spus să vorbești când răspunzi la telefon.

Pronunță clar și ține-ți respirația în spatele tonului.

— Mă scuzați, domnișoară Martindale.

— Așa-i mai bine. Poți s-o faci dacă vrei. Trimite-mi-o pe Sheila Webb.

— Nu s-a întors încă de la masă, domnișoară Martindale.

— Ah. Domnișoara Martindale își consultă ceasul de pe birou. 2:36.

Exact șase minute întârziere. Sheila Webb se făcuse leneșă în ultimul timp. Trimite-mi-o când vine.

— Da, domnișoară Martindale.

Edna plasă din nou pralina în mijlocul limbii și, sugând-o cu plăcere, reluă dactilografierea manuscrisului: Dragoste în pielea goală a lui Armand Levine. Erotismul lui zelos o lăsa rece, ca de altfel pe majoritatea cititorilor domnului Levine, în ciuda eforturilor lui. Era un exemplu elocvent al faptului că nimic nu e mai plictisitor decât pornografia plictisitoare. În ciuda copertilor ademenitoare și a titlurilor provocatoare, vânzările domnului Levine scădeau

cu fiecare an și ultima, notă de plată pentru dactilografiere deja îi fusese trimisă de trei ori.

Ușa se deschise și intră Sheila Webb, gâfâind ușor.

— A întrebat de tine Pisica roșcată, spuse Edna.

Sheila Webb se strâmbă.

— Țta-i norocul meu... O dată am întârziat și eu!

Își netezi părul, luă un carnet și un creion și bătu la ușa directoarei.

Domnișoara Martindale își ridică privirea. Era o femeie de patruzeci de ani, respirând eficiență prin toți porii. Părul de un roșcat deschis pieptănat într-o coafură à la pompadour și prenumele de Katherine îi aduseseră porecla de „Pisica roșcată”.

— Ai întârziat, domnișoară Webb.

— Scuzați-mă. A fost un trafic groaznic.

— Întotdeauna la ora asta traficul e groaznic. Ar trebui să ții cont de asta. Se uită pe un carnet din fața ei. A sunat o oarecare domnișoară Pebmarsh. Vrea o stenografă la ora trei. Te-a cerut pe dumneata anume. Ai mai lucrat pentru ea?

— Nu-mi amintesc, domnișoară Martindale. Oricum, nu în ultimul timp.

— Adresa e Wilbraham Crescent 19.

Se opri întrebătoare, dar Sheila Webb clătină din cap.

— Nu-mi amintesc să fi fost acolo.

— La ora trei. Ai timp să ajungi. Mai ai vreo programare în după-amiaza asta? Ah, da, spuse uitându-se în registrul cu programări. Profesorul Purdy la Curlew Hotel. Ora cinci. Ar trebui să te întorci până atunci. Dacă nu, am s-o trimit pe Janet.

Îi făcu semn că era liberă, iar Sheila Webb se întoarse în biroul exterior.

— Ceva interesant, Sheila?

— Încă o zi din acelea plictisitoare. Nu știu ce băbuță din Wilbraham Crescent. Și la cinci profesorul Purdy – numai nume din astea arheologice și cumplite! Ce n-aș da să se întâmple și un lucru palpitant din când în când!

Ușa domnișoarei Martindale se deschise.

— Văd că era și o notă, Sheila. Dacă domnișoara Pebmarsh nu s-a întors încă atunci când ajungi, intră în casă, ușa nu va fi încuiată. Intră și mergi în camera din dreapta de pe hol și așteaptă. Ții minte sau să-ți scriu?

— Țin minte, domnișoară Martindale.

Domnișoara Martindale se întoarse în sanctuarul ei.

Edna Brent pescui pe sub scaun și scoase în secret un pantof cam scâlciat al cărui toc cui aproape că se desprinsese.

— Cum mai ajung eu acasă? Se vaită ea.

— Oh, termină cu smiorcăiala, o să găsim noi ceva, spuse una din fete și își reluă lucrul.

Edna oftă și băgă în mașină o foaie nouă: „Dorința îl cuprinsese în ghearele ei. Cu degetele tremurând pățimaș îi sfâșie dantela fină de pe sâni și o prăvăli, pe sobă”.

— La dracu', spuse Edna și se întinse după radieră.

Sheila își luă poșeta și ieși.

Wilbraham Crescent era o fantezie executată de un constructor victorian prin anii 1880. Era o semilună de case duplex și grădini așezate spate-n spate. Această concepție era o sursă considerabilă de dificultăți pentru persoanele nefamiliarizate cu localitatea. Cei care ajungeau pe partea exterioară a semilunii erau incapabili să găsească numerele mici, iar cei care nimereau pe partea interioară mai întâi se întrebau nedumeriți cam pe unde ar putea fi numerele mari. Casele erau elegante, civilizate, decorate artistic cu balcoane și absolut respectabile. Modernizarea abia dacă le atinsese – pe dinafară, adică. Bucătăriile și băile fuseseră primele care simțiseră vântul schimbării.

Numărul 19 nu avea nimic neobișnuit. Avea perdele elegante și mânerul ușii din față bine lustruit. De o parte și de alta a potecii ce ducea la ușa din față erau trandafiri.

Sheila Webb deschise poarta, o luă pe potecă și sună la ușă. Nu primi nici un răspuns și, după ce așteptă un minut sau două, făcu precum i se ordonase și apăsă pe mâner. Ușa se deschise și intră. Ușa din dreapta micului hol era întredeschisă. Bătu, așteptă, apoi intră. Era o cameră de zi foarte plăcută și absolut obișnuită, o idee cam prea mobilată, pentru gusturile moderne. Singurul lucru ieșit din comun era multitudinea ceasurilor din ea – o pendulă ticăind într-un colț, un ceas de porțelan de Dresda pe polița căminului, un ceas în formă de caleașcă de argint pe birou, un cesuleț aurit pe etajera de lângă cămin și unul pe o masă de lângă fereastră, un ceas de voiaj în carcasă de piele uzată, cu litere aurii aproape șterse formând de-a curmezișul unui colț cuvântul ROSEMARY.

Sheila Webb se uită la ceasul de pe masă cu o oarecare mirare. Arăta puțin mai mult de patru și zece. Privirea îi fugi la cel de pe poliția căminului. Arăta aceeași oră.

Sheila tresări căci în momentul acela deasupra capului ei se auzi un vâjâit și un țăcănit și, dintr-un ceas de perete din lemn sculptat, un cuc țâșni pe ușiță și anunță tare și răspicat: Cucu, Cucu, Cucu! Tonul răgușit părea aproape amenințător. Cucul dispăru din nou cu un pocnet al ușiței.

Sheila Webb zâmbi ușor și păși spre capătul sofalei. Atunci se opri scurt, tresărind cu toată ființa.

Întins pe podea se afla trupul unui bărbat. Avea ochii pe jumătate deschiși, fără viață. În partea din față a costumului lui cenușiu închis se vedea o pată întunecată, umedă. Sheila se aplecă aproape mecanic. Îi atinse obrazul rece; mâna la fel. Atinse pata umedă și își retrase repede mâna, uitându-se la ea cu groază.

În acel moment auzi poarta și întoarse mecanic capul spre fereastră. Prin ea văzu silueta unei femei înaintând grăbită pe potecă. Sheila înghiți în sec... gâtul îi era uscat. Stătea înțepenită în loc, incapabilă să se miște, să țipe... Privind fix în fața ei.

Ușa se deschise și intră o femeie în vârstă, înaltă, ducând o sacoșă pentru cumpărături. Avea părul cărunț și ondulat, pieptănat peste cap și ochii mari, de un albastru minunat. Privirea lor trecu peste Sheila, fără s-o vadă.

Sheila scoase un sunet slab, nu mai mult de un cârâit. Ochii albaștri și largi reveniră la ea și femeia întrebă repede:

— E cineva aici?

— Eu... E.

Fata se opri brusc căci femeia venea iute spre ea din spatele canapelei. Și atunci țipă.

— Nu... Nu... O să călcați pe... El... Iar el e mort...

Capitolul I.

Ca să folosesc termenii poliției, pe 9 septembrie ora 2:59 p.m. mă aflam pe Wilbraham Crescent înaintând înspre vest. Era prima mea confruntare cu Wilbraham Crescent și, sincer să fiu, Wilbraham Crescent mă zăpăcise de cap. Dădusem curs unui presentiment cu o perseverență care devenea din zi în zi mai încăpățânată în timp ce presimțirea părea tot mai puțin să se adeverească. Așa sunt eu.

Numărul pe care îl căutam era 61, dar puteam să-l găesc? Nu, nu puteam. După ce urmărisem cu conștiinciozitate numele de la 1 la 35, Wilbraham Crescent păru să se sfârșească. O stradă etichetată echivoc Albany Road îmi bara calea. M-am întors. Pe partea dinspre nord nu erau case, numai un zid. Dincolo de zid se înălțau blocuri moderne, iar intrarea lor se găsea evident pe altă stradă. Dinspre partea aceea, nici o speranță.

În trecere, m-am uitat la numere. 24, 23, 22, 21. Vila Diana (20 probabil, în poartă cu o pisică portocalie care se spăla pe față), 19.

Ușa de la numărul 19 se deschise și pe ea ieși o fată care o luă pe potecă în jos cu viteza unei bombe. Asemănarea cu bomba era amplificată de țipetele care îi însoțeau înaintarea. Erau înalte și ascuțite și profund neomenești. Fata ieși pe poartă și se ciocni de mine cu o forță care era cât pe ce să mă arunce pe trotuar. Însă nu doar se ciocni de mine. Se agăță de mine cu disperare - o disperare greu de descris.

— Ușurel, am spus recăpătându-mi echilibrul. Am scuturat-o ușor. Liniștește-te acum.

Fata se liniști. Rămăsese încă agățată de mine, dar se oprise din țipat. În schimb icnea - icnete adânci, suspinat.

Nu pot spune că în situația dată am reacționat strălucit. Am întrebat-o dacă era vreo problemă. Dându-mi seama că întrebarea mea era deosebit de tâmpită, am amendat-o.

— Care-i problema?

Fata inspiră adânc.

— Acolo, înăuntru! arată, cu mâna în spatele ei.

— Și?

— E un bărbat pe podea... Mort... Era să calce pe el.

— Cine? De ce?

— Cred... Pentru că e oarbă. Și era sânge pe el. Se uită în jos și slăbi strânsoarea unei mâini. Și pe mine. Am sânge pe mine.

— Așa este. M-am uitat la petele de pe mâneca hainei mele. Acum am și eu, am subliniat. Am oftat și am cântărit situația. Mai bine ai veni cu mine și mi-ai arăta, am spus.

Dar ea începu să tremure violent.

— Nu pot... Nu pot... Nu mai intru.

— Poate că ai dreptate. M-am uitat în jur. Se părea că nu aveai unde să lași o fată pe jumătate leșinată. Am lăsat-o blând jos pe trotuar și am rezemat-o de gardul din fier forjat.

— Stai aici până mă întorc. N-o să dureze mult. O să fie bine. Dacă te simți rău, apleacă-te și pune-ți capul între genunchi.

— Eu... Cred că acum mi-e bine.

Era nițel îndoită în privința asta, dar nu aveam timp de negocieri. Am bătut-o încurajator pe umăr și am luat-o repede pe potecă. Am intrat pe ușă, am ezitat o clipă în hol, m-am uitat pe ușa din stânga și am văzut o sufragerie goală, am traversat holul și am intrat în camera de zi de pe partea opusă.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o femeie în vârstă, cu părul cărunt, stând într-un scaun. La intrarea mea întoarse repede capul și spuse:

— Cine e?

Mi-am dat seama pe loc că femeia era oarbă. Ochiul ei care privea direct către mine era fixat într-un punct dincolo de urechea mea stângă.

Am vorbit brusc și la obiect:

— O tânără a fugit în stradă spunând că aici se află un bărbat mort.

În timp ce rosteam vorbele, am avut o senzație de absurd. Nu părea posibil ca în această cameră ordonată, cu această femeie calmă care stătea cu mâinile încrucișate în scaunul ei să se găsească un mort.

Dar răspunsul ei veni pe loc.

— În spatele sofalei, spuse ea.

Am dat colțul sofalei. Și atunci l-am văzut. Brațele aruncate în lături... Ochiul sticloși... Pata de sânge care se coagula.

— Cum s-a întâmplat? Am întrebat repezit.

— Nu știu.

— Dar... Cine e?

— Habar n-am.

— Trebuie să chemăm poliția. M-am uitat în jur. Unde e telefonul?

— N-am telefon.

M-am concentrat mai atent asupra ei.

— Locuiți aici? Aceasta e casa dumneavoastră?

— Da.

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Bine-nțeles. Am venit de la cumpărături... Am observat sacoșa aruncată pe un scaun lângă ușă. Am intrat aici. Mi-am dat seama imediat că în cameră se afla cineva. Când ești orb, îți dai seama foarte ușor. Am întrebat cine era. N-am primit nici un răspuns... Decât zgomotul făcut de cineva care respira foarte repede. Am luat-o în direcția aceluia sunet... Și atunci, acel cineva, oricine o fi fost, a strigat... Ceva despre cineva care era mort și că era să calc pe el. Și apoi, persoana a trecut în fugă pe lângă mine și a ieșit din cameră țipând.

Am dat din cap. Poveștile se potriveau.

— Și ce-ați făcut?
— Mi-am croit calea cu mare grijă până când piciorul meu a dat de un obstacol.
— Și pe urmă?
— Am îngenuncheat. Am atins ceva - mâna unui bărbat. Era rece... Nu avea puls... M-am ridicat și am venit înapoi și m-am așezat... Să aștept. Trebuia să vină cineva la un moment dat. Tânăra, oricine o fi fost ea, trebuia să dea alarma. M-am gândit că e mai bine să nu părăsesc casa!
Calmul acestei femei mă impresiona. „Nu țipase, nu ieșise împleticindu-se din casă cuprinsă de panică. Se așezase calmă și așteptase. Era un lucru înțelept, dar trebuie că luase ceva efort.
Mă întrebă:
— Dar dumneata cine ești?
— Mă numesc Colin Lamb. Eram în trecere.
— Unde e tânăra?
— Am lăsat-o rezemată de poartă. Era în stare de șoc. Unde e cel mai apropiat telefon?
— E o cabină telefonică la vreo cincizeci de metri în josul străzii, chiar înainte să ajungi la colț.
— Desigur. Îmi amintesc că am trecut pe lângă ea. Mă duc să sun la poliție. O să... Am ezitat.
Nu știam dacă să spun „O să rămâneți aici?” sau „O să vă simțiți bine? M-a scos din încurcătură tot ea.
— Ai face mai bine să aduci fata în casă, mi-a spus hotărâtă.
— Nu știu dacă va vrea să vină, am rostit cu îndoială.
— Nu în camera asta, firește. Pune-o în sufrageria de pe cealaltă parte a holului. Spune-i că-i pregătesc un ceai.
Se ridică și veni spre mine.
— Dar... Vă puteți descurca...
O clipă, pe fața ei apăru un surâs întunecat.
— Tinere dragă, mi-am pregătit singură mesele în bucătărie încă de când am venit să trăiesc în această casă... Acum paisprezece ani. Dacă ești orb nu înseamnă neapărat că ești și neajutorat.
— Scuzați-mă. A fost o prostie din partea mea. Aș putea să știu cum vă numiți?
— Millicent Pebmarsh. Domnișoară.
Am ieșit și am luat-o în jos pe potecă. Fata se uită în sus la mine și se chină să se ridice.
— Cred că acum mă simt cât de cât bine.
Am ajutat-o, spunând vesel:
— Bun.
— Acolo... Era un mort acolo, nu-i așa?
Am confirmat prompt.
— Bine-nțeles că era. Tocmai mă duc la cabina telefonică să raportez la poliție. În locul dumitale aș aștepta în casă. Am ridicat glasul pentru a-i

acoperi protestele. Mergi în sufragerie... Cum intri pe stânga. Domnișoara Pebmarsh îți prepară o ceașcă de ceai.

— Așadar asta era domnișoara Pebmarsh? Și e oarbă?

— Da. A fost și pentru ea un șoc, bine-nțeles, dar e foarte înțeleaptă.

Vino, te duc eu. O ceașcă de ceai îți va prinde bine în timp ce aștepti să vină poliția.

Am luat-o cu un braț după umeri și am condus-o în casă. Am așezat-o confortabil lângă masa din sufragerie și am ieșit iar în grabă să dau telefon.

Un glas plat spuse:

— Postul de poliție Crowdean.

— Pot să vorbesc cu inspectorul Hardcastle?

Glasul spuse precaut:

— Nu știu dacă e aici. Cine e la telefon?

— Spuneți-i că e Colin Lamb.

— O clipă, vă rog.

Am așteptat. Apoi l-am auzit pe Dick Hardcastle.

— Colin? Nu te așteptam încă. Unde ești?

— Crowdean. De fapt, sunt în Wilbraham Crescent. Acolo, la numărul 19, e un mort pe podea, înjunghiat, așa spune. E mort cam de vreo jumătate de oră, sau pe-aici.

— Cine l-a găsit? Tu?

— Nu, eu eram un trecător nevinovat. Brusc, din casă a ieșit în fugă o fată, ca un liliac din iad. Mai să mă dea jos. Spunea că pe podea era un mort și că o oarbă tropăia pe el.

— Sper că nu-ți bați joc de mine, nu? Întrebă suspicios Dick.

— Recunosc că sună fantastic. Dar lucrurile stau exact cum ți-am spus.

Oarba este domnișoara Millicent Pebmarsh care e și stăpâna casei.

— Și tropăia pe mort?

— Nu în sensul la care te referi. Se pare că, oarbă fiind, nu știa exact unde era el.

— Am să pun mașinăria în funcțiune. Așteaptă-mă acolo. Ce ai făcut cu fata?

— Domnișoara Pebmarsh îi face un ceai.

Comentariul lui Dick fu că totul suna foarte drăguț.

Capitolul II

În Wilbraham Crescent la numărul 19, mașinăria legii era în funcțiune. La fața locului se aflau medicul poliției, un fotograf și specialiști în amprente. Toți se mișcau eficient, fiecare ocupându-se de treaba lui.

În final sosi și inspectorul detectiv Hardcastle, un bărbat înalt cu un chip imperturbabil și cu sprâncene expresive, semănând cu un zeu, ca să vadă dacă tot ce se pusesse în mișcare se făcea, și se făcea cum trebuie. Aruncă o ultimă privire asupra cadavrului, schimbă câteva cuvinte scurte cu medicul, apoi se îndreaptă spre sufrageria în care trei persoane stăteau în fața unor cești de ceai goale. Domnișoara Pebmarsh, Colin Lamb și o fată înaltă cu părul castaniu, cârlionțat și niște ochi mari și înspăimântați. „Foarte drăguță”, remarcă inspectorul așa, în paranteză. Se prezintă domnișoarei Pebmarsh.

— Inspectorul detectiv Hardcastle.

Știa câte ceva despre domnișoara Pebmarsh deși, din punct de vedere profesional, pașii nu li se încrucișaseră niciodată. Dar o văzuse pe acolo, și știa că fusese profesoară și că avea o slujbă legată de predarea sistemului Braille la Aaronberg Institute pentru copiii handicapați. Părea extrem de puțin probabil ca un bărbat să fie găsit ucis în casa ei ordonată și austeră, dar improbabilitatea era o stare pe care o întâlneai mai des decât ai fi fost dispus să crezi.

— E un lucru teribil ceea ce s-a întâmplat, domnișoară Pebmarsh, spuse el. Mă tem că a fost un mare șoc pentru dumneavoastră. Va trebui să obțin de la dumneavoastră toți o declarație clară referitoare la ce s-a întâmplat exact. Am înțeles că domnișoara... Se uită rapid pe carnetul pe care i-l înmânase ofițerul de poliție, Sheila Webb a fost cea care, de fapt, a descoperit cadavrul. Dacă-mi permiteți să folosesc bucătăria dumneavoastră, domnișoară Pebmarsh, am s-o rog pe domnișoara Webb să mă însoțească acolo ca să putem discuta în liniște.

Deschise ușa dintre sufragerie și bucătărie și așteptă până când fata trecu dincolo. Un tânăr detectiv în civil se stabilise deja în bucătărie, scriind discret la o măsuță.

— Scaunul ăsta pare confortabil, spuse Hardcastle trăgând o versiune modernă a unui scaun Windsor.

Sheila Webb se așeză nervoasă, uitându-se la el cu ochii larg deschiși și înspăimântați.

Hardcastle fu cât pe ce să spună „N-am să te mănânc draga mea”, dar se abținu și, în loc de asta, spuse:

— N-ai de ce să fii speriată. Nu vrem decât o imagine clară. Deci, te numești Sheila Webb. Adresa?

— Palmerston Road 14, dincolo de uzina de gaz.

— Da, desigur. Și ai serviciu?

— Da. Sunt stenodactilografa... Lucrez la biroul de secretariat al domnișoarei Martindale.

— Biroul de Secretariat și Dactilografie Cavendish, ăsta-i numele complet, nu?

— Așa este.

— Și de când lucrezi acolo?

— Cam de un an. De fapt, de zece luni.

— Înțeleg. Și acum spune-mi cu cuvintele dumitale cum ai ajuns să fii azi în Wilbraham Crescent 19.

— Păi, s-a întâmplat așa. Sheila Webb vorbea acum cu mai multă încredere. Această domnișoară Pebmarsh a sunat la birou și a cerut ca la ora trei să fie aici o stenografă. Așa că atunci când m-am întors de la masă domnișoara Martindale mi-a spus să vin aici.

— Asta era procedeu, nu-i așa? Adică... Dumneata erai următoarea pe listă... Sau cum se aranjează treburile astea?

— Nu chiar. Domnișoara Pebmarsh mă ceruse pe mine în mod special.

— Domnișoara Pebmarsh te ceruse pe dumneata în mod special. Sprâncenele lui Hardcastle înregistrară acest aspect. Înțeleg... Pentru că mai lucraseși pentru ea?

— Dar nu mai lucrasem, spuse repede Sheila.

— Nu? Ești absolut sigură?

— Categorie. Adică, nu e genul de persoană pe care s-o uiți. Tocmai asta e atât de ciudat.

— Chiar așa. Ei bine, n-o să intrăm în asta acum. Când ai ajuns aici?

— Trebuie să fi fost chiar înainte de trei pentru că ceasul cu cuc... Se opri brusc. Ochii i se lărgiră. Ce ciudat! Foarte ciudat! La vremea respectivă nici n-am observat.

— Ce n-ai observat, domnișoară Webb?

— Vai... Ceasurile.

— Ce-i cu ceasurile?

— Ceasul cu cuc a bătut corect ora trei, dar celelalte erau cam cu o oră mai înainte. Foarte ciudat!

— Bine-nțeles că e foarte ciudat, aprobă inspectorul. Acum, când ai observat prima dată cadavrul?

— Abia după ce m-am dus în spatele canapelei. Și acolo... Era... El. A fost cumplit, da, cumplit...

— Cumplit, de acord. Ai recunoscut bărbatul? Era cineva pe care îl mai văzuseși?

— Nu.

— Ești absolut sigură? S-ar fi putut să arate altfel decât arăta de obicei, să știi. Gândește-te bine. Ești sigură că era cineva complet necunoscut?

— Foarte sigură.

— Perfect. Asta e. Și ce-ai făcut?

— Ce-am făcut?

— Da.

— Păi... Nimic... Absolut nimic. Nu puteam.

— Înțeleg. Nu l-ai atins deloc?

— Ba da, l-am atins. Ca să văd dacă... Adică... Doar să văd... Dar era... Foarte rece... Și... Și aveam sânge pe mână. Era oribil... Gros și cleios.

Începu să tremure.

— Gata, gata, spune liniștitor Hardcastle. Acum totul s-a terminat. Nu te mai gândi la sânge. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Nu știu... Oh, ba da, a venit acasă.

— Domnișoara Pebmarsh, adică?

— Da. Numai că atunci nu știam că era domnișoara Pebmarsh. A intrat în casă cu o sacoșă pentru cumpărături.

— Și dumneata ce-ai spus?

— Nu cred că am spus ceva... Am încercat, dar n-am putut. Simțeam un nod aici. Își arătă gâtul.

Inspectorul dădu din cap.

— Și apoi... Apoi... Ea a spus: „Cine-i acolo?” și a venit în spatele sofalei și am crezut... Am crezut că o să... Să calce pe el. Și am țipat... Și o dată ce

am început să țip nu m-am mai putut opri, și nu știu cum am ieșit din cameră și pe ușa din față...

— Ca un liliac din iad, își aminti inspectorul descrierea lui Colin.

Sheila Webb se uită la el cu niște ochi nefericiți și înspăimântați și spuse în mod neașteptat:

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ți pară rău. Ai povestit foarte bine. Nu trebuie să te mai gândești la asta. Oh, încă ceva. De ce te aflai în camera aceea?

— De ce? Părea nedumerită.

— Da. Ai ajuns aici, probabil cu câteva minute mai devreme, și ai apăsat pe sonerie, presupun. Dar, dacă nu ți-a răspuns nimeni, de ce ai intrat?

— A, asta era! Pentru că așa mi-a spus ea.

— Care ea?

— Domnișoara Pebmarsh.

— Dar am înțeles că nu vorbești niciodată cu ea.

— Nu, nu vorbisem. Îi spusese domnișoarei Martindale că trebuia să intru și să aștept în camera de zi de pe partea dreaptă a holului.

Hardcastle spuse gânditor:

— Așa deci.

Sheila Webb întrebă timid:

— Asta... Asta-i tot?

— Cred că da. Aș dori să mai aștepți aici vreo zeci de minute, în caz că s-ar mai ivi ceva. După aceea te voi trimite acasă cu mașina poliției. Ce-mi poți spune despre familia dumitale? Ai familie?

— Părinții mei au murit. Locuiesc cu o mătușă.

— Cum se numește?

— Doamna Lawton.

Inspectorul se ridică și întinse mâna.

— Ți mulțumesc foarte mult, domnișoară Webb. Încearcă să te odihnești bine la noapte. Ai nevoie de asta.

Ea îi zâmbi timid în timp ce trecea în camera de zi.

— Ai grijă de domnișoară Webb, Colin, spuse inspectorul. Și acum, domnișoară Pebmarsh, pot să vă deranjez să veniți aici?

Hardcastle întinse pe jumătate mâna s-o călăuzească, dar domnișoara Pebmarsh trecu hotărâtă pe lângă el, verifica un scaun rezemat de perete, îl trase puțin în față și se așeză.

Hardcastle închise ușa. Înainte să vorbească, domnișoara Pebmarsh rosti brusc:

— Cine-i tânărul acela?

— Se numește Colin Lamb.

— Așa mi-a spus și el. Dar cine e? De ce a venit aici?

Hardcastle o privi ușor mirat.

— S-a întâmplat să treacă pe stradă când domnișoara Webb a ieșit țipând din casă. După ce a intrat și a văzut cu ochii lui că ceea ce spunea fata era adevărat, ne-a sunat și i-am cerut să se întoarcă aici și să aștepte.

— I-ați spus pe nume, Colin.

— Aveți un spirit de observație foarte dezvoltat, domnișoară Pebmarsh... (Observație? Nu prea era cuvântul care se cuvenea spus. Și totuși niciunul nu se potrivea mai bine). Colin Lamb este un prieten al meu, deși nu l-am văzut de câțva timp. E biolog marin.

— Oh! Înțeleg.

— Și-acum, domnișoară Pebmarsh, aș vrea să-mi povestiți ceva despre afacerea asta destul de surprinzătoare.

— Cu plăcere. Dar sunt foarte puține de spus.

— Locuiți aici de câțva timp, dacă nu mă înșel.

— Din 1950. Sunt... Am. Fost. Profesoară de profesie. Când mi s-a spus că nu se mai poate face nimic ca să-mi recapăt vederea și că în scurt timp voi orbi complet, m-am specializat în Braille și am învățat diferite metode de ajutorare a orbilor. Am o slujbă la Aaronberg Institute care se ocupă de copii orbi și handicapați.

— Mulțumesc. Acum despre evenimentele din după-amiaza aceasta. Așteptați pe cineva?

— Nu.

— Vă voi citi descrierea mortului ca să vedem dacă vă sugerează o persoană anume. Înălțimea 1,80 m, vârsta aproximativă șaiszeci de ani, brunet spre cărunt, ochi căprui, fără barbă și mustață, slab la față, maxilar puternic. Costum gri închis, mâini îngrijite. Ar putea fi funcționar la bancă, avocat, contabil, sau de o altă profesie, dar nu muncitor. Vă sugerează vreo persoană pe care o cunoașteți?

Millicent Pebmarsh se gândi bine înainte de a răspunde.

— Nu pot spune că da. Firește, e o descriere foarte generală. S-ar putea potrivi multor oameni. Ar putea fi cineva pe care să-l fi văzut sau cunoscut cu vreo ocazie, dar categoric nu e cineva pe care să-l cunosc bine.

— Și n-ați primit de la nimeni în ultimul timp vreo scrisoare în care vi se propunea să primiți o vizită?

— Categoric nu.

— Foarte bine. Ați sunat la Cavendish Secretarial Bureau și ați cerut o stenografă și...

Femeia îl întrerupse.

— N-am făcut nimic de genul ăsta.

— N-ați sunat la Cavendish Secretarial Bureau și ați cerut... Hardcastle o privi lung.

— N-am telefon în casă.

— Există o cabină telefonică la colțul străzii.

— Da, desigur. Dar pot să vă asigur, inspectore Hardcastle, că nu-mi trebuia nici o stenografa și n-am - repet, n-am sunat la acest birou Cavendish pentru nici o astfel de cerere.

— N-ați cerut-o anume pe domnișoara Sheila Webb?

— N-am mai auzit numele ăsta până acum.

Hardcastle se uita lung la ea, uluit.

— Ați lăsat ușa de la intrare neînchisă, sublinie el.

- O fac în mod frecvent pe timpul zilei.
- Ar putea intra oricine.
- Se pare că a și făcut-o în cazul ăsta, spuse sec domnișoara

Pebmarsh.

— Domnișoară Pebmarsh, conform raportului medical, acest om a murit în intervalul de timp cuprins între 1:30 și 2:45. Unde vă aflați în acea perioadă?

Domnișoara Pebmarsh reflectă.

— La 1:30 fie că plecasem sau mă pregăteam să plec de acasă. Aveam de făcut niște cumpărături.

— Îmi puteți spune exact unde v-ați dus?

— Stați să văd. M-am dus la oficiul poștal, cel de pe Albany Road, am spus un pachet, am cumpărat niște capse și ace de siguranță de la Field și Wren. Apoi m-am întors aici. Pot să vă spun exact ce oră era. În timp ce intram pe poartă ceasul meu cu cuc a strigat cucu de trei ori. Îl aud din drum.

— Și cum e cu celelalte ceasuri?

— Poftim?

— Celelalte ceasuri ale dumneavoastră păreau să fie toate cu mai mult de o oră înainte.

— Înainte? Vă referiți la pendula din colț?

— Nu numai la ea. Toate celelalte ceasuri din camera de zi arătau aceeași oră.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu „celelalte ceasuri”, în camera de zi nu există nici un alt ceas.

Capitolul III

Hardcastle căscă ochii.

— Ei, haideți, domnișoară Pebmarsh! Cum rămâne cu minunatul ceas din porțelan de Dresda de pe polița căminului? Și cu cesulețul franțuzesc, din bronz aurit? Și cu ceasul în formă de caleașcă de argint, și... Da, cu ceasul cu inscripția „Rosemary” într-un colț?

Fu rândul domnișoarei Pebmarsh să fie nedumirită.

— Unul din noi trebuie că e nebun, inspectore. Vă asigur că n-am nici un ceas din porțelan de Dresda, nici, ce spuneți dumneavoastră, un ceas cu „Rosmary” pe el... Nici un ceas franțuzesc aurit și... Care era celălalt?

— Caleașca de argint, răspunse mecanic Hardcastle.

— Nici pe acesta. Dacă nu mă credeți, puteți întreba femeia care vine la curățenie. Se numește doamna Curtin.

Inspectorul detectiv Hardcastle era ca picat din cer. Tonul domnișoarei Pebmarsh trăda o convingere absolută. Rămase tăcut câteva clipe, rumegând problema. Apoi se ridică.

— Vă deranjează să mă însoțiți în cealaltă cameră, domnișoară Pebmarsh?

— Bine-nțeles că nu. Sinceră să fiu, aș vrea să văd și eu ceasurile astea?

— Să vedeți? Îi scăpă lui Hardcastle.

— Mai corect spus, să le examinez, dar chiar și orbii, inspectore, folosesc vorbirea convențională, deși nu e valabilă pentru situația lor. Când spun că aș vrea să văd ceasurile, mă refer la faptul că aș vrea să le examinez și să le simt cu degetele mele.

Urmat de domnișoara Pebmarsh, Hardcastle ieși din bucătărie, traversă holulețul și intră în camera de zi. Polițistul care lua amprentele ridică privirea spre el.

— Aproape am terminat aici, spuse el. Puteți atinge ce vreți.

Hardcastle dădu din cap și ridică micul ceas de voiaj cu inscripția „Rosemary” într-un colț. Îl puse în mâinile domnișoarei Pebmarsh. Ea îl pipăi cu atenție.

— Pare un ceas de voiaj obișnuit, cu carcasă de piele, spuse ea. Nu este al meu, inspectore Hardcastle, și nu se afla în camera asta când am plecat de acasă la unu și jumătate. Sunt absolut sigură de ceea ce spun.

— Vă mulțumesc.

Inspectorul i-l luă înapoi. Apoi, cu grijă, luă micul ceas din porțelan de Dresda de pe polița căminului.

— Aveți grijă cu ăsta, e fragil, o atenționă el punându-i-l în mână.

Millicent Pebmarsh pipăi delicat micul ceas din porțelan, apoi clătină din cap.

— Trebuie să fie un ceas fermecător, dar nu e al meu. Unde spuneți că era?

— Pe poliția căminului, în dreapta.

— Acolo trebuia să fie două sfeșnice de porțelan, spuse domnișoara Pebmarsh. De fapt, un sfeșnic cu două brațe.

— Da, e un sfeșnic acolo, dar a fost împins spre capăt.

— Spuneți că mai există un ceas?

— Încă două.

Hardcastle puse la loc ceasul din porțelan și i-l dădu pe cel franțuzesc, aurit. Ea îl pipăi repede și i-l înapoie.

— Nu. Nici ăsta nu-i al meu.

I-l dădu și pe cel din argint, dar nici acesta nu fu recunoscut.

— Singurele ceasuri din camera asta sunt pendula de acolo din colț, lângă fereastră...

— Foarte corect.

— Și un ceas cu cuc pe perete, lângă ușă.

Inspectorul Hardcastle nu prea știa ce să mai spună. Se uită cercetător la femeia din fața lui, sigur fiind că ea, la rândul ei, nu-l putea cerceta. Pe fruntea ei, nedumerirea săpase o ușoară cută. Femeia spuse răspicat:

— Nu pot să înțeleg. Pur și simplu nu pot să înțeleg.

Întinse o mână și, dovedind o bună cunoaștere a locului în care se afla în cameră, se așază. Hardcastle se uită la polițistul care luase amprentele și care acum stătea lângă ușă.

— Ai verificat ceasurile astea? Întrebă el.

— Am verificat tot, domnule. Pe ceasul aurit nu-i nici o amprentă, dar nici nu putea fi. Suprafața nu prinde. Același lucru e valabil și pentru cel de

porțelan. Dar nici pe cel de voiaj și nici pe cel de argint nu sunt deloc amprente, lucru puțin nefiresc, căci ar fi trebuit să fie amprente. Apropo, niciunul nu-i stricat și toate arată aceeași oră – patru și treisprezece minute.

— Și despre restul camerei?

— Există cam trei sau patru forme diferite de amprente, toate de femeie, așa spune. Conținutul buzunarelor e pe masă.

Hardcastle se duse. Spre masă și se uită la cele câteva obiecte de pe ea. Un portofel cu șapte bancnote de zece lire, ceva mărunțiș, o batistă de mătase fără monogramă, o cutiuță cu pastile pentru digestie și o carte de vizită. Hardcastle se aplecă și se uită la ea.

DI. R. H. Curry Metropolis and Provincial Insurance Co. Ltd. Denvers Street 7 Londra, W2.

Hardcastle se întoarse la sofa pe care stătea domnișoara Pebmarsh.

— Așteptați cumva vizita de la compania de asigurări?

— Companie de asigurări? Nu, categoric nu.

— Metropolis and Provincial Insurance Company”.

Domnișoara Pebmarsh clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nu aveți de gând să faceți vreo asigurare?

— Nu. Am asigurare pentru foc și furt la Jove Insurance Company, care are filiala aici. Nu mă interesează o asigurare personală, pentru că n-am familie și nici rude apropiate așa că nu văd cine ar beneficia de ea.

— Înțeleg. Numele de Curry vă spune ceva? Domnul R. H. Curry?

O urmărea cu atenție. Nu văzu nici o reacție pe chipul ei.

— Curry... Clătină din cap. Nu-i un nume prea des întâlnit, nu-i așa? Nu, nu cred că am mai auzit numele, sau că am cunoscut pe cineva cu acest nume. Țasta e numele bărbatului care a murit?

— Posibil.

Domnișoara Pebmarsh ezită o clipă, apoi spuse:

— Ați vrea să... Să. Ating.

Hardcastle se grăbi să-i răspundă.

— Nu v-ar deranja, domnișoară Pebmarsh? Nu vă cer prea mult? Nu mă prea pricep în problemele astea, dar îmi închipui că degetele dumneavoastră v-ar spune mai mult decât dacă vi l-aș descrie.

— Exact. Recunosc, nu-i un lucru plăcut, dar doresc să-l fac dacă în felul acesta vă pot ajuta.

— Mulțumesc, domnișoară Pebmarsh. Dați-mi voie să vă conduc...

O duse după sofa, îi indică unde să îngenuncheze, apoi îi îndrumă cu blândețe mâna spre fața mortului. Domnișoara Pebmarsh era foarte calmă, netrădând vreo emoție. Degetele ei atinseră părul, urechile, întârziind o clipă în spatele urechii stângi, urmărirea linia nasului, a gurii și a bărbiei. Apoi clătină din cap și se ridică.

— Am o idee foarte clară despre cum arată, dar sunt absolut convinsă că nu e o persoană pe care s-o fi cunoscut sau întâlnit.

Polițistul cu amprente își adunase trusa și ieșise. Acum își băgă din nou capul pe ușă.

— Au venit după el, spuse indicând cadavrul. Pot să-l ia?

— Da, răspuse Hardcastle. Domnișoară Pebmarsh, vreți să veniți să vă așezați aici?

O conduse spre un scaun din colț. În cameră intrară doi bărbați care, rapid și profesionist, luară cadavrul celui ce fusese domnul Curry. Hardcastle ieși până la poartă, apoi se întoarse în camera de zi. Se așeză lângă domnișoara Pebmarsh.

— E o afacere absolut neobișnuită, domnișoară Pebmarsh. Am să reiau punctele principale, să vedem dacă am înțeles corect. Corecți-mă dacă greșesc. Nu așteptați pe nimeni azi, n-ați făcut nici o cerere de asigurare de vreun fel, și n-ați primit nici o scrisoare de la nimeni precum că veți fi vizitată azi de un reprezentant al vreunei companii de asigurări. E corect?

— Foarte corect.

— Nu ați avut nevoie de o stenografă sau de o stenodactilografă și nu ați sunat la Biroul Cavendish cerând să se prezinte una aici, la ora trei.

— Și asta e corect.

— Când ați plecat de acasă, în jur de unu și jumătate, în camera asta existau numai două ceasuri, ceasul cu cuc și pendula. Atât.

— Dacă e să fiu absolut corectă, n-aș putea jura privitor la acest aspect. Lipsindu-mi vederea, n-aș putea observa prezența sau absența unui lucru neobișnuit din această cameră. Cu alte cuvinte, ultima dată când am știut cu precizie ce se găsește în această cameră a fost azi dimineață, devreme, când am șters praful. Atunci totul era la locul lui. De regulă mă ocup singură de camera asta, pentru că femeile care vin la curățenie s-ar putea să nu umble cu grijă cu bibelourile sau alte piese de ornament.

— Ați lipsit toată dimineața de acasă?

— Da. La zece m-am dus ca de obicei la Aaronberg Institute, unde am ore până la douăsprezece și un sfert. M-am întors aici în jur de unu fără un sfert, mi-am pregătit în bucătărie o omletă și un ceai, și am ieșit din nou, cum v-am spus, la unu și jumătate. Apropo, am mâncat în bucătărie, și n-am intrat în această cameră.

— Înțeleg, spuse Harcastle. Cum sunteți absolut sigură că azi dimineață la zece nu era nici un ceas în plus aici, e posibil să fi fost introduse la orice oră după aceea în cursul dimineții.

— În privința asta ar trebui s-o întrebați pe femeia care face curățenie, doamna Curtin. De regulă vine aici în jur de zece și pleacă pe la douăsprezece. Locuiește în Dipper Street 17.

— Mulțumesc, domnișoară Pebmarsh. Am ajuns acum la următoarele aspecte, și legat de ele aș vrea să-mi dați vreo idee sau vreo sugestie. La o anumită oră, azi, au fost aduse aici patru ceasuri. Limbile tuturor celor patru ceasuri sunt puse la patru și treisprezece minute. Vă sugerează ceva ora asta?

— Patru și treisprezece minute. Domnișoara Pebmarsh, clătină din cap. Absolut nimic.

— Să trecem de la ceasuri la mort. Pare puțin probabil ca femeia care vă face curățenie să-l fi lăsat să intre în casă, afară doar dacă el nu i-a spus

că îl așteptați, dar asta o putem afla de la ea. E de presupus că omul a venit aici să discute cu dumneavoastră fie într-o problemă de afaceri, fie în una personală. Între unu și jumătate și trei fără un sfert a fost înjunghiat și ucis. Chiar dacă avea legătură cu asigurările, dumneavoastră spuneți că nu așteptați pe nimeni. Ușa era descuiată, așa că a putut intra și a rămas să vă aștepte... Dar de ce?

— Toată povestea e o aiureală, spuse domnișoara Pebmarsh pierzându-și răbdarea. Așadar dumneavoastră credeți că acest... Cum îl cheamă... Curry a adus cu el ceasurile astea?

— Nu se vede nicăieri vreo cutie. Cu greu ar fi putut aduce patru ceasuri în buzunare. Și-acum, domnișoară Pebmarsh, vă rog să vă gândiți cu atenție. Există vreo asociație pe care ați putea-o face în legătură cu aceste ceasuri, sau dacă nu cu ceasurile, cu ora 4:13? Patru și treizeci minute?

Femeia clătina din cap.

— Tot încerc să-mi spun că e opera unui nebun sau a cuiva care a greșit casa. Dar nici chiar asta nu explică nimic. Nu, inspectore, nu vă pot ajuta.

Un polițist tânăr băgă capul pe ușă. Hardcastle ieși în hol și amândoi se duseră către poartă. Hardcastle și polițistul discutară câteva clipe.

— Acum poți s-o duci pe tânără acasă, spuse Hardcastle. Adresa e Palmerston Road 14.

Se întoarse în sufragerie. Prin ușa dinspre bucătărie, rămasă deschisă, o auzea pe domnișoara Pebmarsh trebăluind la chiuvetă. Se duse în pragul ușii.

— Am să iau cu mine ceasurile astea, domnișoară Pebmarsh. Vă las o chitanță pentru ele.

— Luați-le fără nici o problemă, inspectore, nu-mi aparțin...

Hardcastle se întoarse către Sheila Webb.

— Poți merge acasă acum, domnișoară Webb. Te va duce mașina poliției.

Sheila și Colin se ridicară.

— Urc-o, te rog, în mașină, Colin, spuse Hardcastle și se așeză la masă ca să scrie chitanța.

Colin și Sheila ieșiră și o luară pe alee. Sheila se opri brusc.

— Mănușile... Mi le-am uitat...

— Ți le aduc eu.

— Nu știu precis, unde le-am pus. Nu mă mai deranjează acum... Acum că l-au luat de acolo.

Fugi înapoi și reveni lângă el în câteva clipe.

— Îmi pare rău că am fost atât de proastă... Înainte.

— Oricine ar fi fost, răspunse Colin.

În timp ce Sheila urca în mașină, apărură și Hardcastle. Apoi, pe când mașina se îndepărta, se întoarse spre tânărul polițist.

— Vreau să fie împachetate cu grijă ceasurile din camera de zi - toate, în afară de ceasul cu cuc și de pendulă.

Îi mai dădu câteva instrucțiuni, apoi se întoarse spre prietenul său.

— Mă duc să mă-distrez. Vii cu mine?

— Îmi convine, răspuse Colin.

Capitolul IV

— Unde mergem? L-am întrebat pe Dick Hardcastle.

El i se adresa șoferului.

— Biroul de Secretariat Cavendish. E pe Palace Street, către Esplanade, pe dreapta.

Mașina porni. Între timp se adunase o mică mulțime, cascând ochii cu interes. Pisica portocalie mai stătea încă în poarta Vilei Diana. Nu-și mai spăla față, ci stătea foarte dreaptă, lingându-și alene coada și privind peste capetele mulțimii cu acel dispreț total față de rasa umană care este prerogativa specială a pisicilor și cămilelor.

— Biroul de secretariat și apoi femeia cu curățenia, în ordinea asta, pentru că deja e târziu, spuse Hardcastle uitându-se la ceas. E trecut de patru. Apoi adăugă: Frumușică fată, nu?

— Foarte, am răspuns.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Dar mi-a înșirat o poveste cam fantezistă. Cu cât se verifică mai repede, cu atât mai bine.

— Doar nu crezi că ea...

Mi-o reteză scurt.

— Întotdeauna mă interesează oamenii care descoperă cadavre.

— Dar fata asta era înnebunită de frică! De-ai fi auzit-o cum urla...

Îmi mai aruncă o privire ghidușă și repetă că era o fată foarte frumușică.

— Și cum de-ai ajuns tu să hoinărești prin Wilbraham Crescent, Colin? Admirai străvechea noastră arhitectură victoriană? Sau aveai un scop?

— Aveam un scop. Căutam numărul 61. Și nu l-am găsit. E posibil să nu existe?

— Ba există. Numerele merg până la... 88, parcă.

— Dar, ascultă Dick, când am ajuns la numărul 28, Wilbraham Crescent se termina.

— Asta îi bramburește mereu pe străini. Dacă o luai la dreapta pe Albany Road și apoi o coteai iar la dreapta, ajungeai în cealaltă jumătate a lui Wilbraham Crescent, înțelegi, e construit spate-n spate. Grădinile dau una-n alta în spate.

— Înțeleg, am spus după ce mi-a explicat pe larg această ciudățenie geografică. Ca piațetele și grădinile alea din Londra. Inslow Square, nu-i așa? Sau Cadogan. În tot cazul, există 61. Ai idee cine locuiește acolo?

— 61? Să văd... Da, trebuie să fie Bland, constructorul.

— Vai, asta-i rău!

— Nu vrei un constructor?

— Nu, nu-mi trebuie deloc un constructor. Auzi, dar poate că s-a mutat aici de curând?

— Bland s-a născut aici, cred. E localnic și de ani de zile se ocupă de construcții.

— Deprimant.

— E un constructor foarte prost, spuse încurajator Hardcastle. Folosește materiale slăbuțe. Ridică genul de case care arată cât de cât bine până ajungi să trăiești în ele, apoi se dărâmă peste tine sau îți dau tot timpul de lucru. Uneori e cam pe muchia legii. Dar îl duce capul, reușește s-o scoată la capăt.

— Nu are rost să mă tentezi, Dick. Omul pe care-l vreau eu e aproape cu certitudine un stâlp de corectitudine.

— Bland a moștenit o grămadă de bani cam acum un an... Sau mai de grabă, nevastă-sa. E canadiancă, a venit aici în timpul războiului și l-a cunoscut pe Bland. Familia ei s-a opus ca ea să se mărite cu el, și când a făcut-o, a cam tăiat-o de la porție. Apoi, anul trecut, a murit unchiul ei, al cărui unic fiu fusese omorât în război, și cum doamna Bland e singura care a mai rămas din familie, toți banii lui i-au revenit ei. Asta l-a salvat la țanc pe Bland care era în pragul falimentului.

— Se pare că știi multe despre domnul Bland.

— Ei bine, vezi tu, Garda Financiară întotdeauna ciulește urechile când un om se îmbogățește peste noapte. Se întreabă dacă nu cumva e vorba de vreun mișmaș sau ceva, și verifică. Am verificat și am găsit totul în regulă.

— În tot cazul, nu mă interesează un om care s-a îmbogățit subit. Nu-i genul de afacere pe care o caut.

— Nu? Ai avut-o pe aia, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Și ai terminat cu ea? Sau... N-ai terminat?

— E o poveste cam lungă, m-am eschivat. Luăm cina împreună cum era plănuț, sau afacerea asta a contramandat totul?

— Nu, cina e cină. Primul lucru pe care trebuie să-l fac deocamdată e să pun mașinaria în funcțiune. Vrem să aflăm totul despre domnul Curry. O dată ce știm cine e și ce învârte, ne vom putea face o idee cine a vrut să-l lichideze. Se uită pe geam. Am ajuns.

Biroul de Secretariat și Dactilografie Cavendish era situat pe principala stradă comercială, numită destul de pompos Palace Street. Ca multe alte firme din zonă, se afla într-o casă în stil victorian.

Hardcastle și cu mine am urcat cele patru trepte, am trecut prin ușa principală pe care am găsit-o deschisă și, urmând îndemnul unei plăcuțe de pe o ușă din dreapta „Vă rugăm să intrați”, am intrat. Era o încăpere măricică, în care trei tinere dactilografiau de zor. Două continuă să dactilografieze, necatadixind să ne acorde vreo atenție. A treia, care dactilografia la masa pe care se afla telefonul și care era situată exact vizavi de ușă, se opri din lucru și ne privi întrebătoare. Părea să sugă o bomboană. După ce o așeză în gură într-o poziție convenabilă, ne întrebă pe un ton înfundat, dovadă că nu stătea prea bine cu polipii:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Domnișoara Martindale? Spuse Hardcastle.

— Cred că în momentul de față vorbește la telefon... În acel moment se auzi un declic și fata ridică receptorul, apăsă pe un buton și spuse: Doi domni

vor să discute cu dumneavoastră, domnișoară Martindale. Se uită la noi și întreabă: îmi puteți spune numele dumneavoastră, vă rog?

— Hardcastle, spuse Dick.

— Domnul Harscastle, domnișoară Martindale. Închise telefonul și se ridică. Vă rog să mă urmați, spuse, îndreptându-se spre o ușă pe care, pe o plăcuță de alamă, stătea scris DOMNIȘOARA MARTINDALE. Deschise ușa, se lipi de ea ca să ne facă loc să trecem, spuse: „Domnul Hardcastle”, și o închise în urma noastră.

Domnișoara Martindale stătea în spatele unui birou uriaș. Era o femeie cu o înfățișare energică, un păr de un roșcat deschis, pieptănat într-o coafură înaltă, și o privire vioaie. Să fi avut în jur de patruzeci de ani.

Se uită pe rând la noi.

— Domnul Hardcastle?

Dick scoase una din cărțile lui de vizită oficiale și i-o întinse. Eu m-am eschivat retrăgându-mă spre un scaun de lângă ușă.

Sprâncenele gălbuie ale domnișoarei Martindale se înălțară a mirare și, întrucâtva, a neplăcere.

— Inspectorul detectiv Hardcastle? Cu ce vă pot ajuta, inspectore?

— Am venit să vă cer o mică informație, domnișoară Martindale. Cred că sunteți în măsură să mă ajutați.

După tonul lui, am intuit că Dick intenționa s-o ia prin învăluire, exercitându-și farmecul. Personal, mă cam îndoiam că domnișoara Martindale ar fi sensibilă la farmec. Era genul de femeie pe care francezii îl etichetează atât de sugestiv la femme formidable.

Eu studiam spațiul înconjurător. Pe peretele de lângă biroul domnișoarei Martindale atârna o colecție de fotografii cu autografe. Am recunoscut-o pe cea a doamnei Ariadne Oliver, scriitoarea de romane polițiste, pe care o cunoșteam și eu cât de cât. A, dumitale sinceră, Ariadne Oliver. Al dumitale recunoscător, Garry Gregson, împodobește fotografia altui autor de romane din „seria neagră”, mort cu vreo șaisprezece ani în urmă. Veșnic a dumitale, Miriam, împodobește fotografia lui Miriam Hogg, o scriitoare specializată în romane de dragoste. Sexul era reprezentat de fotografia unui chelios cu aspect timid, semnat mărunțel, Cu recunoștință, Armand Levine. Trofeezele aveau un aer de uniformitate. Aproape toți bărbații țineau în mână pipe și purtau costume de tweed, iar femeile arătau serioase și gata să se sufoce în blănuri.

În timp ce ochii îmi hoinăreau pe pereți, Hardcastle își derula întrebările.

— Aveți o angajată Sheila Webb, dacă nu mă înșel?

— Corect. Mă tem că în momentul de față nu-i aici... Cel puțin... Apăsă pe butonul interfonului și vorbi cu biroul celălalt.

— Edna, s-a întors Sheila Webb?

— Nu, domnișoară Martindale, încă nu.

Domnișoara Martindale închise.

— A plecat la un client puțin după prânz, explică ea. Mă gândeam că la ora asta s-o fi întors. E posibil ca de acolo să se fi dus la Curlew Hotel, unde avea o altă programare pentru ora cinci.

— Înțeleg, spuse Hardcastle. Îmi puteți spune câte ceva despre domnișoara Sheila Webb?

— Prea multe nu vă pot spune. Este aici de... Să văd, da, de aproape un an. Munca ei s-a dovedit foarte satisfăcătoare.

— Știți unde a lucrat înainte să vină la dumneavoastră?

— Dacă doriți neapărat să știți asta, cred că pot afla, inspectore. Trebuie să avem pe aici pe undeva dosarul ei cu referințe. Din cât țin eu minte, așa, pe loc, mai înainte a lucrat la Londra și patronii de acolo i-au dat niște referințe deosebit de bune. Cred, dar nu sunt sigură, că a lucrat la o firmă de afaceri, posibil o agenție imobiliară.

— Spuneți că lucrează bine?

— Absolut corespunzător, răspuse domnișoara Martindale, care era clar că nu era darnică privitor la laude.

— Nu-i o profesionistă de primă clasă?

— Nu, n-aș spune asta. Are o viteză de scris peste medie și e destul de bine crescută. Este o dactilografă atentă, nu face greșeli.

— În afară de relațiile de serviciu, o cunoașteți ca persoană?

— Nu. Cred că locuiește cu o mătușă. Aici, domnișoara Martindale deveni ușor nerăbdătoare. Pot să vă întreb de ce îmi puneți toate aceste întrebări, inspectore Hardcastle? A intrat fata asta în vreun bucluc?

— N-aș spune chiar asta, domnișoară Martindale. Cunoașteți o anume domnișoară Pebmarsh?

— Pebmarsh, repetă domnișoara Martindale încrețindu-și sprâncenele gălbuie. Acum când... Oh, desigur. La domnișoara Pebmarsh s-a dus Sheila în după-amiaza asta. Programarea era pentru ora trei.

— Cum s-a făcut programarea?

— Prin telefon. Domnișoara Pebmarsh a sunat și a spus că are nevoie de o stenodactilografă și că ar vrea să i-o trimitem pe domnișoara Webb.

— A precizat că o vrea pe Sheila Webb?

— Da.

— La ce oră v-a sunat?

— Am răspuns eu direct. Asta înseamnă că era în timpul pauzei de masă, care durează o oră. Aș spune fără să greșesc prea mult că era cam pe la două fără zece. În tot cazul, înainte de două. Ah, da, văd că mi-am notat în carnet. A fost fix la 1:49.

— Ați vorbit personal cu domnișoara Pebmarsh? Adică, era chiar ea la telefon?

Domnișoara Martindale păru puțin mirată.

— Presupun că da.

— Dar nu i-ați recunoscut vocea? Nu o cunoașteți personal?

— Nu, nu o cunosc. Mi-a spus că o cheamă Millicent Pebmarsh, mi-a dat adresa - un număr în Wilbraham Crescent. Apoi, cum am spus, a cerut ca Sheila Webb, dacă e liberă, să vină la ea la ora trei.

Era o declarație limpede, hotărâtă. M-am gândit că domnișoara Martindale ar fi un martor excelent.

— Vreți să fiți amabil să-mi spuneți despre ce e vorba? Întrebă ușor nerăbdătoare domnișoara Martindale.

— Ei bine, vedeți dumneavoastră, domnișoară Martindale, domnișoara Pebmarsh neagă că ar fi dat un astfel de telefon.

Domnișoara Martindale făcu ochii mari.

— Nu, zău! Extraordinar!

— Pe de altă parte, dumneavoastră susțineți că ați primit un asemenea telefon, dar nu puteți spune în mod, categoric că la telefon era domnișoara Pebmarsh.

— Nu, firește că nu pot spune categoric. Nu o cunosc pe femeia asta. Dar nu văd care e interesul să faci un lucru ca ăsta. A fost cumva o farsă?

— Ceva mai mult, spuse Hardcastle. A dat vreun motiv această domnișoară Pebmarsh sau cine o fi fost de ce o voia anume pe domnișoara Sheila Webb?

Domnișoara Martindale reflectă o clipă.

— Cred că a spus că Sheila Webb mai lucrase pentru ea.

— Și așa e?

— Sheila mi-a spus că nu-și amintea să fi lucrat vreodată pentru domnișoara Pebmarsh. Dar asta nu e ceva foarte grăitor, inspectore. În definitiv, fetele se duc în atâtea locuri, la atâtea persoane, încât ar fi imposibil să-și amintească dacă au lucrat într-un anumit loc cu nu știu câte luni în urmă. Sheila n-a fost prea categorică în acest sens. A spus doar că nu-și amintea să fi fost acolo. Dar, serios, inspectore, chiar dacă toată povestea asta a fost o farsă, nu văd de ce vă interesează pe dumneavoastră?

— La astă vreau să ajung. Când domnișoara Webb a ajuns în Wilbraham Crescent 19, a intrat în casă, mai precis în camera de zi. Mi-a spus că acestea erau instrucțiunile pe care le primise. De acord?

— Foarte corect, spuse domnișoara Martindale. Domnișoara Pebmarsh mi-a spus că s-ar putea să ajungă acasă puțin mai târziu și că Sheila trebuia să intre și s-o aștepte.

— Când domnișoara Webb a intrat în sufragerie, a dat peste un mort zăcând pe podea.

Domnișoara Martindale se holbă la el. O clipă, nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, apoi rosti cu greu:

— Ați spus un mort, inspectore?

— Un bărbat ucis. De fapt, înjunghiat.

— Vai de mine, vai de mine! Fata trebuie să fie tare tulburată. Părea genul de eufemism caracteristic domnișoarei Martindale.

— Vă spun ceva numele de Curry, domnișoară Martindale? Domnul R. H. Curry?

— Nu cred, nu.

— De la Metropolis and Provincial Insurance Company?

Domnișoara Martindale continuă să clatine din cap.

— Îmi înțelegeți dilema, spuse Hardcastle. Dumneavoastră spuneți că domnișoara Pebmarsh v-a dat telefon și a cerut ca Sheila Webb să meargă acasă la ea, la ora trei. Domnișoara Pebmarsh neagă că a făcut așa ceva. Sheila Webb ajunge acolo și găsește un mort. Așteptă optimist.

Dar domnișoara Martindale se uita prostită la el.

— Totul îmi pare de domeniul fantasticului, spuse ea dezaprobator.

Dick Hardcastle oftă și se ridică.

— Drăguț loc aveți aici, spuse el politico. Sunteți de câtva timp în afaceri, nu-i așa?

— De cincisprezece ani. Ne-am descurcat extrem de bine. Am pornit la scară mică, apoi ne-am extins într-atât încât abia mai puteam face față cererilor. Am acum opt angajate care au tot timpul de lucru.

— Văd că vă ocupați mult de literatură.

Hardcastle se uită la fotografiile de pe perete.

— Da, dintr-un început m-am specializat în scrisori. Fusesem mulți ani secretara unui bine cunoscut autor de romane polițiste, domnule Garry Gregson. De fapt, biroul ăsta l-am înființat cu ajutorul unei moșteniri de la el. Cunoșteam o mulțime de colegi ai lui, scriitori, și ei m-au recomandat. Cunoștințele mele privind exigențele scriitorilor s-au dovedit de folos. Ofer un serviciu foarte util în ceea ce privește muncă de cercetare necesară – date și citate, aspecte legale ale anchetelor și procedura poliției, detalii referitoare la otrăvuri. Tot felul de lucruri de acest gen. Apoi nume străine și adrese și restaurante pentru cei care plasează acțiunea romanului în străinătate. Pe vremuri, oamenilor nu le prea păsa de precizie, dar în ziua de azi cititorii sunt foarte exigenți.

Domnișoara Martindale se opri. Hardcastle spuse politico:

— Sunt convins că aveți pentru ce să vă felicitați.

Se îndreptă către ușă. Am deschis-o înainte lui.

În biroul exterior, cele trei fete se pregăteau de plecare. Mașinile de scris fuseseră închise sub capacele lor. Recepționera Edna stătea amărâtă ținând într-o mână un toc cui iar în cealaltă pantoful din care se rupsese.

— Îi am doar de o lună, se văita ea. Și au fost foarte scumpi. Și numai din cauza nenorocitului ăla de grătar de lângă cofetăria din colț de aici! Mi-am prins tocul în el și s-a dus! Nici n-am mai putut să mai merg, a trebuit să-mi scot pantofii și mai aveam și două cornuri în mână, și cum am să ajung acasă sau la autobuz nici nu știu.

În clipa aceea Edna recepționă prezența noastră și ascuse repede pantoful dătător de bătaie de cap, aruncându-i domnișoarei Martindale o privire neliniștită, din care am ghicit că domnișoara Martindale nu era genul de femeie care aprecia tocurile cui. Ea personal purta pantofi de piele fără toc.

— Vă mulțumesc, domnișoara Martindale, spuse Hardcastle. Îmi pare rău că v-am răpit atât de mult timp. Dacă se întâmplă să vă aduceți aminte de ceva...

— Se înțelege de la sine, i-o reteză cu destulă bruschețe domnișoara Martindale.

În timp ce ne suiam în mașină, am spus.

— Așadar, în ciuda suspiciunilor tale, povestea Sheilei Webb se dovedește cât se poate de adevărată.

— Bine, bine. Ai învins.

Capitolul V.

— Mami! Strigă Ernie Curtin, întrerupându-și pentru o clipă bâzâitul și bârâitul cu care însoțea mișcările unei rachete mici de metal pe pervazul ferestrei, menite să imite lansarea unei nave spațiale spre Venus. Mami, n-o să-ți vină să crezi!

Doamna Curtin, o femeie cu o față aspră, își văzu mai departe de spălatul vaselor și nu răspunse.

— Mami, o mașină de poliție s-a oprit în fața casei noastre.

— Termină cu minciunile, Ernie, spuse doamna Curtin așezând la uscat ceștile și farfuriile. Știi ce ți-am spus despre asta.

— Nu mint niciodată, spuse cu demnitate Curtin. Și chiar e o mașină de poliție din care ies doi bărbați.

Doamna Curtin se răsuci spre odrasla ei.

— Ce-ai mai făcut acum? Întrebă ea. Ne-ai băgat în bucluc, asta ai făcut!

— Ba nu, n-am făcut nimic!

— Trebuie că are legătură cu Alf ăla. Cu el și cu șleahta lui. Auzi, bandă! Ți-am spus, și ți-a spus și taică-tu, că bandele nu e respectabile. Se lasă cu belele. Mai întâi ai să fii adus într-un tribunal pentru minori și pe urmă ai să fii trimis la o casă de reeducare. Ori eu n-am să îngădui una ca asta, auzi tu?

— Uite-i că vin spre ușa de la intrare, anunță Ernie.

Doamna Curtin lăsă chiuveta și veni la fereastră lângă odrasla ei. În acel moment se auzi o bătaie în ușă. Ștergându-și în grabă mâinile cu prosopul de vase, doamna Curtin ieși pe coridor și deschise ușa. Se uită sfidătoare și îndoită la cei doi bărbați din prag.

— Doamna Curtin? Întrebă volubil bărbatul mai înalt.

— Ea, răspunse doamna Curtin.

— Pot să intru o clipă? Sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

Doamna Curtin se trase înapoi cam fără voie. Deschise o ușă și-l invită pe inspector să intre. Era o cămăruță foarte ordonată și curată care dădea impresia că numai rar se intra în ea, impresie care era într-un totul corectă.

Ernie, împins de la spate de curiozitate, veni pe coridor și se strecură pe ușă.

— Fiul dumitale? Întrebă inspectorul Hardcastle.

— Da, spuse doamna Curtin și adăugă bătaioasă: E un copil cuminte, orice ați spune dumneavoastră.

— Sunt convins că e, spuse politico inspectorul Hardcastle.

Fața doamnei Curtis se mai relaxă.

— Am venit să-ți pun câteva întrebări despre Wilbraham Crescent 19. Am înțeles că lucrezi acolo.

— Nici n-am spus că nu, spuse doamna Curtin, nereușind încă să se lepede de indispoziția anterioară.

— Pentru o anume domnișoară Millicent Pebmarsh.
— Da, muncesc pentru domnișoara Pebmarsh. O doamnă foarte cumsecade.
— Oarbă, spuse inspectorul Hardcastle.
— Da, sărmana de ea. Dar nici nu v-ar veni să credeți cum știe toate unde e și cum se mișcă de colo-colo. Iese și pe stradă și mai și traversează. Nu e una din alea care să strâmbe din nas din te miri ce ca altele pe care le știu eu.
— Lucrezi acolo dimineața?
— Așa-i. Mă duc cam pe la nouă jumătate, zece, și plec la două sau când termin. Apoi se repezi: Doar n-o să spuneți că s-a furat ceva, nu?
— Ba dimpotrivă, spuse inspectorul cu gândul la cele patru ceasuri. Doamna Curtin se uită buimacă la el.
— Care-i necazul? Întrebă ea.
— Azi după-amiază, în Wilbraham Crescent 19, în camera de zi a fost găsit un bărbat mort.
Doamna Curtin căscă ochii. Ernie Curtin, în plin extaz, deschise gura să spună „Trăsnet!”, dar se gândi că nu era înțelept să atragă atenția asupra sa, drept care o închise la loc.
— Mort? Întrebă neîncrezătoare. În camera de zi?
— Da. Fusesse înjunghiat.
— Adică o crimă?
— Da, crimă.
— Cin' l-a omorât? Întrebă răstit doamna Curtin.
— Mă tem că n-am ajuns chiar atât de departe încă să știm asta. Ne-am gândit că poate ne-ai putea ajuta.
— Nu știu nimic despre crimă, spuse cu hotărâre doamna Curtin.
— Nu, dar s-au ivit câteva probleme. De pildă, s-a prezentat vreun bărbat acolo azi dimineață?
— Nu-mi aduc aminte așa ceva. Azi nu. Ce fel de bărbat era?
— Un bărbat în vârstă, cam la șaiszeci de ani, îmbrăcat respectabil într-un costum de culoare închisă. Se poate să se fi prezentat ca agent de asigurări.
— Nu l-aș fi lăsat înăuntru, spuse doamna Curtin. Putea fi el agent de asigurări sau nu știu ce vânzător, că tot nu l-aș fi lăsat. Domnișoarei Pebmarsh nu-i plac ăștia care vând pe la uși, și nici mie.
— După cartea de vizită găsită asupra lui, numele bărbatului era domnul Curry. Ai auzit vreodată numele ăsta?
— Curry? Curry? Doamna Curtin clătină din cap. Îmi sună a indian, spuse ea, bănuitoare.
— Oh, nu, nu era indian.
— Cine l-a găsit... Domnișoara Pebmarsh?
— O domnișoară, o stenodactilografă. Se pare că s-a făcut o încurcătură, și a fost trimisă acolo să lucreze ceva pentru domnișoara Pebmarsh. Ea a descoperit cadavrul. Cam în același timp s-a întors și domnișoara Pebmarsh.

Doamna Curtin scoase un oftat adânc.

— Ce chestie, ce chestie! Spuse ea.

— O să te rugăm la un moment dat să te uiți la cadavrul acestui om și să ne spui dacă l-ai mai văzut prin Wilbraham Crescent sau dacă s-a mai prezentat vreodată la locuința domnișoarei Pebmarsh. Ea afirmă categoric că n-a fost niciodată acolo. Acum aș mai vrea să știu câteva mărunțișuri, ca să zic așa. Îți poți aminti pe loc câte ceasuri sunt în camera de zi?

Doamna Curtin nici măcar nu stătu să se gândească.

— Este ceasul ăla mare din perete. Sare și strigă „cucu”. Nu o dată mi-a sărit inima. Adăugă repede: Nu m-am atins de niciunul din ele. Niciodată n-o fac. Domnișoarei Pebmarsh îi place să le întoarcă și să le șteargă de praf singură.

— Ceasurile n-au nimic, o liniști inspectorul. Ești sigură că azi dimineață erau numai două ceasuri în camera de zi?

— Bine-nțele. Care altele puteau să fie?

— Nu era, de pildă, un cesuleț din argint în formă de caleașcă sau unul aurit, ăsta era pe polița căminului, sau un ceas de porțelan cu floricele pe el, sau un ceas îmbrăcat în piele care avea scris într-un colț „Rosemary”?

— Bine-nțele că nu era. Nici vorbă de așa ceva.

— Dacă ar fi fost, le-ai fi observat?

— Bine-nțele că da.

— Fiecare din ceasurile astea patru arătau cam cu o oră mai mult decât pendula și ceasul cu cuc.

— Trebuie că erau străine. Eu și bătrânul meu am fost o dată într-o excursie cu autocarul în Elveția și Italia și pe acolo erau cu o oră mai înainte. Trebuie să aibă vreo legătură cu Piața Comună despre care se face atâta tărațoi. Eu nu mă omor după Piața Comună, și nici domnul Curtin. Anglia e prea bună pentru mine.

Inspectorul Hardcastle refuză să fie atras în politică.

— Îmi poți spune exact la ce oră ai plecat azi de la domnișoara Pebmarsh?

— La doișpe și un sfert punct.

— Domnișoara Pebmarsh era atunci acasă?

— Nu, nu se-ntorsese. De obicei se întoarce cam între doișpe și doișpe jumate, dar asta nu e bătută în cuie.

— Și când plecase de acasă?

— Înainte să ajung eu acolo, la zece.

— Mulțumesc, doamnă Curtin.

— Treaba aia cu ceasurile pare ciudată, spuse doamna Curtin. Poate domnișoara Pebmarsh a fost la o licitație. După cum spuneți că arătau, par antichități.

— Domnișoara Pebmarsh merge des la licitații?

— Cam acum patru luni a luat de la o licitație un covor din păr de cămilă. Era într-o stare foarte bună. Mi-a spus că a fost foarte ieftin. A mai cumpărat și niște draperii de catifea. Au mai trebuit scurtate, dar în rest erau ca noi.

— Dar ea nu cumpără de regulă la licitații bibelouri sau tablouri sau porțelanuri sau altele în genul ăsta?

Doamna Curtin clătină din cap.

— Din câte știu eu, nu, dar e greu de spus la licitații. Adică, te ia valul. Când ajungi acasă îți spui: „de ce-oi fi făcut eu asta?” O dată am cumpărat șase borcane cu dulceață. Când m-am gândit mai bine, mi-am zis că puteam să le scot mai ieftin. La fel cu ceștile și farfurioarele. Puteam să le iau mai ieftin miercurea, în piață.

Dându-și seama că, deocamdată, nu mai avea ce afla, inspectorul Hardcastle plecă. Ernie prinse momentul să-și aducă o contribuție personală la subiectul în cauză.

— Crimă! Trăsnet! Spuse Ernie.

În mintea lui, cucerirea spațiului extraterestru fu înlocuită de un subiect absolut pământean și palpitant.

— Domnișoara Pebmarsh nu putea să-i ia mau', nu-i așa? Sugeră el cu jind.

— Nu mai vorbi ca un neghiob! Îl muștră mama. Prin minte îi trecu un gând. Mă întreb dacă nu trebuie să îi spun...

— Ce să-i spui, mami?

— Nu te privește! Nimic.

Capitolul VI

După ce ne-am ghiftuit cu două fripturi bune, în sânge, udate bine cu bere, Dick Hardcastle oftă satisfăcut, anunță că se simte mai bine și spuse:

— La dracu cu agenții de asigurări morți, ceasurile fanteziste și fetele care urlă! Să auzim isprăvile tale, Colin. Credeam să ai terminat-o cu partea asta de lume. Și când colo, iată-te bântuind pe străzile lăturalnice din Crowdean. N-au deloc nevoie de un biolog în Crowdean, te asigur.

— Nu strâmba din nas la biologia marină, Dick. E un domeniu foarte util. Simpla ei menționare plictisește atât de tare oamenii și îi face să-i apuce groaza că ai de gând să le vorbești despre ea, încât nu mai trebuie să te explici.

— Nici o șansă să te dai de gol, ai?

— Uiți că sunt biolog marin, am spus cu răceală. Mi-am luat doctoratul în asta la Cambridge. E un domeniu foarte interesant și am de gând să mă întorc la el într-o bună zi.

— Știu la ce ai lucrat, firește, spuse Hardcastle. Și te felicit. Procesul lui Larkin e luna viitoare, nu-i așa?

— Da.

— E uimitor cum a reușit să transmită atâta timp marfa în afară. Te-ai fi așteptat ca cineva să intre la bănuieli.

— Nu, n-am bănuț, să știi. Când îți intră în cap că un tip e fără cusur, nu-ți mai trece prin minte că s-ar putea să nu fie.

— Trebuie că era deștept, comentă Dick.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu cred că era... Cred că a făcut doar ce i s-a spus. A avut acces la documente foarte importante. Le-a scos afară, ei le-au fotografiat și i le-au

înapoiat, și ele au fost înapoi la locul lor în aceeași zi. În privința asta, organizarea a fost bună. El și-a făcut un obicei din a lua masa zilnic în alt loc. Își agăța pardesiul întotdeauna acolo unde se găsea un pardesiu exact la fel, deși omul care purta celălalt pardesiu nu era întotdeauna același. Pardesiele erau schimbate, dar cel care le schimba nu vorbea niciodată cu Larkin, iar Larkin nu vorbea niciodată cu el. Ne-ar plăcea să știm mai multe despre acest mecanism. Totul a fost foarte bine plănuit și perfect sincronizat. Cineva a avut cap.

— Și de asta încă mai dai târcoale bazei militare navale de la Portlerbury?

— Da, avem un capăt al firului la Portlerbury, și-l cunoaștem și pe cel din Londra. Știm unde și când și cum și-a primit Larkin plata. Dar există o verigă lipsă. Între cele două capete ale firului există o organizație a naibii de bine pusă la punct. Asta-i-partea care ne interesează pentru că aici e creierul de care îți spuneam. Undeva există un cartier general foarte bun, cu o planificare excelentă, care lasă o urmă fantastic de încâlcită și derutantă.

— De ce s-a băgat Larkin în treaba asta? Idealism politic? Un eu exacerbat? Sau pur și simplu bani?

— Nu era deloc idealist, am răspuns. Doar pentru bani, aș spune.

— Nu puteai să-l prinzi mai repede așa? Cheltuia banii, nu? Nu-i puneai sub saltea.

— Oh, nu, azvârlea cu banii în stânga și-n dreapta. De fapt, am pus mâna pe el puțin mai devreme decât recunoaștem.

Hardcastle dădu înțelegător din cap.

— Înțeleg. L-ați înhățat și apoi l-ați folosit nițel. Așa e?

— Mai mult sau mai puțin. Transmisese câteva informații foarte valoroase înainte să punem mâna pe el, așa că l-am lăsat să mai transmită și altele, aparent la fel de prețioase. În departamentul de care aparțin, trebuie să ne resemnăm să părem și proști din când în când.

— Nu cred că aș râvni la slujba ta, Colin, spuse gânditor Hardcastle.

— Nu e palpitantă cum crede lumea că e. În treacăt fie spus, de regulă e cât se poate de monotonă. Dar dincolo de asta există ceva. În ziua de azi ajungi să crezi că nimic nu e cu adevărat secret. Noi cunoaștem secretele Lor, iar Ei cunosc secretele noastre. Deseori agenții noștri sunt agenții Lor, iar agenții Lor sunt foarte adesea agenții noștri. Și în final devine un coșmar ca să mai știi cine pe cine trage pe sfoară! Uneori cred că fiecare cunoaște secretele celuilalt și că ambele părți intră într-un gen de conspirație ca să se prefacă că n-o știu.

— Înțeleg ce vrei să spui, rosti gânditor Hardcastle.

Apoi mă privi curios.

— Înțeleg de ce dai târcoale bazei din Portlebury. Dar Crowdean e la mai bine de zece mile de Portlebury.

— Ceea ce mă interesează cu adevărat sunt Crescent-urile.

— Crescent-urile?

— Da, sau altfel spus, lunile, sau luna la plural. Luna nouă, răsăritul lunii și așa mai departe. Mi-am început căutarea în Portlebury. E acolo o

cârciumă numită Semiluna. Am pierdut mult timp pe treaba asta. Suna ideal. Apoi mai sunt Luna și Stelele, Răsăritul de Lună, Secera Veselă, Crucea și Semiluna – asta e într-un locșor numit Seamede. Nimic de făcut. Pe urmă am abandonat luna și stelele și m-am ocupat numai de Crescenturi. Sunt mai multe Crescenturi în Portlebury. Lansbury Crescent, Aldridge Crescent, Livermead Crescent, Victoria Crescent.

Fața uluită a lui Dick m-a făcut să râd.

— Nu te mai uita așa, Dick! Am pornit de la ceva tangibil.

Mi-am scos portofelul și am extras din el o foaie de hârtie pe care i-am întins-o. Era o foaie de scris, așa cum găsești în camera fiecărui hotel, pe care o mână stângace schițase ceva.

— Un tip pe nume Hanbury avea asta în portofel. Hanbury a făcut treabă serioasă în cazul Larkin. Era bun, foarte bun. A fost călcat de o mașină în Londra, mașină care a dispărut ca fulgerul. Nimeni n-a apucat să-i ia numărul. Nu știu ce înseamnă asta, dar e ceva pe care Hanbury l-a schițat, sau l-a copiat pentru că l-a considerat important. Să-i fi venit vreo idee? Sau a văzut sau a auzit ceva? Ceva care are legătură cu o lună sau o semilună, numărul 61 și inițiala M. Când a murit i-am luat-o eu. Nu știu încă ce caut, dar sunt foarte sigur că e ceva de găsit. Nu știu ce înseamnă nr. 61.

Nu știu ce înseamnă inițiala M. De trei săptămâni mă învârt în jurul lui Portlebury, pe diferite raze, fără să fi obținut ceva. Crowdean e pe ruta mea. Așa că asta e cam tot despre „isprăvile” mele. Cinstit, Dick, nu mă așteptam la prea multe de la Crowdean. Aici există un singur Crescent. Wilbraham Crescent. Aveam de gând să dau o raită prin Wilbraham Crescent și să văd ce e cu numărul 61 înainte să te întreb dacă n-ai un fir care să mă ajute. Asta făceam azi după-amiază... Dar n-am găsit numărul 61.

Hotel Barrington

Berners Street

London W.2

— După cum ți-am spus, la 61 locuiește un constructor local.

— Iar asta nu e ceea ce caut eu. Au primit vreun ajutor străin?

— S-ar putea. În ziua de azi mulți primesc. Dacă-i așa, trebuie să fie înregistrat. Mă uit mâine și îți spun.

— Mulțumesc, Dick.

— Mâine fac două cercetări de rutină în casele vecine cu nr. 19. Dacă au văzut pe cineva intrând în casă, etc. Aș putea include și casele din spatele numărului 19, cele ale căror grădini se învecinează cu ea. Dacă vrei, te iau cu mine.

Am primit oferta cu brațele deschise.

— Voi fi subalternul tău, sergentul Lamb, și voi lua notițe. Am rămas înțeleși să ne întâlnim în sediul poliției, dimineața următoare la nouă treizeci.

A doua zi am ajuns la ora stabilită și l-am găsit pe prietenul meu scoțând flăcări pe nas de furie.

După ce și-a expediat un subaltern cu privire de câine bătut, l-am întrebat ce se întâmplase.

O clipă, Hardcastle fu incapabil să vorbească. Apoi izbucni:

— Blestematele alea de ceasuri!
— Iarăși ceasurile? Ce s-a mai întâmplat cu ele?
— Lipsește unul.
— Lipsește? Care?
— Cel de voiaj. Cel cu „Rosemary” într-un colț.
Am fluierat.
— Pare absolut fantastic. Cum s-a întâmplat?
— Proștii dracului... Iar eu sunt unul dintre ei, nici o grijă... (Dick era un om foarte sincer). Când faci un lucru, trebuie să-l faci ca lumea, altfel toată treaba se duce dracului! Ei bine, ceasurile erau bine-mersi ieri în camera de zi. Am pus-o pe domnișoara Pebmarsh să le pipăie și să-mi spună dacă îi erau cunoscute. Nu-i erau. Apoi au venit să ridice cadavrul.
— Și?
— Am ieșit până la poartă să supraveghez treaba, apoi m-am întors în casă, am vorbit cu domnișoara Pebmarsh care era în bucătărie spunându-i că iau ceasurile și îi las o chitanță pentru ele.
— Îmi aduc aminte. Te-am auzit.
— Apoi i-am spus fetei că am s-o trimit acasă cu una din mașinile noastre și te-am rugat pe tine s-o însoțești până la mașină.
— Da.
— I-am dat domnișoarei Pebmarsh chitanța, deși ea spunea că nu e nevoie din moment ce ceasurile nu sunt ale ei. Apoi am venit la tine. I-am spus lui Edwards să împacheteze cu grijă ceasurile din camera de zi și să le aducă aici. Pe toate, în afară de ceasul cu cuc și, firește, de pendulă. Uite, aici am greșit. Trebuia să fi spus clar patru ceasuri. Edwards spuse că s-a dus imediat în casă și a făcut ce i-am spus. El susține una și bună că nu erau decât trei ceasuri, cu excepția celor două fixate.
— N-a trecut prea mult timp. Asta înseamnă...
— Muierea asta, Pebmarsh, putea s-o fi făcut. Putea să fi luat ceasul după ce am ieșit din cameră și să se fi dus cu el direct la bucătărie.
— Foarte posibil. Dar de ce?
— Avem o mulțime de aflat. Mai e cineva? Putea s-o fi făcut fata?
Am reflectat.
— Nu cred. Eu... M-am oprit, amintindu-mi ceva.
— Așadar ea a făcut-o, spuse Hardcastle. Continuă. Când a fost asta?
— Tocmai ieșeam spre mașina poliției, am spus nefericit. Ea își uitase mănușile. M-am oferit să i le aduc eu, dar ea a spus: „Oh, știu precis unde trebuie să le fi scăpat. Nu mă deranjează să intru în camera aia acum că au luat cadavrul”, și s-a întors în fugă în casă. Dar n-a lipsit decât un minut...
— Când s-a întors, își pusese mănușile sau le avea în mână?
Am ezitat.
— Da... Da, cred că și le pusese.
— E clar că nu, altfel n-ai fi ezitat.
— Probabil că le-a îndesat în poșetă.
— Necazul e că și s-au aprins călcâiele după fata asta, spuse pe un ton acuzator Hardcastle.

— Nu fi tâmpit! M-am apărat cu tărie. Am văzut-o pentru prima dată în viața mea ieri după-amiază și nu se poate spune că a fost într-un cadru romantic.

— Eu n-aș băga mâna-n foc. Nu în fiecare zi tinerii au de a face cu fete care le pică în brațe urlând după ajutor în mult gustatul stil victorian. Asta îi face să se simtă eroi și protectori galanți. Numai că tu trebuie să încetezi s-o mai protejezi. Asta-i clar. Fata asta ar putea fi vârâtă până-n gât în crima asta.

— Spui că fetișcana asta numai atâtica a înfipt un cuțit în individ, l-a ascuns undeva cu atâta grijă încât niciunul din detectivii tăi n-a putut să-l găsească, apoi a ieșit deliberat țipând în stradă ca să mă impresioneze?

— Ai rămâne trăsnit câte am văzut la viața mea, spuse întunecat Hardcastle.

Eram indignat.

— Nu-ți dai seama câte spioane superbe de toate naționalitățile s-au perindat prin viața mea? Și unse cu toate alifiile, nu glumă! Sunt imun la toate șiretlicurile femeiești.

— Până la urmă orice naș își are nașul, spuse Hardcastle. Totul depinde de gen. Sheila Webb pare să fie genul tău.

— În tot cazul, nu pricep de ce ești atât de pornit împotriva ei.

— Nu-s pornit împotriva ei, dar trebuie să încep de undeva. Cadavrul a fost găsit în casa lui Pebmarsh. Asta o implică pe Pebmarsh. Cadavrul a fost descoperit de Webb, și nu-i nevoie să-ți mai spun de câte ori s-a dovedit că prima persoană care a descoperit cadavrul unui om a fost aceeași persoană care l-a văzut ultima oară în viață. Atâta timp cât nu apar noi fapte, femeile astea două rămân pe scenă.

— Când am intrat eu în camera aia chiar după trei, omul era mort de cel puțin o jumătate de oră, probabil mai mult. Ce zici de asta?

— Sheila Webb a fost plecată la masă de la 1:30 la 2:30.

L-am privit exasperat.

— Ce-ai aflat despre Curry?

Hardcastle răspunse cu o amărăciune neașteptată:

— Nimic!

— Cum adică... Nimic?

— Doar că nu există. Nu există o asemenea persoană.

— Ce spun cei de la Metropolis Insurance Company?

— Nici ei n-au nimic de spus, pentru că nu există așa ceva. Metropolis and Provincial Insurance Company nu există. Cât despre domnul Curry din Denvers Street 7, nu există nici un domn Curry, nici o Denvers Street 7 sau alt număr.

— Interesant. Adică a avut la el o carte de vizită fantomă, imprimată cu un nume fantomă, o adresă și o companie de asigurări fantomă?

— Pare-se.

— Ce chestie!

Hardcastle ridică din umeri.

— Deocamdată mergem pe ghicite. Poate că strângea chete fantomă. Poate că așa se introducea în case și făcea cine știe ce matrapazlâcuri. Poate că era un escroc sau un colecționar de bagatele sau un detectiv particular. Pur și simplu nu știm.

— Dar veți descoperi.

— Da, până la urmă vom descoperi. I-am trimis amprente la verificat să vedem dacă nu are cazier. Dacă are, am făcut un pas mare. Dacă nu, va fi mai complicat.

— Detectiv particular, am spus gânditor. Asta-mi place. Deschide anumite... Posibilități.

— Posibilități sunt tot ce avem până acum.

— Când e ancheta?

— Poimâine. Pur formală și cu amânare.

— Ce spune proba medicală?

— A fost înjunghiat cu un instrument ascuțit. Ceva în genul unui cuțit de bucătărie pentru legume.

— Asta o cam scoate din cauză pe domnișoara Pebmarsh, nu? Ar fi cam greu pentru o femeie oarbă să înjunghie un bărbat. Presupun că e oarbă, nu?

— Da, de oarbă e oarbă. Am verificat. Și este exact ceea ce spune. A fost profesoară la o școală în North Country, profesoară de matematică. În urmă cu vreo șaisprezece ani și-a pierdut vederea, a urmat un curs de Braille, etc., și în cele din urmă a obținut un post la Aaronberg Institute.

— N-ar putea să aibă ceva la cap?

— O fixație pentru ceasuri și agenți de asigurări?

— Totul e atât de fantastic încât nici nu se poate descrie în cuvinte! Nu m-am putut abține să nu spun cu un oarecare entuziasm. Ca Ariadne Oliver în cele mai proaste momente ale ei, sau ca defunctul Gary Gregson în vârf de formă.

— Dă-i înainte, distrează-te! Nu tu ești inspectorul însărcinat cu cazul ăsta. Nu tu trebuie să mulțumești un superintendent sau un șef de poliție.

— Bine, gata! Poate vom scoate ceva util de la vecini.

— Mă îndoiesc, spuse cu amărăciune Hardcastle. Dacă omul a fost înjunghiat în fața grădinii și doi bărbați mascați l-au cărat în casă, nimeni nu s-ar fi uitat pe fereastră, sau ar fi văzut ceva. Ghinionul e că ăsta nu-i un sat. Wilbraham Crescent e un cartier rafinat. Până la ora unu, femeiele angajate cu ziua care ar fi putut vedea ceva deja au plecat acasă. Nu vezi pe stradă nici măcar un cărucior pentru copii...

— Nu există nici un invalid în vârstă care stă toată ziua la fereastră?

— Asta vreau, dar n-am găsit.

— Ce-i cu numerele 18 și 20?

— La 18 stă domnul Waterhouse, funcționar administrator la firma de avocatură Gainsford și Swettenham și sora lui care își petrece timpul liber administrându-l pe el. Despre 20, tot ce știu e că femeia care locuiește acolo are în jur de douăzeci de pisici. Nu-mi plac pisicile...

I-am spus că viața de polițist e grea și am plecat.

Capitolul VII

Domnul Waterhouse, șovăind pe treptele casei de la nr. 18, se uită nervos în spate, la sora sa.

— Ești sigură că n-ai să ai nimic? O întrebă domnul Waterhouse.

Domnișoara Waterhouse pufni cu indignare.

— Nu știu ce vrei să spui, James.

Domnul Waterhouse arăta ca un om care își cere scuze. Atât de des trebuia să-și ceară scuze că deja aerul vinovat ajunsese parte integrantă din înfățișarea sa.

— Păi, draga mea, vroiam doar să spun că, având în vedere ce s-a întâmplat ieri alături...

Domnul Waterhouse se pregătea să plece la firma de avocatură unde lucra. Era un bărbat îngrijit, cărunț, cu umerii ușor căzuți și cu o față mai degrabă cenușie decât rozalie, deși nu părea cătuși de puțin bolnav.

Domnișoara Waterhouse era înaltă, colțuroasă, genul de femeie dintr-o bucată, care nu tolera fleacurile sau prosteala.

— Există vreun motiv, James, ca, din cauză că în casa de alături a fost omorât ieri un om, să fiu și eu omorâtă azi?

— Păi, Edith, asta depinde foarte mult de cine a comis crima nu-i așa?

— De fapt, tu crezi că există cineva care cutreieră în sus și-n jos Wilbraham Crescent alegându-și o victimă din fiecare casă? Zău, James, asta-i aproape blasfemie.

— Blasfemie, Edith? Întrebă domnul Waterhouse uimit din cale afară. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap un asemenea. Aspect al remarcii lui.

— Evocarea Paștelui evreiesc, spuse domnișoara Waterhouse. Care, dă-mi voie să-ți reamintesc, este Sfânta Scriptură.

— Asta e nițel cam exagerat, Edith.

— Aș vrea să-l văd eu pe ăla care vine aici și încearcă să mă omoare pe mine, spuse curajoasă domnișoara Waterhouse.

Fratele ei reflectă în sinea lui că o asemenea situație părea într-adevăr cu totul improbabil. Dacă el personal și-ar fi ales o victimă, în nici un caz n-ar fi ales-o pe sora lui. Dacă cineva ar fi cutezat să facă una ca asta, existau toate șansele ca acel cineva să fie doborât cu vătraiul sau cu bara de fier de la ușă și predat poliției într-o stare deplorabilă și umilitoare.

— Vroiam doar să spun că... Ei bine... Există pe aici niște figuri în mod clar indezirabile.

— Încă nu știm prea multe despre ce s-a întâmplat, spuse domnișoara Waterhouse. Umblă tot felul de zvonuri. Doamna Head a auzit azi dimineață niște povești absolut fantastice.

— Îmi închipui, îmi închipui, spuse domnul Waterhouse și se uită la ceas. Nu dorea cătuși de puțin să audă poveștile cu care venise vorbăreața lor femeie în casă. Sora lui nu-și pierdea niciodată timpul să demitizeze aceste senzaționale produse ale fanteziei, dar îi plăcea să le-asculte.

— Unii spun că omul ăsta era casier sau contabil la Aaronberg Institute și că nu știu ce n-a ieșit la socoteală și a venit la domnișoara Pebmarsh s-o întrebe.

— Iar domnișoara Pebmarsh l-a omorât. Domnul Waterhouse părea ușor amuzat. O oarbă?

— L-a strangulat cu o bucată de sârmă, spuse domnișoara Waterhouse. Vezi tu, el nu era în gardă. Cine ar fi fost cu cineva orb? Nu că eu una cred așa ceva. Sunt sigură că domnișoara Pebmarsh e o persoană cu un caracter excelent. Dacă eu am alte păreri decât ea pe diferite teme, nu e din cauză că i-aș reproșa ceva de natură criminală, ci doar pentru că cred că părerile ei sunt bigote și extravagante. În definitiv, mai există și alte lucruri pe lângă educație. Toate școlile astea noi cu aspect ciudat, construite practic din sticlă. Ai crede că sunt destinate cultivării castraveților și roșiilor. Sunt sigură că sunt foarte nesănătoase pentru copii în lunile de vară. Chiar doamna Head mi-a spus că lui Susan a ei nu-i plac noile ei săli de clasă. Spune că e imposibil să fii atent la lecții din cauză că nu te poți abține să nu te uiți tot timpul pe ferestrele alea.

— Vai, vai, spuse domnul Waterhouse uitându-se din nou la ceas. Ei bine, mă tem că am să întârzii. La revedere, draga mea. Ai grijă de tine. Mai bine ține lanțul la ușă.

Domnișoara Waterhouse pufni din nou. După ce închise ușa în urma fratelui ei și era pe cale să se retragă la etaj, se opri gânditoare, după care se duse la sacul de golf, scoase bastonul cu măciulie și îl plasă strategic lângă ușa de la intrare.

„Gata”, spuse domnișoara Waterhouse cu o oarecare mulțumire. Firește, James vorbea prostii. Totuși era bine întotdeauna să fii pregătit. Faptul că ospiciile le dădeau drumul cu atâta ușurință bolnavilor mintali îndemnându-i să ducă o viață normală era după părerea ei un permanent pericol pentru tot felul de oameni nevinovați.

Domnișoara Waterhouse era în dormitorul ei de la etaj când doamna Head se năpusti în sus pe scări. Doamna Head era scundă și rotundă, semănând foarte bine cu o minge de cauciuc, și savura practic tot ce se întâmpla.

— Doi domni vor să vă vadă, spuse cu aviditate doamna Head. Adicătelea, nu-s chiar domni, sunt de la poliție.

Întinse o carte de vizită. Domnișoara Waterhouse o luă.

— Inspectorul detectiv Hardcastle, citi ea. I-ai condus în salon?

— Nu. I-am dus în sufragerie. Strânsesem masa și m-am gândit ca ar fi un loc mai potrivit. Adică, nu-s decât polițiști, la urma urmei.

Domnișoara Waterhouse nu împărtăși motivul. Totuși, spuse:

— Cobor imediat.

— Cred că vrea să vă întrebe despre domnișoara Pebmarsh. Vrea să știe dacă ați observat ceva ciudat în purtarea ei. Se spune că maniile astea vine uneori dintr-odată și nu se prea observă dinainte. Dar de obicei e ceva, un fel mai aiurea de a vorbi, să știți. Poți să-ți dai seama după ochi, se spune. Dar asta n-ar ține la o oarbă, nu-i așa?

Domnișoara Waterhouse coborî și intră în sufragerie cu o anumită curiozitate nu chiar neplăcută, mascată de obișnuitu-i aer bățaios.

— Inspectorul detectiv Hardcastle?

Hardcastle se ridicase.

— Bună dimineața, domnișoară Waterhouse.

Domnișoara Waterhouse nu catadixi să-l salute pe tânărul înalt și brunet care-l însoțea pe inspector și care îngânase un „sergent Lamb”.

— Sper că n-am venit la o oră nepotrivită, în sensul că e prea devreme, dar îmi închipui că știți despre ce e vorba. Ați auzit ce s-a întâmplat ieri în casa de alături.

— O crimă într-o casă vecină nu e ceva care să treacă neobservat, spuse domnișoara Waterhouse. A trebuit chiar să alung câțiva reporteri care au venit să mă întrebe dacă n-am văzut ceva.

— I-ați alungat?

— Normal.

— Ați avut dreptate să procedați așa, spuse Hardcastle. Reporterii ăștia se strecoară în tot locul, dar sunt convins că dumneavoastră știți cum să faceți față oricărei situații de felul ăsta.

În fața acestui compliment, domnișoara Waterhouse își permise să trădeze o ușoară plăcere.

— Sper că nu vă deranjează că am venit să vă punem același gen de întrebări, spuse Hardcastle. Dacă ați văzut ceva care ne-ar putea interesa cât de cât, vă asigur că vă vom fi extrem de recunoscători. Bănuiesc că la vremea aceea vă aflați aici, în casă, nu-i așa?

— Nu știu când a fost comisă crima, spuse domnișoara Waterhouse.

— Noi credem că între unu și jumătate și două și jumătate.

— Da, atunci eram aici.

— Și fratele dumneavoastră?

— El nu vine acasă la prânz. Cine anume a fost omorât? În scurta relatare din ziarul de dimineață nu se spune.

— Încă nu știm cine era, spuse Hardcastle.

— Un străin?

— Așa se pare.

— Doar nu vreți să spuneți că și pentru domnișoara Pebmarsh era un străin?

— Domnișoara Pebmarsh ne asigură că nu aștepta nici un oaspete și ea habar n-are cine era.

— Nu poate fi sigură de asta, spuse domnișoara Waterhouse. Ea nu vede.

— I-am făcut o descriere foarte amănunțită.

— Ce fel de om era?

Hardcastle scoase dintr-un plic o fotografie neretușată și i-o întinse.

— Acesta e omul. Aveți vreo idee cine poate fi?

Domnișoara Waterhouse privi fotografia.

— Nu. Nu... Sunt convinsă că nu l-am mai văzut. Vai de mine! Pare un bărbat foarte respectabil.

— Da, arată cât se poate de respectabil, spuse inspectorul. Arată ca un avocat sau ca un om de afaceri.

— Într-adevăr. Fotografia asta nu-i deloc cutremurătoare. Arată ca și cum ar dormi.

Hardcastle nu-i spuse că dintre diferitele fotografii ale cadavrului făcute de poliție, aceasta fusese aleasă ca fiind cea mai puțin șocantă pentru ochi.

— Moartea poate fi o afacere liniștită, spuse el. Nu cred că omul ăsta avea vreo idee despre ce o să i se întâmple.

— Ce spune domnișoara Pebmarsh despre toate astea?

— E absolut dezorientată.

— Extraordinar! Comentă domnișoara Waterhouse.

— Ei bine, ne puteți ajuta cumva, domnișoară Waterhouse? V-ați uitat pe fereastră, sau s-a întâmplat să fiți în grădină ieri, între douăsprezece și jumătate și trei, să zicem?

Domnișoara Waterhouse reflectă.

— Da, am fost în grădină... Stați să văd. Trebuie să fi fost înainte de unu. Am intrat în casă pe la unu fără zece, m-am spălat pe mâini și m-am așezat la masă.

— Ați văzut-o pe domnișoara Pebmarsh venind sau plecând de acasă?

— Cred că a venit... Am auzit poarta scârțâind... Da, era după douăsprezece jumate.

— N-ați vorbit cu ea?

— Nu. Scârțâitul porții m-a făcut să ridic ochii. E ora la care se întoarce de obicei. Cred că atunci își termină orele. După cum probabil știți, predă la școala de copii handicapați.

— Conform declarației ei, domnișoara Pebmarsh a plecat din nou înjur de unu și jumătate. Așa a fost?

— N-aș putea spune exact ce oră era, dar... Da, îmi amintesc sigur că a trecut prin fața porții mele.

— Scuzați-mă, domnișoară Waterhouse, ați spus „a trecut prin fața porții mele”?

— Bine-nțeles. Eram în camera de zi. Asta dă în stradă, în timp ce sufrageria, unde ne aflăm acum, dă spre grădina din spate. Dar după ce am prânzit mi-am luat cafeaua în camera de zi și m-am așezat cu ea pe scaunul de lângă fereastră. Citeam The Times și cred că dădeam pagina când am observat-o pe domnișoara Pebmarsh trecând pe lângă poartă. E ceva extraordinar în asta, inspectore?

— Nu extraordinar, nu, spuse zâmbind inspectorul. Numai că am înțeles că domnișoara Pebmarsh avea de gând să facă niște cumpărături și să se ducă la poștă, și am crezut că i-ar fi fost mai aproape dacă o lua în direcția cealaltă.

— Depinde la care magazine vrei să te duci. Firește că pe acolo ajungi mai repede la magazine, iar în Albany Road e un oficiu poștal.

— Dar domnișoara Pebmarsh trecea de regulă prin fața porții dumneavoastră pe la acea oră?

— Nu știu la ce oră iese de regulă domnișoara Pebmarsh și nici în ce direcție o ia. Eu nu-mi petrec timpul urmărindu-mi vecinii, inspectore. Sunt o femeie ocupată care nu-mi văd capul de propriile, mele treburi. Știu că unii

nu fac decât să stea toată ziua la fereastră, și să vadă cine trece sau cine la cine se duce. Asta e mai mult obiceiul invalizilor sau al celor care n-au altă treabă decât să spioneze și să-și bârfească vecinii.

Domnișoara Waterhouse vorbea cu atâta înverșunare încât inspectorul fu convins că se referea la o persoană anume. Spuse repede:

— Chiar așa, chiar așa. Cum, domnișoara Pebmarsh a trecut prin fața porții dumneavoastră, se putea să se fi dus la telefon, nu-i așa? Parcă e o cabină telefonică în partea aia.

— Da. Peste drum de nr. 15.

— Domnișoară Waterhouse, întrebarea importantă pe care trebuie să v-o pun este dacă ați văzut sosirea acestui bărbat... Misteriosul bărbat cum l-au numit ziarele de dimineață.

Domnișoara Waterhouse clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut nici pe el, nici pe altcineva.

— Ce făceați între unu și jumătate și trei?

— Mi-am petrecut cam o jumătate de oră dezlegând cuvintele încrucișate din The Times, apoi m-am dus în bucătărie și am spălat vasele murdare de la prânz. Stați să văd. Am scris două scrisori, am completat, niște cecuri pentru notele de plată, apoi m-am dus la etaj și am ales câteva lucruri pe care vroiam să le duc la curățătorie. Cred că eram în dormitor când am remarcat o anumită agitație alături. Am auzit clar pe cineva țipând, așa că, firește, m-am dus la fereastră. La poartă erau un tânăr și o fată. El părea s-o îmbrățișeze.

Sergentul Lamb se foi pe picioare dar domnișoara Waterhouse nu se uita la el și era limpede că habar n-avea că el era tânărul cu pricina.

— N-am văzut decât partea din spate a capului tânărului. Părea să se certe cu fata. Până la urmă a așezat-o jos și a sprijinit-o de poartă. O chestie ieșită din comun. Apoi s-a îndepărtat și a intrat în casă.

— Nu o văzuserăți pe domnișoara Pebmarsh întorcându-se acasă cu puțin timp mai înainte?

— Nu. Nu cred că m-am uitat deloc pe fereastră până când am auzit țipetele acelea groaznice. Oricum, n-am dat prea mare atenție acestor lucruri. Tinerii și fetele fac întotdeauna treburi de genul ăsta – țipă, se împing, chicotesc și fac zgomot. Nu mi-a trecut prin minte că era ceva serios. Abia când au sosit mașinile poliției mi-am dat seama că se petrecuse ceva ieșit din comun.

— Și ce-ați făcut atunci?

— Normal, am ieșit din casă, am stat pe trepte, pe urmă m-am dus spre grădina din spate. Mă întrebam ce se întâmplase, dar de acolo n-am prea avut ce vedea. Când m-am întors, se adunase o mică mulțime. Cineva mi-a spus că fusese o crimă în casă. Mi s-a părut ceva fantastic. Absolut fantastic! Spuse domnișoara Waterhouse cu dezaprobare.

— Nu ne mai puteți spune nimic altceva?

— Mă tem că nu.

— V-a scris cineva de curând propunându-vă vreo poliță de asigurare, sau a venit cineva la dumneavoastră sau v-a anunțat că vine?

— Nu, nici vorbă. Și James și eu suntem asigurați la Mutual Help Assurance Society. Firește că tot timpul primești scrisori cu reclame și treburi de genul ăsta, dar nu-mi amintesc să fi primit așa ceva de curând.

— Nici o scrisoare semnată Curry?

— Curry? Nu, categoric nu.

— Vă spune ceva numele de Curry?

— Nu. Ar trebui?

Hardcastle zâmbi.

— Nu, nu cred că ar trebui. Doar că se întâmplă să fie numele pe care și-l luase bărbatul care a fost omorât.

— Nu era numele lui adevărat?

— Avem motive să credem că nu.

— Era vreun fel de escroc?

— Nu puteam s-o spunem până nu avem vreo dovadă.

— Firește că nu. Trebuie să fiți atenți. Știu. Nu ca unii oameni de pe aici care îndrugă vrute și nevrute. Mă mir că nu sunt dați în judecată pentru bârfă.

— Calomnie, o corectă sergentul Lamb, deschizând gura pentru prima dată.

Domnișoara Waterhouse se uită la el oarecum surprinsă, ca și cum s-ar fi mirat că avea o identitate a lui proprie și nu era doar o anexă necesară a inspectorului Hardcastle.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut, spuse domnișoara Waterhouse.

— Și mie îmi pare rău, spuse Hardcastle. O persoană cu inteligența și judecata dumneavoastră și cu un asemenea spirit de observație ne-ar fi fost un martor foarte util.

— Mi-aș fi dorit să fi văzut ceva.

O clipă, tonul ei fu visător ca al tinerelor fete.

— Dar fratele dumneavoastră, domnul James Waterhouse?

— Fratele meu n-ar ști nimic, spuse cu dispreț domnișoara Waterhouse.

Niciodată nu știe. Și în tot cazul, era la Gainsford și Swettenham în High Street. Oh, nu, James n-ar fi în stare să vă ajute. Cum spuneam, nu vine acasă la prânz.

— Unde ia prânzul de obicei?

— De obicei servește sandviciuri și cafea la Tree Feathers. Un local foarte drăguț și respectabil. Sunt specializați în gustări rapide pentru funcționari.

— Vă mulțumim, domnișoară Waterhouse. Nu vă mai reținem.

Se ridică și ieși în hol. Domnișoara Waterhouse îi însoți. Colin Lamb ridică bastonul de golf de lângă ușă.

— Frumușel baston, spuse el. Are o măciulie grea. Văd că sunteți pregătită pentru orice eventualitate.

Domnișoara Waterhouse era ușor stânjenită.

— Zău, nu-mi imaginez cum a ajuns bastonul ăsta aici.

I-l smulse din mână și-l vârî în sacul de golf.

— O metodă de precauție foarte înțeleaptă, spuse Hardcastle.

Domnișoara Waterhouse deschise ușa și-i lăsă să iasă.

— Ei bine, spuse Colin Lamb cu un oftat, n-am scos mare lucru de la ea, în ciuda faptului că ai periat-o tot timpul. Asta-i metoda ta invariabilă?

— Cu persoanele de genul ei dă uneori rezultate excelente. Durii răspund întotdeauna la lingușeli.

— La urmă torcea ca o pisică ce privește o farfurie cu smântână. Din păcate, n-am aflat nimic interesant.

— Nu? Întrebă Hardcastle.

Colin îl privi repede.

— La ce te gândești?

— La un aspect foarte subțirel și posibil neimportant. Domnișoara Pebmarsh s-a dus la cumpărături și la poștă, dar a luat-o la stânga în loc s-o ia la dreapta, iar apelul telefonic, conform spuselor domnișoarei Martindale, a fost făcut cam pe la două fără zece.

Colin îl privi curios.

— Continui să crezi că, în ciuda negărilor ei, ea a dat telefonul? A fost foarte categorică în privința asta.

— Da, a fost foarte categorică, spuse Hardcastle ambiguu.

— Dar dacă ea l-a dat, de ce l-a dat?

— Of, toate de ce-urile astea! Spuse iritat Hardcastle. De ce, de ce, de ce? De ce toată aiureala ăsta? Dacă domnișoara Pebmarsh a dat acel telefon, de ce a vrut ca fata să ajungă acolo? Dacă a făcut-o altcineva, de ce a vrut s-o implice pe domnișoara Pebmarsh? Încă nu știm nimic. Dacă femeia aia, Martindale, ar fi cunoscut-o personal pe domnișoara Pebmarsh ar fi știut dacă era sau nu vocea ei, sau măcar dacă semăna cu ea. În fine, n-am obținut mare lucru de la nr. 18. Să vedem dacă nr. 20 ne oferă ceva mai bun.

Capitolul VIII

Casa de la numărul 20 avea și un nume. Vila Diana. Porțile erau prevăzute pe dinăuntru cu bare grele, împotriva intrușilor.

Melancolici arbuști de laur pestriț, imperfect tunși, veneau și ei să zădărnicească eforturile cuiva de a intra pe poartă.

— Dacă o casă s-ar fi putut numi Laurii, asta ar fi trebuit să fie, remarcă Lamb. Mă întreb de ce îi zice Vila Diana.

Se uită în jur. Vila Diana nu excela prin îngrijire sau prin straturi cu flori. Caracteristicile ei izbitoare erau tufele crescute de-a valma și un puternic miros amoniacal de pisică. Casa era într-o stare destul de păărăginită, cu niște jgheaburi care se cereau grabnic reparate. Singurul semn de atenție recentă era ușa proaspăt vopsită de la intrare a cărei culoare azurie făcea și mai mult să iasă în evidență aspectul neîngrijit al casei și al grădinii. Nu exista sonerie electrică, ci un fel de mâner al cărui scop era să tragi de el. Inspectorul trase de el și, dinăuntru, se auzi un sunet slab de zornăit îndepărtat.

Așteptară câteva clipe, apoi dinăuntru se auziră niște sunete destul de curioase. Un fel de fredonat ascuțit, jumătate cântat, jumătate vorbit.

— Ce dracu... Începu Hardcastle.

Vocea părea să se apropie de ușă și cuvintele deveniră inteligibile.

— Nu, scumpo-scumpico. Vino aici, dragostea mea. Cumințică Shah-Shah-Mimi. Cleo-Cleopatra. Ah de doodlums. Ah lou-lou.

Se auziră uși închise. În cele din urmă ușa de la intrare se deschise. În fața lor apărură o doamnă într-un halat de catifea, destul de ros, de o culoare verde deschis. Părul ei, cu șuvițe de un cenușiu gălbui, era răsucit într-o coafură elaborată ce fusese la modă cu vreo treizeci de ani în urmă. În jurul gâtului purta un guler de blană portocalie.

Inspectorul Hardcastle rosti cu îndoială:

— Doamna Hemming?

— Eu sunt doamna Hemming. Ușurel, Rază de Soare, ușurel mângălici.

Abia atunci inspectorul își dădu seama că blana portocalie era în realitate o pisică. Și nu era singura pisică. Alte trei apărură pe hol, două din ele mieunând. Își preluară locul, uitându-se la musafiri și învârtindu-se pe lângă poalele stăpânii lor. În același timp un miros pătrunzător de pisică umplu nările celor doi bărbați.

— Sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

— Sper că ați venit în legătură cu omul ăla groaznic de la Protecția Animalelor, spuse doamna Hemming. Dezgustător! L-am reclamat. Să spună că pisicile mele sunt ținute în condiții care le prejudiciază sănătatea și fericirea! Absolut dezgustător! Eu trăiesc pentru pisicile mele, inspectore. Sunt singura mea bucurie și plăcere în viață. Fac totul pentru ele. Shah-Shah-Mimi. Nu aici, scumpico.

Shah-Shah-Mimi nu dădu nici o atenție restricției și sări pe masa din hol. Se așeză și începu să-și spele fața, privind fix la străini.

— Intrați, spuse doamna Hemming. Nu în camera asta. Uitasem.

Deschise o ușă pe stânga. Aici aerul era și mai înțepător.

— Haideți, drăguțele mele, haideți.

În cameră, diverse perii și piepteni cu păr de pisică în ele zăceau pe scaune și pe mese. În jur erau împrăștiate niște pernuțe decolorate și soioase, iar printre ele mișunau încă cel puțin șase picisi.

— Eu trăiesc pentru iubitele mele, repetă doamna Hemming. Înțeleg tot ce le spun.

Inspectorul Hardcastle intră vitejește. Din nefericire pentru el, avea alergii la pisici. Cum se întâmplă de regulă în astfel de ocazii, toate pisicile veniră buluc spre el. Una îi sări pe genunchi, altele începură să se frece drăgăstos de pantalonii lui. Inspectorul Hardcastle, care era un om curajos, tăcea chitic și îndura.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, doamniță Hemming, despre...

— Tot ce doriți, îl întrerupse gazda. Eu n-am nimic de ascuns. Pot să vă arăt mâncarea pisicilor, păturile în care dorm, cinci în camera mea, iar celelalte șapte aici, la parter. Mănâncă cel mai bine pește gătit de mine personal.

— Problema asta n-are nici o legătură cu pisicile, spuse Hardcastle ridicând glasul. Am venit să discut cu dumneavoastră despre povestea nefericită de alături. Probabil ați auzit de ea.

— De alături? Vă referiți la câinele domnului Joshua?

— Nu. Mă refer la nr. 19 unde ieri a fost descoperit un bărbat ucis.

— Serios? Întrebă doamna Hemming cu un interes politicos dar atât.

Ochii ei umblau după pisici.

— Erați acasă ieri după-amiază? Mai precis, între unu și jumătate și trei și jumătate.

— Da, eram. De obicei îmi fac cumpărăturile foarte devreme și apoi mă întorc să le pregătesc masa iubitelor mele, iar pe urmă le perii și le aranjez.

— Și n-ați observat nici o agitație în fața casei de alături? Mașini de poliție, ambulanța, nimic de genul ăsta?

— Știți, nu m-am uitat pe ferestrele din față. Am ieșit prin spatele casei și m-am dus în grădină pentru că scumpa mea Arabella lipsea. E o pisică foarte tânără și se cățăraseră într-un copac și mă temeam că n-o să mai poată coborî. Am încercat s-o momesc cu o farfurioară cu pește, dar era înspăimântată, sărăcuța de ea. Până la urmă a trebuit să renunț și m-am întors în casă. Și, n-o să credeți, chiar când intram pe ușă a venit și ea după mine! Se uită de la unul la altul ca pentru a le testa capacitatea de a crede.

— De fapt, eu cred, spuse Colin, incapabil să mai tacă.

— Poftim? Doamna Hemming se uita la el ușor buimacă.

— Îmi pac foarte mult pisicile și de aceea am făcut un studiu despre firea pisicilor, spuse Colin. Ceea ce mi-ați spus ilustrează perfect modelul de comportare al pisicilor și regulile pe care și le-au făcut singure. În același fel, pisicile dumneavoastră s-au adunat toate în jurul prietenului meu căruia, cinstit vorbind, nu-i plac pisicile, iar mie, în ciuda tuturor dezmiertărilor mele, nu-mi dau nici o atenție.

Dacă doamnei Hemming îi trecu prin cap că tânărul Colin nu prea vorbea ca un sergent de poliție, faptul nu se văzu nicicum pe fața ei. Se mulțumi să murmure vag:

— Ele știu întotdeauna, dragele de ele, nu-i așa?

O frumoasă pisică persană își puse două labe pe genunchiul inspectorului Hardcastle, se uită la el în extaz și își înfipse ghearele într-o acțiune repetată de parcă inspectorul era o perniță de ace. Depășind limita îndurării, inspectorul se ridică.

— Mă întreb dacă pot arunca o privire în grădina dumneavoastră din spate, doamnă, spuse el.

Colin rânjea ușor.

— Da, firește. Tot ce doriți. Doamna Hemming se ridică.

Pisica portocalie se descolăci din jurul gâtului ei. Cu un aer absent, stăpâna o înlocui cu cea persană și porni spre ușă. Hardcastle și Colin o urmară.

— Noi ne-am mai întâlnit, îi spuse Colin pisicii portocalii și adăugă, adresându-i-se unei alte pisici persane cenușii care stătea pe o masă lângă o veioză chinezească: Ești o frumusețe.

— Vă rog să închideți ușa când ieșiți, domnule... Ăă. Ăă., spuse din hol doamna Hemming. Azi bate un vânt tăios și nu vreau ca iubitele mele să răcească. În plus, cu toți băieții ăștia răi de pe aici, nu e deloc sigur să le lași să hoinărească singure prin grădină.

Se îndreptă spre fundul holului și deschise o ușă laterală.

— Care băieți răi? Întrebă Hardcastle.

— Cei doi băieți ai doamnei Ramsay. Locuiesc în partea de sud a semilunii. Grădinile noastre se cam învecinează. Sunt niște tineri huligani, asta sunt! Au o praștie, să știți, sau aveau. Ei susțin că le-a fost confiscată, dar eu am îndoielile mele. Își fac locuri de pândă și ascunzători. Vara aruncă cu mere.

— Revoltător! Spuse Colin.

Grădina din spate arăta și mai rău ca cea din față. Iarbă neîngrijită, tufe crescute la întâmplare, și mult mai mulți arbuști de laur din varietatea pestriță. După părerea lui Colin, și el și Hardcastle nu făceau decât să-și piardă timpul. Prin barajul de lauri, tufe și copaci nu se putea vedea nimic în grădina domnișoarei Pebmarsh. Vila Diana putea fi descrisă ca o casă complet izolată.

— Numărul 19 ați spus? Întrebă doamna Hemming oprindu-se nehotărâtă în mijlocul grădinii. Dar eu credeam că acolo locuiește o singură persoană, o oarbă.

— Bărbatul ucis nu locuia în casă, spuse Hardcastle.

— Oh, înțeleg, a venit aici doar ca să fie omorât, spuse vag doamna Hemming. Ce ciudat!

„E o descriere a dracului de bună” își spuse Colin.

Capitolul XX

O luară cu mașina în lungul lui Wilbraham Crescent, cotiră la dreapta pe Albany Road și apoi din nou la dreapta, intrând pe cea de a doua față a lui Wilbraham-Crescent.

— Foarte simplu, spuse Hardcastle.

— După ce știi, spuse Colin.

— 61 e chiar în spatele casei doamnei Hemming, dar un colț atinge și nr. 19, așa că numa bine. Ai șansa să te uiți la al tău domn Bland. Apropo, nici un ajutor din străinătate.

Mașina trase în fața casei cu numărul 61 și cei doi coborâră.

— Ia te uite! Spuse Colin. Asta da grădină!

Grădina din față era într-adevăr un model de perfecțiune la scară mică. Straturile cu mușcate erau mărginite de lobelii. Mai erau begonii mari, cărnose și un frumos aranjament de ornamente de grădină – broaște, ciuperci, pitici comici și spiriduși.

— Sunt sigur că domnul Bland trebuie să fie un om de treabă, spuse cu un fior Colin. N-ar fi putut avea ideile astea teribile dacă nu era. Adăugă în timp ce Hardcastle apăsa pe sonerie: Te aștepti să fie acasă la ora asta?

— L-am sunat, explică Hardcastle. L-am întrebat dacă ne putem întâlni în timpul dimineții.

În acel moment o camionetă Traveller trase în fața casei și intră în garajul care era evident că fusese o anexă interioară a casei. Domnul Josiah Bland ieși, trânti ușa și înaintă către ei. Era un bărbat de statură medie, chel și cu ochii mici și albaștri. Părea o fire volubilă.

— Inspectorul Hardcastle? Pofțiți înăuntru.

Îi conduse în camera de zi. Aceasta etala câteva mostre de prosperitate. Lampadare scumpe și cam încărcate, un birou Empire, un set de ornamente de un auriu strălucitor pe polița căminului, o vitrină cu intarsie și o jardiniară plină cu flori la fereastră. Scaunele erau moderne și cu tapițerii bogate.

— Luați loc, spuse îndatoritor domnul Bland. Fumați? Sau nu puteți în timpul serviciului?

— Nu, mulțumesc, spuse Hardcastle.

— Nici nu doriți să beți ceva? Ah, mai bine pentru dumneavoastră, aș îndrăzni să spun. Și-acum, despre ce e vorba? Afacerea asta de la nr. 19, presupun? Colțurile grădinilor noastre se învecinează, dar de văzut se vede mai bine doar de la ferestrele de la etaj. Mi se pare o poveste cu totul extraordinară... Cel puțin din ce am citit în ziarul local azi dimineață Am fost încântat când am primit mesajul dumneavoastră. E o ocazie să află ceva adevărat. Nu aveți idee câte zvonuri circulă pe aici! Soția mea a devenit foarte nervoasă, să știți, la gândul că un criminal umblă în voie prin zonă. Necazul e că în ziua de azi ospiciile le dau drumul cu prea mare ușurință scântiților. Îi trimit pe cuvânt sau cum i se spune. Apoi îi vin de hac altcuiva și iarăși sunt legați. Și cum spuneam, ce zvonuri! N-o să credeți ce-am auzit de la femeia care ne face curat, sau de la bărbatul cu laptele și cu ziarul! Unul spune că a fost sugrumat cu sârmă de la un tablou, iar celălalt spune că a fost înjunghiat. Altcineva că i s-a dat în cap. În tot cazul a fost un el, nu-i așa? Adică, n-a fost omorâtă fata aia bătrână? Un bărbat necunoscut, spun ziarele.

Domnul Bland se opri în cele din urmă.

Hardcastle zâmbi și spuse pe un ton dezaprobat.

— Ei bine, cât despre necunoscut, avea în buzunar o carte de vizită și o adresă.

— Și cu asta povestea s-a terminat, spuse Bland. Dar știți cum e lumea. Nu știu cine scornește toate chestiile astea.

— Pentru că tot vorbim despre victimă, poate vreți să vă uitați puțin la asta, spuse Hardcastle.

Scoase încă o dată fotografia făcută de poliție.

— Deci asta e, nu-i așa? Arata ca un tip absolut obișnuit, nu? Ca mine și ca dumneavoastră. Presupun că nu trebuie să întreb dacă avea un motiv anume să fie omorât?

— E prea devreme să vorbim despre asta, spuse Hardcastle. Ce vreau eu să știu, domnule Bland, este dacă l-ați mai văzut vreodată pe acest om.

Bland clătină din cap.

— Sunt sigur că nu. Am o bună memorie a chipurilor.

— N-a venit la dumneavoastră cu un scop anume... cu vreo poliță de asigurare sau să vă vândă vreun anumit aparat?

— Nu. Categoric nu.

— Poate ar trebui s-o întrebăm pe soția dumneavoastră, în definitiv, dacă a venit aici, cu soția dumneavoastră ai fi vorbit.

— Da, e perfect adevărat. Știi și eu, deși... Valerie nu stă prea bine cu sănătatea. N-aș vrea s-o tulbur. Adică, presupun că aici e fotografiat mort, nu-i așa?

— Da, așa e. Dar nu e o fotografie tulburătoare.

— Nu, nu. E foarte bine făcută. Tipul pare că doarme.

— Vorbiți despre mine, Josaiah?

Ușa dinspre cameră alăturată se deschise și intră o femeie între două vârste. Hardcastle fu convins că ascultase cu atenție totul din spatele ușii.

— Ah, iată-te! Draga mea, spuse domnul Bland. Credeam că tragi un pui de somn. Aceasta e soția mea, inspectore detectiv Hardcastle.

— Crima aceea teribilă, murmură doamna Bland. Mă cutremur numai când mă gândesc la ea.

Se așeză pe sofa cu un mic icnet.

— Pune-ți picioarele sus, dragă, spuse Bland, Doamna Bland se supuse. Era o femeie cu părul de culoarea nisipului și cu un glas slab și văicăreț. Părea anemică, și avea în întregime aerul unei invalide care își acceptă invaliditatea nu fără o oarecare plăcere. Preț de câteva clipe, îi aminti inspectorului Hardcastle de cineva. Încercă să-și amintească de cine anume, dar nu reuși. Glasul slab, aproape plângăreț, continuă.

— Nu stau prea bine cu sănătatea, inspectore Hardcastle, așa că soțul meu caută să mă scutească de orice șocuri sau supărări. Sunt foarte sensibilă. Vorbeați parcă de o fotografie a... a celui ucis. Vai, ce groaznic sună! Nu știi dacă pot suporta să mă uit!

„În realitate, moare s-o vadă!” gândi Hardcastle.

Cu o ușoară maliție în glas, spuse:

— Atunci, probabil ar fi mai bine să nu vă cerem să vă uitați la ea, doamnă Bland. Mă gândeam doar că poate ne-ați putea ajuta spunându-ne dacă acest om a trecut pe la dumneavoastră, vreodată.

— Trebuie să-mi fac datoria, spuse doamna Bland cu un zâmbet dulce și curajos. Întinse mâna.

— Crezi că-ți face bine să te necăjești, Val?

— Nu fi prostuț, Josaiah. Firește că trebuie să văd.

Se uită cu mult interes la fotografie și, totodată, cu o oarecare dezamăgire, sau cel puțin așa i se paru inspectorului.

— Arată... Zău, nu arată deloc a mort, spuse ea. Nici n-ai zice că a fost omorât. A fost... A fost strangulat?

— A fost înjunghiat, răspunse inspectorul.

Doamna Bland închise ochii și se cutremură.

— Vai, ce cumplit! Spuse ea.

— L-ați văzut vreodată, doamnă Bland?

— Nu, răspunse doamna Bland cu o rețineră evidentă. Nu, nu l-am văzut. Era genul de om care... Care vine pe la ușile oamenilor să vândă tot felul de lucruri?

— Se pare că era agent de asigurări, spuse cu grijă inspectorul.

— Oh, înțeleg. Nu, n-a fost nimeni de genul ăsta, sunt sigură. Nu m-ai auzit niciodată pomenind de așa ceva, nu-i așa, Josaiah?

— Parcă nu, răspunse domnul Bland.

— Era rudă cu domnișoara Pebmarsh? Întrebă doamna Bland.

— Nu, îi era total necunoscut.

— Foarte ciudat, spuse doamna Bland.

— O cunoașteți pe domnișoara Pebmarsh?

— Oh, da, adică, ne cunoaștem ca vecini, bine-nțeles. Din când în când îi cere sfatul soțului meu cu privire la grădină.

— Îmi închipui că sunteți un grădinar pasionat, spuse inspectorul.

— Nu chiar, nu chiar, bătu în retragere domnul Bland. Știți, nu prea am timp. Firește, mă pricep cât de cât. Dar am un tip grozav, vine de două ori pe săptămână. El se îngrijește ca totul să fie perfect și pun pariu că nu găsiți pe aici o grădină ca a noastră, dar eu, personal nu sunt un grădinar adevărat, ca vecinul meu de pildă.

— Ramsay? Întrebă oarecum mirat Hardcastle.

— Nu, nu, mai încolo, la 63. Domnul Mcnaughton. El trăiește pur și simplu pentru grădina lui. E în ea cât e ziua de lungă și e nebun în privința gunoiului de grajd. Te plictisește tot vorbindu-ți despre bălegar... Dar presupun că nu despre asta vreți să discutăm.

— Într-adevăr, nu chiar, spuse inspectorul. Mă întrebam dacă cineva, dumneavoastră sau soția dumneavoastră, se afla ieri în grădină. Cum spuneți, un colț al ei se învecinează cu nr. 19, și m-am gândit că poate ați văzut sau ați auzit ceva interesant.

— Pe la prânz, nu-i așa? Adică, atunci când s-a comis crima?

— Ne-ar interesa perioada cuprinsă între unu și trei.

Bland clătină din cap.

— Atunci eram aici și eu și Valerie, dar luam masa, iar sufrageria noastră dă spre stradă, N-am fi putut vedea nimic din ce se petrece în grădină.

— La ce oră luați masa?

— La unu sau în jur de unu. Uneori la unu și jumătate.

— Și n-ați ieșit deloc în grădină după aceea?

Bland clătină din cap.

— Soția mea întotdeauna merge sus să se odihnească după masă, iar eu, dacă n-am foarte multă treabă, închid nițel ochii în fotoliul acela. Trebuie să fi plecat de acasă pe la trei și un sfert, dar, din păcate, nu m-am dus deloc în grădină.

— În fine, spuse Harcastle, trebuie să întrebăm pe toată lumea.

— Firește, firește. Aș fi dorit să vă fi putut ajuta mai mult.

— Aveți o casă drăguță, spuse inspectorul. Nu v-ați zgârcit la bani, dacă pot să spun așa.

Bland râse jovial.

— Ne plac lucrurile drăguțe. Soția mea are mult bun gust. Ne-a picat o plească acum un an. Soția mea a primit o moștenire de la un unchi al ei. Nu-l văzuse de douăzeci și cinci de ani. Nu vă spun ce. Surpriză a fost! A contat ceva pentru noi, să știți. Ne-am pus pe picioare și ne gândim la o croazieră puțin mai încolo. Sunt foarte educative croazierele astea. Grecia și așa mai

departe. O mulțime de profesori țin conferințe la bord. Firește, eu sunt un om care a răzbit prin propriile lui puteri și n-am prea avut timp de astfel de lucruri, dar mă interesează. Tipul ăla care a săpat și a descoperit Troia era zarzavagiu, parcă. Foarte romantic! Trebuie să spun că mi-ar plăcea să mă duc în străinătăți... Nu că am fost foarte mult... Din când în când un weekend vesel la Paris, atâta tot. Mă îmbie gândul să-mi iau zborul de aici și să mă duc să trăiesc în Spania sau Portugalia, ba chiar în Indiile de Vest. O mulțime de oameni o fac. Economisesc impozitul pe venit și așa mai departe. Dar soției mele nu-i surâde ideea.

— Îmi place să călătoreasc, dar n-aș suporta să trăiesc în afara Angliei, spuse doamna Bland. Aici avem toți prietenii, și sora mea trăiește aici, și toată lumea ne cunoaște. Dacă am pleca peste graniță am fi străini. Și apoi, aici avem un doctor foarte bun. El îmi cunoaște cu adevărat starea sănătății. N-aș avea deloc încredere într-un doctor străin.

— Vom vedea, spuse vioi domnul Bland. Vom pleca în croazieră și poate ai să te îndrăgostești de Grecia.

După privirea doamnei Bland, treaba părea să fie foarte puțin probabilă.

— Îmi închipui că au la bord un doctor ca lumea, spuse ea cu îndoială.

— Fii convinsă, o asigură soțul ei.

Îi însoți pe Hardcastle și pe Colin la ușa din față, repetând că îi părea rău că nu-i putuse ajuta.

— Ei bine, ce părere ai despre el? Întrebă Hardcastle.

— Nu l-aș lăsa să-mi construiască o casă, răspunse Colin. Dar un mic constructor escroc nu e ceea ce caut eu. Eu caut un om consacrat. Iar privitor la cazul tău, ți-ai greșit genul de crimă. Dacă Bland ar fi să-și îndoape nevasta cu arsenic s-au să-i facă vânt în Marea Egee ca să-i moștenească banii și să se însoare cu o blondă trăsnet...

— Ne vom îngriji de asta când se va întâmpla. Între timp trebuie să ne vedem de crima asta.

Capitolul X

În Wilbraham Crescent nr. 62, doamna Ramsay își spunea încurajator „Mai sunt numai două zile acum. Numai două zile”. Își dădu de pe frunte o șuviță umedă. Dinspre bucătărie se auzi un zgomot puternic. Doamna Ramsay simți că nu avea nici o tragere de inimă să se ducă să vadă ce era cu zgomotul acela. În fine – doar două zile. Străbătu holul, deschise larg ușa bucătăriei și spuse cu un glas mult mai puțin războinic decât l-ar fi avut în urmă cu trei săptămâni.

— Ce-ați mai făcut acum?

— Îmi pare rău, mami, spuse fiul său Bill. Ne jucam cu cutiile astea, o mică partidă de bowling, și nu știu cum una s-a rostogolit în fundul dulapului cu veselă.

— N-am vrut să le aruncăm în fundul dulapului, spuse fiul mai mic, Ted.

— Adunați lucrurile astea și puneți-le înapoi în dulap, iar cioburile măturați-le și puneți-le în găleata de gunoi.

— Oh, mami, nu acum.

— Ba acum.
— S-o facă Ted, spuse Bill.
— Știi că-mi placi? Întotdeauna mă pui pe mine. Dacă nu faci tu, nu fac nici eu.

— Ba ai s-o faci!
— Ba n-am s-o fac!
— Îți arăt eu ție!
— Cotu'!

Băieții se încleștară cu sălbăticie într-o trântă pe viață și pe moarte. Ted fu izbit de masa din bucătărie și un castron cu ouă se clătină amenințător.

— Ieșiți afară din bucătărie! Strigă doamna Ramsay. Îi împinse pe cei doi afară din bucătărie, închise ușa și începu să adune cutiile de conserve și să măture cioburile.

„Două zile mai sunt și se vor întoarce la școală!”, gândi ea. Ce minunat, ce dumnezeiesc gând pentru o mamă!

Își aminti vag o remarcă răutăcioasă a unei ziariste. O femeie are pe an doar șase zile fericite. Prima și ultima zi ale vacanțelor. Cât de adevărat era, gândi doamna Ramsay măturând cioburile celui mai bun serviciu de masă al ei. Cu câtă plăcere, cu câtă bucurie întâmpinase întoarcerea odraslelor ei doar cu cinci săptămâni în urmă! Și acum? „Mai e azi și mâine, iar poimâine Bill și Ted se vor întoarce la școală. Nu-mi vine să cred. Nu mai am răbdare!”

Și cu câtă dragoste îi așteptase acum cinci săptămâni la gară! Iar acum... Ce aștepta acum cu atâta nerăbdare? O zi de tihnă deplină. Își iubea băieții, era mândră de ei. Dar eram atât de obositori!

În acel moment izbucniră strigăte feroce. Întoarse capul alarmată. Era în regulă. Tocmai ieșiseră în grădină. Era mai bine în grădină, aveau mai mult loc. Probabil că aveau să supere vecinii. Spera din tot sufletul să lase în pace pisicile doamnei Hemming. Nu de dragul pisicilor, ci pentru că sârma ghimpată care împrejmuia grădina doamnei Hemming le putea rupe șorturile. Aruncă o privire spre cutia pentru prim-ajutor care stătea la îndemână pe dulap.

De afară se auzi un țipăt înfiorător, care păru să fie retezat la jumătate, urmat de o tăcere atât de profundă încât doamna Ramsy simți că i se oprește inima de spaimă. Într-adevăr, tăcerea aceea era absolut nefirească. Rămase în loc nesigură, cu pământul pentru praf și cu cioburile în mână. Ușa bucătăriei se deschise și în prag apăru Bill. Pe fața lui de copil de unsprezece ani era zugrăvită o expresie de uluială.

— Mami, spuse el. E aici un inspector detectiv și încă un bărbat.
— Oh, exclamă ușurată doamna Ramsay. Ce vrea, dragă?
— A întrebat de tine, dar cred că trebuie să fie în legătură cu crima. Știi, aia de ieri de la domnișoara Pebmarsh.

— Nu văd de ce trebuia să vină să vorbească cu mine, spuse doamna Ramsey pe un ton puțin contrariat. În fine, cred că e mai bine să vin, adăugă cu un oftat.

Aruncă cioburile în găleata de gunoi de sub chiuvetă, își netezi părul și se pregăti să-l urmeze pe Bill care repetă nerăbdător „vino odată, mami!”

Doamna Ramsay, îndeaproape flancată de Bill, intră în camera de zi. Acolo stăteau în picioare doi bărbați. Fiul mai mic, Ted, stătea de strajă lângă ei, holbându-se la ei cu ochii largi de admirație.

— Doamna Ramsay?

— Bună dimineața.

— Cred că tinerii aceștia v-au spus că sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

— N-ați picat bine în dimineața asta. Sunt foarte ocupată. Durează mult?

— Deloc, o liniști Hardcastle. Ne putem așeza?

— Oh, da, desigur.

Doamna Ramsay luă un taburet și se uită nerăbdătoare la ei. Bănuia că nu avea să dureze chiar „deloc”.

— Voi doi nu e nevoie să rămâneți, le spuse cu blândețe Hardcastle băieților.

— Nu plecăm, spuse Bill.

— Nu plecăm, repetă ca un ecou Ted.

— Vrem să auzim tot, spuse Bill.

— Sigur că vrem, întări Ted.

— A fost o grămadă de sânge? Întrebă Bill.

— Era un spărgător? Întrebă Bill.

— Potoliți-vă, băieți! Spuse doamna Ranisay. Nu l-ați auzit pe... Ăă... Domnul Hardcastle că nu vrea să stați aici?

— Nu plecăm, spuse Bill. Vrem să auzim.

Hardcastle se duse la ușă și o deschise. Se uită la băieți.

— Afară, spuse el.

Singurul cuvânt, rostit liniștit, era încărcat de autoritate. Fără altă vorbă, băieții se ridicară și ieșiră târându-și picioarele.

— Ce, minunat! Spuse cu admirație doamna Ramsay. Oare eu de ce nu pot să fiu așa? Apoi, amintindu-și că nu avea timp de pierdut, spuse agitată: Dacă e vorba despre ce s-a întâmplat ieri la numărul 19, nu vă pot spune nimic, inspectore. Nu știu nimic despre asta. Nici măcar nu-i cunosc pe cei care locuiesc acolo.

— Casa este locuită de o anume domnișoară Pebmarsh. E oarbă și lucrează la Aaronberg Institute.

— Înțeleg. Nu prea cunosc pe nimeni pe partea aia a semilunii.

— Unde vă aflați ieri între douăsprezece jumătate și trei? Erați acasă?

— Oh, da. Am avut mâncare de făcut și așa mai departe. Am ieșit înainte de trei, totuși. Am dus băieții la cinema.

Inspectorul scoase din buzunar fotografia și i-o întinse.

— Aș vrea să-mi spuneți dacă l-ați mai văzut vreodată pe acest om.

Doamna Ramsay o luă cu interesul ușor stârnit.

— Nu, spuse ea, nu cred. Nu sunt sigură că mi-aș aminti chiar să-l fi văzut.

— N-a venit aici cu vreo ocazie... Încercând să vă vândă o poliță de asigurare sau altceva?

Doamna Ramsay clătină din cap cu mai multă convingere.

— Nu. Sunt sigură că nu.

— Avem motive să credem că numele lui este Curry. Domnul R. Curry.

Se uită întrebător la ea. Doamna Ramsay clătină iarăși din cap și spuse pe ton de scuză:

— Mă tem că în timpul vacanțelor n-am timp să observ nimic.

— E întotdeauna o perioadă aglomerată, așa e, spuse inspectorul. Aveți niște băieți grozavi. Plini de viață și energie. Îmi închipui că uneori cam prea multă energie, nu?

Doamna Ramsay zâmbi.

— Da, sunt puțin obositori, dar în realitate sunt băieți buni.

— Sunt convins, spuse inspectorul. Amândoi sunt grozavi. Foarte inteligenți, așa spune. Aș vrea să schimb o vorbă cu ei înainte de plecare, dacă nu aveți nimic împotriva. Uneori copiii observă lucruri pe care nimeni altcineva din casă nu le observă.

— Nu prea vad cum puteau observa ceva. Nu e ca și cum am fi vecini ușă-n ușă.

— Dar grădinile, dumneavoastră se învecinează în partea din spate.

— Da, dar sunt total separate.

— O cunoașteți pe doamna Hemming de la numărul 20?

— Într-un fel, da, din cauza pisicilor, și a altor lucruri.

— Vă plac pisicile?

— Nu, nu-i vorba de astă. Vreau să spun că... În fine, obișnuitele reclamații.

— Înțeleg, reclamații. În legătură cu ce?

Doamna Ramsay se înroși.

— Necazul e că atunci când ții atâtea pisici, paisprezece are ea, devii de-a dreptul fanatic când e vorba de pisici. Toate astea sunt prostii. Îmi plac pisicile. Am avut și noi o pisică, un motan. Era foarte bun la prins șoareci. Dar femeia asta face atâta zarvă, se agită din cale afară pentru ele, le gătește special... Sărmanele făpturi nici măcar nu-s lăsate să aibă o viață a lor. Bine-nțeles că pisicile încercă mereu să evadeze. Și eu aș încerca dacă aș fi una din pisicile ei. Iar băieții mei sunt foarte buni la suflet, n-ar chinui nicicum o pisică. Părerea mea e că pisicile își poartă foarte bine de grijă și singure. Sunt animale foarte înțelepte, dacă sunt tratate cu înțelepciune.

— Sunt sigur că aveți dreptate, spuse inspectorul, și continuă: Trebuie să aveți o viață foarte ocupată, cu casa și cu copiii. Când se întorc la școală?

— Poimâine.

— Sper că atunci vă veți odihni.

— Am de gând să lenevesc o vreme.

Celălalt tânăr, care luase notițe în tăcere, o făcu să tresară când vorbi.

— Ați putea să luați o fată din acelea străine, spuse el. Au pair, se numește treaba asta. Vin și fac treabă aici în schimbul învățării limbii engleze.

— Aș putea încerca ceva de genul ăsta. Deși întotdeauna am fost de părere că e complicat cu străinii. Soțul meu râde de mine, dar, firește, el

cunoaște mai multe decât mine. Eu n-am călătorit peste hotare atât cât a călătorit el.

— Acum e plecat, nu-i așa? Întrebă Hardcastle.

— Da, a trebuit să plece în Suedia la începutul lui august. E inginer constructor. Păcat că a trebuit să plece tocmai la începutul vacanței. El e atât de bun cu băieții! Îi place să se joace cu trenulețul electric chiar mai mult decât le place copiilor. Uneori liniile și gările se întind pe tot holul și în cealaltă cameră. E foarte greu să nu te împiedici de ele. Clatină din cap. Bărbații sunt atât de copilăroși! Spuse îngăduitoare.

— Când îl așteptați să se întoarcă, doamnă Ramay?

— Niciodată nu știu. Oftă. E destul de... Complicat.

Glăsuțul îi tremură ușor. Colin se uită la ea cu mare atenție.

— Nu vă mai răpim timpul, doamnă Ramsay.

Hardcastle se ridică.

— Poate ne arată băieții dumneavoastră grădina.

Bill și Ted așteptau în hol și primiră pe loc propunerea.

— Desigur, nu-i o grădină mare, se scuză Bill.

Se depusese ceva efort pentru a ține cât de cât în ordine grădina din Wilbraham Crescent 62. O latură era mărginită de dalii și margarete. Apoi o mică pajiște destul de inegal cosită. Potecile aveau mare nevoie să fie greblate, iar de jur împrejur zăceau împrăștiate aeromodelele, arme spațiale și alte simboluri ale științei moderne. În fundul grădinii era un măr cu mere roșii și apetisante. Lângă el era un păr.

— Asta e, spuse Ted arătând cu degetul spațiul dintre măr și păr, prin care se vedea clar spatele casei domnișoarei Pebmarsh. Asta e numărul 19 unde a fost crima.

— Se vede foarte bine casa, spuse inspectorul. Cred că se vede și mai bine de la ferestrele de la etaj.

— Așa-i, spuse Bill. Dacă am fi fost ieri acolo și ne-am fi uitat afară, poate am fi văzut și noi ceva. Dar n-am fost.

— Am fost la cinema, spuse Ted.

— Ați găsit amprente? Întrebă Bill.

— Nu prea folositoare. Ieri ați fost toată ziua în grădină?

— Da, din când în când, răspunse Bill. Toată dimineața, adică. Totuși n-am auzit nimic și n-am văzut nimic.

— Dacă am fi fost după-amiază aici, poate auzeam țipete, spuse cu jind Ted. Au fost niște țipete groaznice.

— O cunoașteți din vedere pe domnișoara Pebmarsh, doamna care locuiește în casa aceea?

Băieții se uitară unul la altul, apoi dădură din cap.

— E oarbă, spuse Ted, dar poate să meargă foarte bine prin grădină. Nu-i trebuie baston sau altceva. O dată ne-a aruncat mingea înapoi. A fost tare de treabă.

— N-ați văzut-o deloc ieri?

Băieții clătină din cap.

— Dimineața nu aveam cum s-o vedem, explică Bill. E întotdeauna plecată. De obicei iese în grădină după ceai.

Colin explora traiectoria unei conducte care era legată la un robinet din casă. Aceasta mergea în lungul potecii din grădină apoi cobora în colț, lângă păr.

— N-am știut niciodată că perii au nevoie de irigații, spuse el.

— Oh, asta! Spuse Bill. Părea ușor stânjenit.

Colin se uită la băieți și rânji.

— Pe de altă parte, dacă te cațeri în pomul ăsta, poți să arunci un frumușel jet de apă pe pisici, nu-i așa?

Băieții răscoleau pietrișul cu vârful pantofului și se uitau oriunde numai la Colin nu.

— Asta faceți, nu-i așa? Întrebă Colin.

— Asta nu le face rău, spuse Bill. Nu e ca praștia.

— Îmi închipui că într-o vreme ați folosit și praștia.

— Niciodată n-am lovit pe nimeni, spuse Ted.

— În tot cazul, vă distrați din când în când cu furtunul ăsta, și pe urmă vine doamna Hemming și vă reclamă.

— Ea întotdeauna reclamă câte ceva, spuse Bill.

— Ați trecut vreodată prin gardul ei?

— Nu prin sârma ghimpată de aici, îi scăpă lui Ted.

— Dar intrați din când în când în grădina ei, așa e? Cum faceți?

— Păi, poți intra prin gard... În grădina domnișoarei Pebmarsh. Apoi, puțin mai în jos, la dreapta, treci prin gardul viu în grădina doamnei Hemming. Acolo e o gaură în plasa de sârmă.

— Nu poți să taci, prostule! Spuse Bill.

— Îmi închipui că ați adulmecat puțin după indicii, de când cu crima?

Spuse Hardcastle.

Băieții se uitară unul ia altul.

— Păi... Bill se opri precaut.

— E posibil ca voi să fi găsit ceva ce nouă ne-a scăpat, spuse cu seriozitate Hardcastle. Dacă aveți... Ăă... O colecție, v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați arăta-o.

Bill se hotărî.

— Adu-le, Ted, spuse el.

Ted se supuse și o luă la fugă.

— Mă tem că nu avem nimic de valoare, recunosc Bill... Noi doar... ne prefacem.

Se uită neliniștit la Hardcastle.

— Înțeleg foarte bine, spuse acesta. O mare parte din munca poliției e așa. O mulțime de dezamăgiri.

Bill păru ușurat.

Ted se întoarse într-o fugă. Întinse o batistă grosolan înnodată care zornăi. Hardcastle desfăcu nodul și împrăștie conținutul. Acesta era compus dintr-o toartă de ceașcă, un fragment de porțelan, o mistrie spartă, o furculiță

rustică, o monedă, un cârlig de rufe, o bucătică de geam irizat și o jumătate dintr-un foarfece.

— O colecție interesantă, spuse sobru inspectorul.

Îi fu milă de fețele avide ale băieților și luă bucata de geam.

— Am să iau asta. E posibil să se lege de ceva.

Colin luase moneda și o examina.

— Nu-i englezească, spuse Ted.

— Nu, nu-i englezească, aprobă Colin. Se uită la Hardcastle. Am putea s-o luăm și pe asta, propuse el.

— Să nu suflați nimănui nici un cuvânt despre asta, spuse Hardcastle pe ton conspirativ.

Încântați, băieții promiseră că nu vor sufla.

Capitolul XI

— Ramsay, spuse gânditor Colin.

— Ce-i cu el?

— Îmi place cum sună, atâta tot. Călătorește în străinătate... la comandă. Soția lui spune că e inginer constructor dar se pare că asta-i tot ce știe despre el.

— E o femeie cumsecade, spuse Hardcastle.

— Da... Și nu prea fericită.

— Obosită, atâta tot. Puștii sunt obositori.

— Cred că e mai mult de atât.

— Cu siguranță genul de om pe care-l cauți n-ar avea în cârcă o soție și doi fii, spuse sceptic Hardcastle.

— Nu se știe niciodată. Ai rămâne mirat să știi ce fac băieții pentru camuflaj. O văduvă săracă, având doi copii, poate fi convinsă să încheie un aranjament.

— Nu m-aș fi gândit că ea e genul ăsta.

— Nu mă refer la a trăi în păcat, amice. Vreau să spun că ar accepta să fie doamna Ramsay și să ofere un fundal. Firește că el i-ar turna o poveste corespunzătoare cu o cauză dreaptă. I-ar spune, să zicem, că face spionaj de partea noastră. Totul foarte patriotic.

Hardcastle clătină din cap.

— Trăiești într-o lume ciudată, Colin.

— Da, trăiesc... Știi, cred că într-o bună zi va trebui să ies din ea. Începi să uiți cine e și ce e. Jumate din oamenii ăștia lucrează pentru ambele părți și până la urmă nu mai știi nici ei de care parte sunt cu adevărat... În fine, să continuăm cu ce avem de făcut acum.

— Să luăm familia Mcnaughton, spuse Hardcastle, oprindu-se în fața porții cu numărul 63. O bucătică din grădina lor se învecinează cu cea de la 19, la fel ca la Bland.

— Ce știi despre familia Mcnaughton?

— Nu multe... au venit aici cam acum un an. Sunt oameni în vârstă... Profesor pensionar, parcă. El grădinărește.

În grădina din față erau tufe de trandafiri, iar sub ferestre un strat gros de brândușe de toamnă.

O femeie tânără și vioaie, într-un halat cu flori viu colorate, le deschise și le spuse:

— Dorești? Da?

Hardcastle îngână „În sfârșit ajutorul străin” și îi întinse cartea de vizită.

— Poliția, spuse tânăra. Se dădu înapoi doi pași și se uită la Hardcastle de parcă ar fi fost Diavolul în persoană.

— Doamna Mc Naughton, spuse Hardcastle.

— Doamna Mcnaughton e aici.

Îi conduse în camera de zi, care dădea spre grădina din spate. Camera era goală.

— Ea etaj este, spuse tânăra, care își pierduse voioșia între timp. Ieși în hol și strigă: Doamnă Mcnaughtan! Doamnă Mcnaughtan!

Un glas îndepărtat răspunde:

— Da. Ce este, Gretel?

— Poliția - doi poliția. Am pus pe ei în camera de zi. De la etaj se auzi un zgomot ce sugera agitația și cuvintele: „Vai de mine, vai de mine, ce-o mai fi!” Apoi un tropotit de pași și doamna Mcnaughton intră în cameră cu o expresie îngrijorată. Era expresia obișnuită a doamnei Mcnaughton, avea să constate foarte curând Hardcastle.

— Vai de mine, spuse ea din nou, vai de mine. Inspectorul... Așa vă... Oh, da, Hardcastle. Se uită la cartea de vizită. Dar de ce ați venit la noi? Noi nu știm despre asta. Adică, e vorba de crima asta, nu-i așa? Nu-i pentru abonamentul de televiziune, nu?

Hardcastle o liniște în această privință.

— Totul pare atât de extraordinar, nu-i așa! Spuse doamna Mcnaughton luminându-se. Și a mai fost și în miezul zilei! Ce oră ciudată să vii să spargi o casă! Exact ora la care oamenii sunt de obicei acasă. Dar în ziua de azi citești tot felul de astfel de lucruri teribile. Totul se petrece la lumina zilei. Vai, niște prieteni ai noștri... Ei luau masa în oraș, și a venit un camion pentru mobilă și doi bărbați au intrat în casă și au cărat absolut toată mobila. Toată strada a văzut ce se întâmpla, dar nimeni nu s-a gândit că ar putea fi ceva neobișnuit. Știți, cred că am auzit ieri pe cineva țipând, dar Angus a spus că erau băieții ăia îngrozitori ai doamnei Ramsay. Aleargă prin grădină făcând atâta zgomot, imită navele spațiale, știți, sau rachete sau bombe atomice. Uneori e de-a dreptul înspăimântător.

Hardcastle scoase o dată în plus fotografia.

— L-ați văzut vreodată pe acest bărbat, doamnă Mcnaughton?

Doamna Mcnaughton se uită cu aviditate la ea.

— Sunt aproape sigură că l-am văzut. Da. Da, practic, sunt convinsă.

Dar unde oare? Să fi fost omul care a venit aici și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr o nouă enciclopedie în paisprezece volume? Sau cel care a venit cu un model nou de aspirator? Eu n-am vrut să aud de așa ceva, și el a ieșit și s-a dus să-l bată la cap pe soțul meu, care era în grădina din spate. Angus planta niște bulbi, știți, și nu vroia să fie întrerupt, dar omul tot dădea din gură și spunea ce minuni face aparatul ăla, cum scoate praful din draperii și din perne și curăță treptele și tot felul de treburi, absolut tot. Și atunci Angus

s-a uitat în sus la el l-a întrebat doar atât: „Poate să planteze bulbi?” și trebuie să spun că m-a bufnit râsul pentru că omul a rămas cu gura căscată și a plecat.

— Și chiar credeți că era bărbatul din fotografie?

— Nu, nu chiar, pentru că acela era mult mai tânăr, dacă mă gândesc bine. Dar, oricum, cred că am mai văzut, fața asta. Da... Cu cât mai mult mă uit la ea, cu atât sunt mai sigură că a fost aici și m-a rugat să cumpăr ceva.

— Poate o asigurare?

— Nu, nu asigurare. Soțul meu se ocupă de toate. Suntem asigurați în toate privințele. Nu. Totuși... Da, cu cât mă uit mai mult la fotografie...

Hardcastle nu se simțea deloc încurajat. Din experiență, o catalogă pe doamna Mcnaughton ca o femeie amatoare de senzații tari, dornică peste poate să stea de vorbă cu cineva care avea legătură cu crima. Oftă.

— Conducea o camionetă, parcă, spuse doamna Mcnaughton. Numai că nu-mi amintesc când l-am văzut. Ba nu, o dubă de pâine, cred.

— Nu l-ați văzut ieri, nu-i așa, doamnă Mcnaughton?

Fața doamnei Mcnaughton se lungi ușor. Își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr cărunt, cam neîngrijit.

— Nu. Nu ieri. Cel puțin... Se opri. Nu cred. Apoi se mai luminează. Poate că soțul meu își va aminti.

— E acasă?

— E în grădină.

Arată spre fereastră, pe care în acel moment văzură un bărbat în vârstă împigând o roabă pe potecă.

— Am putea merge să vorbim cu el.

— Desigur. Pofțiți pe aici.

Îi conduse spre o ușă laterală și ieșiră în grădină. Domnul Mcnaughton era lac de transpirație.

— Domnii sunt de la poliție, Angus, spuse pe nerăsuflăte soția lui. Au venit în legătură cu crima de la domnișoara Pebmarsh. Au o fotografie a mortului. Să știi, sunt singură că l-am văzut undeva. Nu e omul care a venit săptămâna trecută să ne întrebe dacă nu vrem să scăpăm de niște antichități?

— Să vedem, spuse domnul Mcnaughton. Arătați-mi, vă rog, și mie fotografia, îi spuse lui Hardcastle. Dar țineți-o dumneavoastră, mâinile mele sunt pline de pământ.

Aruncă o scurtă privire și spuse:

— Nu l-am văzut pe amicul ăsta în viața mea.

— Vecinii dumneavoastră mi-au spus că sunteți pasionat de grădinărit.

— Cine v-a spus asta - nu doamna Ramsay?

— Nu. Domnul Bland.

Angus Mcnaughton pufni.

— Bland habar n-are ce înseamnă grădinăritul. Straturi și iar straturi, asta-i tot ce știe el. Le îndeasă cu begonii și mușcate și le pune pe margini lobelii. Asta nu-i grădinărit. Parcă ai trăi într-un parc public. Vă interesează cât de cât boschetele, inspectore?

— Mă tem că nu pot să mă laud că mă pricep la grădinărit, spuse Hardcastle. Am venit în legătură cu un subiect mai puțin plăcut.

— Desigur. Afacerea de ieri. Eram în grădină când s-a întâmplat.

— Serios?

— Adică, eram aici când țipa fata aia.

— Ce-ați făcut?

— Păi, n-am făcut nimic. De fapt, m-am gândit că sunt zăpăciții ăia de băieți ai lui Ramsay. Întotdeauna urlă și țipă și fac gălăgie.

— Dar cu siguranță țipetele astea nu veneau din aceeași direcție, nu?

— Vedeți dumneavoastră, zăpăciții ăștia de băieți nu stau locului în grădina lor. Intră prin gardurile și tufele oamenilor. Aleargă peste tot afurisitele alea de pisici ale doamnei Hemming. Nu e nimeni să-i țină-n frâu, ăsta-i necazul. Mama lor e moale ca o mămăligă. Firește, când nu-i un bărbat în casă, copiii își scapă din mână.

— Am înțeles că domnul Ramsay stă mai mult în străinătate.

— Inginer constructor, parcă, spuse vag domnul Mcnaughton.

Întotdeauna pleacă undeva. Baraje, sau petrol, sau conducte, nu știu, ceva în genul ăsta. Nu știu sigur. Acum o lună a trebuit, să plece în Suedia pe nepusă masă. A lăsat-o pe mama băieților cu o grămadă de treabă, și firește că puștii au fost liberi s-o ia razna. Nu-s băieți răi, rețineți, dar au nevoie de disciplină.

— Și n-ați mai văzut ceva... În afară de faptul că ați auzit țipetele acelea? Apropo, când a fost asta?

— Habar n-am, spuse domnul Mcnaughton. Întotdeauna îmi scot ceasul înainte de a ieși în grădină. Zilele trecute l-am lovit cu mistria și mi-a dat multă bătaie de cap să-l repar după aceea. Ce oră era, draga mea? Ai auzit și tu, nu-i așa?

— Trebuie să fi fost două jumătate... la cel puțin jumătate de oră după ce am terminat masa.

— Înțeleg. La ce oră luați masa?

— La unu și jumătate, dacă avem noroc, spuse domnul Mcnaughton.

Fata noastră daneză n-are nici o noțiune a timpului.

— Iar după aceea... Trageți un pui de somn?

— Uneori. Azi nu. Vroiam să-mi continuu treaba. Aveam de greblat și de curățat, de împrăștiat grămada de bălegar, și așa mai departe.

— Minunat lucru, bălegarul, spuse solemn Hardcastle.

Domnul Mcnaughton se luminează imediat.

— Absolut. Nimic nu e ca el. Ah! Câți oameni am convertit! Să folosești îngrășământ chimic, auzi! Curată sinucidere! Dați-mi voie să vă arăt.

Îl trase repede de braț pe Hardcastle și, împigându-și roaba, o porni pe potecă spre capătul gardului care despărțea grădina lui de cea de la nr. 19. Apărat de tufele de liliac, bălegarul se lăfăia în toată măreția lui. Domnul Mcnaughton își conduse roaba într-o mică magazie de alături. Înăuntru se aflau mai multe unelte de grădină frumos aranjate.

— La dumneavoastră totul e foarte ordonat, remarcă Hardcastle.

— Trebuie să ai grijă de unelte, spuse domnul Mcnaughton.

Hardcastle se uita atent către nr. 19. De cealaltă parte a gardului era o pergolă roz care ducea în sus spre partea laterală a casei.

— N-ați văzut pe nimeni în grădina de la nr. 19, sau uitându-se pe fereastra casei, în timp ce erați la grămada de bălegar?

Domnul Mcnaughton clătină din cap.

— N-am văzut absolut nimic. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, inspectore.

— Știi, Angus, cred că chiar am văzut o siluetă în grădina de la 19.

— Nu cred că ai văzut, draga mea, spuse ferm soțul ei. Nici eu.

— Femeia asta ar fi spus că a văzut orice, bombăni Hardcastle în timp ce erau din nou în mașină.

— Nu crezi că a recunoscut fotografia?

Hardcastle clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Pur și simplu vrea să creadă că l-a văzut. Cunosc prea bine genul ăsta de martor. Hardcastle oftă. Nam obținut mare lucru. Firește, unele lucruri par ciudate. De pildă, pare aproape imposibil ca doamna Hemming, oricât ar fi ea înfășurată în pisicile ei, să știe atât de puține despre vecina ei, domnișoara Pebmarsh, cum pretindea ea. Și, în plus, să fie atât de aeriană și puțin interesată de crimă.

— E genul de femeie aeriană.

— Scrântită! Spuse Hardcastle. Când ai de a face cu o femeie scrântită, ei bine, în jurul ei pot să aibă loc incendii, jafuri, omoruri, că ea n-o să observe nimic.

— E foarte bine împrejmuită cu rețeaua aia de sârmă ghimpată și trufele alea victoriene care nu prea lasă loc de văzut.

Ajunseseră înapoi la sediul poliției. Hardcastle rânji la prietenul său și spuse:

— Sergent Lamb, te las să ieși din gardă.

— Nici o altă vizită?

— Deocamdată nu. Trebuie să fac una mai târziu, dar nu te iau cu mine.

— În fine, mulțumesc pentru dimineața asta. Poți să dai la dactilografiat notițele mele? Spuneai că ancheta e poimăine? La ce oră?

— Unsprezece.

— Perfect. Mă voi întoarce pentru ea.

— Ai de gând să pleci?

Mâine trebuie să fiu la Londra, să-mi dau raportul la zi.

— Pot să ghicesc cui.

— Nu ți-e permis s-o faci.

Hardcastle rânji.

— Transmite-i bătrânului flăcău dragostea mea.

— În plus, s-ar putea să mă duc la un specialist, spuse Colin.

— Specialist? De ce? Ce ai?

— Nimic... Mahmureală. Nu mă refeream la genul ăsta de specialist.

Unul din domeniul tău.

— Scotland Yard?

— Nu. Un detectiv particular... Prieten de-al tatei... Și al meu. Afacerea asta a ta ieșită din comun va fi floare la ureche pentru el. O să-i placă la nebunie, o să-l înveselească. Am eu așa o idee că are nevoie să se înveselească.

— Cum îl cheamă?

— Hercule Poirot.

— Am auzit de el. Credeam că a murit.

— N-a murit. Dar am sentimentul că e plictisit. Asta-i mai rău.

Hardcastle îl privi curios.

— Ești un, tip ciudat, Colin. Ai niște prieteni atât de nepotrivți!

— Inclusiv pe tine, spuse Colin și rânji.

Capitolul XII

După ce-l expedie pe Colin, Hardcastle se uită la adresa scrisă ordonat în carnetul lui și dădu din cap. Apoi strecură carnetul înapoi în buzunar și începu să rezolve problemele de rutină care se îngrămădiseră pe biroul lui.

Pentru el, era o zi ocupată. Trimise după cafea și sandviciuri și primi raportul sergentului Cray. Nu apăruse nici un fir folositor. Nimeni de la gară sau din stațiile de autobuz nu recunoscuse fotografia lui Curry. Rapoartele de la laborator nu adăugau nimic nou. Costumul fusese lucrat de un croitor bun, dar numele croitorului fusese înlăturat. O dorință de anonimat din partea domnului Curry? Sau din partea ucigașului lui? Rămâneau detaliile privitoare la dantură, dar ele luau mult timp, deși, în final, de regulă, se dovedeau utile. Afară doar dacă, bine-nțeles, domnul Curry nu fusese străin. Hardcastle reflectă asupra ideii. Exista posibilitatea ca mortul să fi fost francez... pe de altă parte, însă, hainele lui nu erau cătuși de puțin franțuzești.

Hardcastle nu era nerăbdător. Foarte adesea identificarea era o treabă înceată. Dar în final, întotdeauna ieșea cineva pe interval. O spălătorie, un dentist, un doctor, o pro prietăreasă. Fotografia mortului avea să fie transmisă stațiilor de poliție, avea să apară în ziare. Mai devreme sau mai târziu, domnul Curry avea să fie cunoscut sub adevărata lui identitate.

Între timp, era mult de lucru, și nu doar la cazul Curry. Hardcastle lucră fără pauză până la cinci și jumătate. Se uită din nou la ceas și hotărî că era timpul să facă vizita pe care și-o propusese.

Sergentul Cray îi raportase că Sheila Webb își reluase serviciul la Biroul Cavendish, și că la cinci avea să lucreze cu profesorul Purdy la Curlew Hotel și că era puțin probabil să plece de acolo până după șase.

Oare care era numele mătușii? Lawton - doamna Lawton. Palmerston Road 14. Nu luă mașina poliției ci se hotărî să parcurgă pe jos distanța scurtă.

Palmerston Road era o stradă întunecoasă care cunoscuse, cum se spunea, zile mai bune. Casele fuseseră transformate în apartamente distincte sau pensiuni. În timp ce dădea colțul, o fată care se apropia de el pe trotuar ezită o clipă. Cu gândurile duse, inspectorul avu impresia că fata avea de gând să-l întrebe vreo adresă. Chiar să fi fost așa, fata se răzgândi și își văzu în continuare de drum, trecând pe lângă el. Hardcastle se întrebă de ce îi apără brusc în minte ideea de pantofi. Pantofi... Nu, un pantof. Chipul fetei îi

era ușor familiar. Cine era... Cineva cunoscut chiar de curând... Poate îl recunoscuse și fusese pe punctul să-i vorbească?

Se opri o clipă, și se uită înapoi după ea. Acum mergea foarte repede. Necazul era că avea una din fețele alea șterse pe care îți era greu să le recunoști, afară doar dacă aveai un motiv anume s-o faci. Ochi albaștri, tenul deschis, gura ușor deschisă. Gura. Și asta îi amintea de ceva. Ce făcuse ea cu gura? Vorbise? Se rujase? Nu. Se simți ușor supărat pe el însuși. Hardcastle se mândrea că avea o bună memorie a fețelor. Nu uita niciodată o față pe care o văzuse în boxa acuzaților sau în cea a martorilor, dar, la urma urmelor, existau și alte locuri de contact. De pildă, era puțin probabil să-și amintească fața fiecărei chelnerițe care-l servise. Nu și i-ar fi amintit pe toți șoferii de autobuz. Înlătură problema din minte.

Ajunsesse la nr. 14. Ușa era întredeschisă și, lateral, văzu patru sonerii cu nume sub ele. Doamna Lawton avea un apartament la parter. Intră și apăsă pe butonul soneriei de pe ușa din stânga holului. Trecură câteva clipe până să i se răspundă. În final, auzi pași înăuntru și ușa fu deschisă de o femeie înaltă și slabă cu un păr negru, ciufulit, care purta un halat și părea să gâfâie puțin. Un miros puternic de usturoi venea dinspre ușa unde era evident că era bucătăria.

— Doamna Lawton?

— Da. Îl privi cu îndoială și parcă ușor supărată.

Să fi avut în jur de patruzeci și cinci de ani, iar înfățișarea ei avea ceva de țigancă.

— Ce este?

— V-aș fi recunoscător dacă mi-ați acorda câteva clipe.

— Despre ce e vorba? Acum sunt destul de ocupată. Adăugă tăios: Nu sunteți reporter, nu-i așa?

— Îmi închipui că ați avut mult de furcă de ieri până azi cu reporterii, spuse Hardcastle pe un ton compătimitor.

— Chiar că am avut. M-au căpiat tot bătând la ușă și sunând la sonerie și punând tot felul de întrebări prostești.

— Știu, foarte deranjant. Aș dori să vă fi putut scuti de toate astea, doamnă Lawton. Apropo, sunt inspectorul detectiv Hardcastle, și mă ocup de acest caz în legătură cu care vă deranjează reporterii. Am fi oprit treaba asta dacă puteam, dar în problema asta suntem neputincioși, să știți. Presa are drepturile ei.

— E o rușine să necăjești persoanele particulare, așa cum fac ei, spunând că trebuie să aibă știri pentru public. Singurul lucru pe care l-am observat eu la știrile astea e că sunt de la cap la coadă numai minciuni. Din cât am văzut eu, ei scornesc totul. Dar intrați.

Se dădu în lături și inspectorul trecu pragul. Femeia închise ușa după el. Pe preș se aflau căzute câteva scrisori. Doamna Lawton se aplecă să le ridice, dar inspectorul i-o luă politicos înainte. În timp ce i le întindea, ochii lui poposiră peste ele o jumătate de secundă, în special asupra adreselor.

— Vă mulțumesc, spuse doamna Lawton și le puse pe masa din hol. Vreți să intrați în camera de zi? Intrați pe ușa asta, vă rog, și așteptați-mă o clipă. Am ceva pe foc.

Plecă în viteză spre bucătărie. Inspectorul Hardcastle aruncă o ultimă privire peste scrisorile de pe masa din hol. Una îi era adresată doamnei Lawton, iar celelalte două domnișoarei R. S. Webb. Intră în camera indicată. Era o încăpere mică, destul de dezordonată, cu mobilă ponosită, dar ici și colo se zăreau unele pete de culoare sau vreun obiect neobișnuit. O piesă din sticlă de Veneția, atrăgătoare și probabil scumpă, în culorile mucegaiului și cu o formă abstractă, două perne de catifea viu colorate și o farfurie de ceramică, model străin.

Doamna Lawton se întoarse ceva mai gâfâind decât înainte.

— Cred că acum totul va fi bine, spuse ea destul de nesigură.

Inspectorul se scuză din nou.

— Îmi pare rău că am picat la o oră nepotrivită, dar s-a întâmplat să fiu prin împrejurimi și vroiam să verific și alte aspecte ale afacerii în care, din nefericire, a fost implicată nepoata dumneavoastră. Sper că n-a pățit nimic? Trebuie să fi fost un șoc groaznic pentru orice fată.

— Da, chiar așa. Sheila s-a întors într-o stare cumplită. Dar și-a revenit până dimineață și s-a dus la serviciu.

— Da, știu. Dar mi s-a spus că lucrează undeva pentru un client și n-am vrut s-o întrerup, așa că m-am gândit că e bine să vin aici și să stau de vorbă cu ea acasă la ea. Dar nu s-a întors încă, nu-i așa?

— Probabil va întârzia în seara asta, spuse doamna Lawton. Lucrează pentru un anume profesor Purdy și, din ce spune Sheila, el e un om care n-are deloc noțiunea timpului. Când spune că mai durează cel mult zece minute, poți să fii sigur că o să treacă pe puțin trei sferturi de oră. Dar e un om cumsecade și cât se poate de politicos. O dată sau de două ori a insistat să rămână la cină și părea foarte îngrijorat că a ținut-o așa de mult fără să-și dea seama. Totuși, uneori e o treabă deranjantă. E ceva ce v-aș putea spune eu, inspectore? În caz că Sheila întârzie mult.

— Nu chiar, spuse inspectorul zâmbind. Știți, ieri am luat lucrurile ca atare și nu sunt sigur dacă și pe astea le-am luat cum trebuie. Se prefăcu încă o dată că își consultă carnetul. Să văd. Domnișoara Sheila Webb... Țasta e numele ei complet sau mai are un prenume? Trebuie să știm foarte exact lucrurile astea, pentru dosarul de la anchetă.

— Ancheta e poimâine, nu-i așa? A primit o citație.

— Da, dar asta nu trebuie s-o îngrijoreze. Va trebui doar să povestească, așa cum ne-a povestit și nouă, cum a descoperit cadavrul.

— Încă nu știți cine era omul?

— Nu. Mă tem că e prea devreme pentru asta. Avea o carte de vizită în buzunar și la început am crezut că era agent de asigurări. Dar acum se pare că era o carte de vizită pe care i-o dăduse cineva. Poate el însuși se gândea să se asigure.

— Înțeleg, spuse doamna Lawton vag interesată.

— Acum, să scriu corect numele. Nu mai știu cum am notat – domnișoara Sheila Webb sau domnișoara Sheila R. Webb.

Pur și simplu nu-mi amintesc care era celălalt prenume. Rosalie, cumva?

— Rosemary, spuse doamna Lawton. A fost botezată Rosemary Sheila, dar Sheilei întotdeauna i s-a părut că Rosemary un nume cam fistichiu și n-a vrut să i se spună altfel decât Sheila.

— Înțeleg. Nimic în glasul lui Hardcastle nu trăda plăcerea omului care își vede bănuielile adevărându-se. Observă și un alt aspect. Numele de Rosemary nu-i provocă nici o suferință doamnei Lawton. Pentru ea Rosemary nu era decât un nume pe care nepoata ei nu-l folosea.

— Acum am scris exact cum trebuie, spuse zâmbind inspectorul. Din cât îmi imaginez, nepoata dumneavoastră a venit de la Londra și lucrează pentru Biroul Cavendish de cel puțin zece luni. Îmi puteți spune data exactă?

— Păi, n-aș putea să vă spun... Era prin noiembrie. Cred că mai spre sfârșitul lui noiembrie.

— Chiar așa. Asta nu prea contează. Locuia aici cu dumneavoastră înainte să intre în serviciu la Biroul Cavendish?

— Nu, locuia la Londra.

— Aveți adresa ei din Londra?

— O am pe undeva, spuse doamna Lawton uitându-se înjur. Am o memorie atât de scurtă! Ceva în genul Allington Grove, parcă era... Împărțea un apartament cu alte două fete. Teribil de scumpe sunt camerele în Londra.

— Vă amintiți numele firmei la care a lucrat acolo?

— Oh, da. Hopgood și Trent. Era o agenție imobiliară în Fulham Road.

— Mulțumesc. Asta pare foarte clar. Am înțeles eu bine că domnișoara Webb e orfană?

— Da. Doamna Lawton se foi neliniștită cu ochii la ușă. Vă deranjează dacă mai dau o fugă la bucătărie?

— Firește că nu.

Femeia ieși. Hardcastle se întrebă dacă era doar o părere a lui faptul că ultima întrebare o tulburase într-un fel pe doamna Lawton! Până atunci răspunsurile, ei veniseră ușor și cu promptitudine.

Doamna Lawton se întoarse scuzându-se.

— Îmi pare atât de rău, dar știți cum e gătitul. Acum chiar că totul e în regulă. Mai era ceva ce vroiați să mă întrebați? Apropo, mi-am amintit, nu era Allington Grove. Era Carrington Grove iar numărul era 17.

— Mulțumesc, spuse inspectorul. Cred că vă întrebam dacă domnișoara Webb e orfană.

— Da, e orfană. Părinții ei au murit.

— De mult?

— Au murit când era copil.

Glasul ei avea o notă sfidătoare abia perceptibilă.

— E fata sorei dumneavoastră sau a fratelui?

— A sorei mele.

— Ah, da. Și care era profesia domnului Webb?

Doamna Lawton nu răspunse imediat. Își mușca buzele. Apoi spuse:

— Nu știu.

— Nu știți?

— Adică, nu-mi amintesc, a trecut atâta timp de atunci!

Hardcastle așteptă, știind că avea să vorbească, din nou.

Femeia vorbi.

— Pot să întreb ce legătură au toate astea cu crima... Adică, ce contează cine erau tatăl și mama ei și ce făcea tatăl ei și de unde venea și așa mai departe?

— Nu prea contează, doamnă Lawton, nu din punctul dumneavoastră de vedere, adică. Dar, vedeți dumneavoastră, circumstanțele sunt destul de neobișnuite.

— Ce vreți să spuneți cu... Circumstanțele sunt neobișnuite?

— Avem motive să credem că domnișoara Webb s-a dus ieri la acea adresă pentru că a fost solicitată în mod special, după nume, Biroului Cavendish. Prin urmare, s-ar părea că cineva a aranjat lucrurile astfel încât ea să se găsească acolo. Probabil cineva care... Are un dinte împotriva ei.

— Nu-mi imaginez că cineva ar putea avea un dinte împotriva Sheilei. E o fată foarte dulce. O fată prietenoasă.

— Da, spuse moale Hardcastle. Așa gândeam și eu.

— Și nu-mi place să aud pe cineva spunând contrariul, spuse bățăioasă doamna Lawton.

— Exact. Hardcastle continua să zâmbească molcom. Dar trebuie să vă dați seama, doamnă Lawton, că pare ca și cum nepoata dumneavoastră a fost făcută victimă, în mod deliberat. Era la locul crimei, cum se spune în filme. Cineva a aranjat ca ea să intre într-o casă în care se găsea un mort, care mort murise foarte de curând. Or asta pare o răutate.

— Vreți să spuneți... Vreți să spuneți că cineva a încercat să pară că Sheila l-a omorât? Oh, nu, nu pot să cred!

— E destul de greu de crezut, dar noi trebuie să fim foarte siguri și să lămurim problema. Nu putea să fie, de pildă, vreun tânăr, probabil un tânăr care s-a îndrăgostit de nepoata dumneavoastră și pe care ea nu l-a băgat în seamă? Uneori tinerii sunt foarte răzbunători, mai ales dacă sunt cam dezechilibrați.

— Nu cred că poate fi vorba de așa ceva, spuse doamna Lawton mijindu-și ochii și încruntându-se. Sheila a avut unul sau doi prieteni, dar n-a fost nimic serios.

— Se poate să se fi întâmplat când era la Londra, sugeră inspectorul. În definitiv, nu cred că știți foarte multe despre ce prieteni a avut acolo.

— Nu, nu... Despre asta ar trebui să discutați cu ea, inspectore Hardcastle. Eu n-am auzit de vreo încurcătură de genul ăsta.

— Sau poate e vorba de altă fată, sugeră Hardcastle. O colegă de apartament care era geloasă pe ea?

— S-ar putea să existe o fată care să vrea să-i facă rău, dar nu într-atât încât s-o implice într-o crimă.

Era un punct de vedere rezonabil și Hardcastle își spuse că doamna Lawton nu eră deloc proastă. Spuse repede:

— Știi că toate astea sună absurd, dar toată povestea e absurdă.

— Trebuie să fi fost cineva nebun, spuse gazda.

— Chiar și în cazul nebuniei, există o anumită idee în spatele nebuniei, să știți. Ceva trebuie s-o fi provocat. De asta întrebăm despre părinții domnișoarei Webb. Ați fi surprinsă cât de des motivele își au rădăcinile în trecut. Cum părinții domnișoarei Webb au murit pe când ea era copil, normal că nu-mi poate spune nimic despre ei. De aceea apelez la dumneavoastră.

— Da, înțeleg, dar...

Observă că în glasul femeii reveniseră tremurul și nesiguranța.

— Au murit în același timp în vreun accident?

— Nu, n-a fost un accident.

— Amândoi au murit din cauze naturale?

— Eu... Ei bine, da, adică... Nu știu exact.

— Cred că știți ceva mai mult decât îmi spuneți, doamnă Lawton. Erau cumva divorțați... Ceva de genul ăsta?

— Nu, nu erau divorțați.

— Ei, haideți, doamnă Lawton! Trebuie să știți cum a murit sora dumneavoastră.

— Nu văd ce... Adică, nu pot să spun... Totul e foarte complicat. E mult mai bine să nu zgândări lucrurile.

În privirea ei se citea o disperare neputincioasă. Hardcastle se uită la ea foarte atent. Apoi spuse cu blândețe:

— Era Sheila Webb... Un copil nelegitim?

Văzu imediat pe chipul ei un amestec de consternare și ușurare.

— Nu e copilul meu, spuse ea.

— Era copilul nelegitim al sorei dumneavoastră?

— Da. Dar ea nu știe. Nu i-am spus niciodată. I-am spus că părinții ei au murit de tineri. De asta... În fine, înțelegeți...

— Da, înțeleg, și vă asigur că n-am s-o întreb nimic pe tema asta pe domnișoara Webb, afară doar dacă o să fie neapărat nevoie pe parcursul cercetărilor.

— Vreți să spuneți că nu e nevoie să-i spuneți?

— Nu, dacă cercetările n-o cer. Dar vreau să-mi spuneți tot ce știți, doamnă Lawton și vă asigur că am să fac tot posibilul ca ceea ce discutăm să rămână între noi.

— N-a fost un lucru frumos și am fost tare supărată din cauza asta, inspectore. Sora mea a fost întotdeauna deșteapta familiei. Era profesoară și se descurca foarte bine. Foarte respectată și așa mai departe. Era ultima persoană la care te-ai fi așteptat...

— De multe ori se întâmplă așa, spuse cu tact inspectorul. A ajuns să-l cunoască pe acest bărbat... Acest Webb...

— Niciodată n-am știut cum îl chema, spuse doamna Lawton. Nu l-am cunoscut. Dar ea a venit la mine și mi-a spus ce se întâmplă. Că aștepta un copil și că acel bărbat nu putea, sau nu vroia (niciodată n-am știut care din

astea două) să se însoare cu ea. Era ambițioasă și intenționa să renunțe la slujbă dacă totul ar fi ieșit la iveală. Așa că firește că eu... Eu am spus că o ajut.

— Unde e acum sora dumneavoastră, doamnă Lawton?

— Habar n-am. N-am absolut nici o idee. A fost foarte categorică.

— Totuși, trăiește.

— Așa cred.

— Dar n-ați ținut legătura cu ea?

— Nu, pentru că așa a vrut ea. S-a gândit că așa era cel mai bine pentru copil și pentru ea... Ruptura să fie definitivă. Așa a rămas stabilit. Amândouă aveam un mic venit pe care ni-l lăsase mama noastră. Ann mi-a transferat mie partea ei pentru creșterea și educația copilului. Mi-a spus că avea de gând să-și continue profesia, dar că o să schimbe școala. Cred că a făcut schimb un an cu un profesor din străinătate. Australia sau altundeva. Asta-i tot ce știu, inspectore Hardcastle.

Inspectorul se uită gânditor la ea. Era oare chiar tot ce știa? Greu de spus. Oricât de slabă fusese referirea la sora ei, Hardcastle rămase cu impresia unei personalități puternice, amare și mânioase. Genul de femeie care era hotărâtă să nu permită ca viața să-i fie ruinată de o greșeală. Furnizase cu sânge rece mijloacele de întreținere și de probabilă bunăstare a copilului. Din acel moment retezase toate legăturile și pornise cu hotărâre să ia viața de la capăt de una singură. Într-un fel, era de înțeleș de ce alesese să se poarte așa cu copilul. Dar cu sora ei? Spuse moale:

— Pare ciudat că n-a ținut, legătura cu dumenavoastră cel puțin prin scrisori. Nu vroia să știe cum progresa copilul?

Doamna Lawton clătină din cap.

— N-o cunoașteți pe Ann. Ea a fost întotdeauna neînduplecată în deciziile ei. Și apoi noi două n-am fost foarte apropiate. Ea era mult mai mare ca mine, cu doisprezece ani mai mare.

— Și ce a spus soțul dumneavoastră despre această adopție?

— Atunci eram văduvă. M-am măritat de tânără și soțul meu a murit în război. Pe vremea aceea țineam o mică prăvălie de dulciuri.

— Unde asta? Nu aici în Crowdean.

— Nu. Pe atunci locuiam în Lincolnshire. Am venit o dată aici în concediu și mi-a plăcut atât de mult încât am vândut prăvălia și m-am mutat aici. Mai târziu, când Sheila a trebuit să meargă la școală, mi-am luat o slujbă la Roscoe și West, pânzăria mare de aici, știți. Încă mai lucrez acolo. Sunt niște oameni foarte cumsecade.

Hardcastle se ridică.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați fost sinceră cu mine, doamnă Lawton.

— Și nu o să-i spuneți o vorbă Sheilei?

— Nu, atâta timp cât n-o să fie neapărat nevoie, ceea ce e puțin probabil, după părerea mea. Scoase fotografia din buzunar și i-o arătă doamnei Lawton. Aveți vreo idee cine ar putea fi omul acesta?

— Mi-au arătat-o deja, spuse doamna Lawton luând fotografia și cercetând-o cu atenție. Nu, sunt sigură, foarte sigură că nu l-am mai văzut pe acest bărbat. Nu cred că e de pe aici și nici nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici. Se opri o clipă, apoi adăugă cam neașteptat: Pare un om cumsecade. Un domn, aș spune, nu-i așa?

Cuvintele sunară firesc pe buzele doamnei Lawton. „A crescut la țară”, gândi el. „Acolo încă se mai gândește așa”. Se uită și el la fotografie reflectând, cu o ușoară mirare, că nu se gândise până atunci la mort în felul acela. Era un om cumsecade? El presupusese exact contrariul. Îl presupusese inconștient, sau poate influențat de faptul că omul avea în buzunar o carte de vizită cu un nume și o adresă evident false. Dar se prea putea ca explicația pe care tocmai i-o dăduse doamnei Lawton să fie cea adevărată. Poate, întradevăr, acea carte de vizită îi fusese vârată pe gât mortului de vreun agent de asigurări fantomă. Iar asta chiar că ar fi complicat și mai mult lucrurile.

— Nu vă mai rețin de la gătit, spuse el uitându-se la ceas. Cum nepoata dumneavoastră n-a venit încă...

La rândul ei, doamna Lawton se uită la ceasul de pe polița căminului. „Slavă Domnului că în camera asta nu-i decât un ceas!” își spuse inspectorul.

— Da, văd că întârzie, spuse doamna Lawton. Bine a făcut Edna că n-a așteptat-o.

Văzând expresia nedumerită de pe fața lui Hardcastle, explică:

— E una din fetele de la birou. A venit în seara asta s-o vadă pe Sheila și a așteptat un pic, dar după un timp a spus că nu mai poate să aștepte. Avea întâlnire cu cineva. A zis că trece mâine sau altă dată.

În mintea inspectorului se făcu lumină. Fata de pe stradă! Știa acum de ce îl făcuse să se gândească la pantofi. Bine-nțeles! Era fata care l-a întâmpinat la Biroul Cavendish și cea care atunci când el pleca, ținea în mână un pantof cu tocul rupt și se întreba nefericită cum naiba avea să ajungă acasă. Un gen de fată greu de descris, nu prea atrăgătoare, sugând o bomboană în timp ce vorbea. Ea îl recunoscuse pe stradă, el nu. În plus, ezitase puțin ca și cum ar fi vrut să-i vorbească. Se întrebă ce vrusese să-i spună. Vrusese să-i explice de ce trecuse pe la Sheila Webb sau se gândise că el se aștepta ca ea să-i spună ceva? Întrebă:

— E prietenă bună cu nepoata dumneavoastră?

— Nu cine știe ce. Adică, lucrează în același birou și așa mai departe, dar e cam plicticoasă. Nu strălucește de deșteptăciune, și ea și cu Sheila nu sunt prietene la toartă. De fapt, chiar mă întrebam de ce ținea atât de mult s-o vadă pe Sheila în seara asta. A spus că era ceva ce nu înțelegea și vroia s-o întrebe pe Sheila despre asta.

— Nu v-a spus ce era?

— Nu, a spus că ar dura și că nu conta.

— Înțeleg. Ei bine, trebuie, să plec.

— E ciudat că Sheila n-a dat telefon. De obicei când întârzie o face, pentru că profesorul o invită uneori să rămână la cină. În sfârșit, mă aștept să

apară dintr-o clipă în alta. Câteodată sunt cozi lungi la autobuz, iar Curlew Hotel e destul de departe. Nu vrei să-i lăsați nici un mesaj?

— Nu, nu cred. Apropo, cine a ales prenumele nepoatei dumneavoastră, Rosemary și Sheila? Sora dumneavoastră sau dumneavoastră?

— Pe mama o chema Sheila. Rosemary a fost alegerea surorii mele. Într-adevăr, ciudat nume. Fistichiu. Și totuși sora mea nu era nici fistichie nici sentimentală.

— Noapte bună, doamnă Lawton.

În timp ce dădea colțul, inspectorul gândi: „Rosemary... hm! Rosemary ca amintire. O amintire romantică? Sau... Ceva total diferit?”.

Capitolul XIII

Am urcat pe Charing Cross Road și am cotit într-un labirint de străzi care se întortocheau între New Oxford Street și Covent Garden. Tot soiul de prăvălii din cele mai neașteptate făceau afaceri acolo – prăvălii de antichități, un spital de păpuși, pantofi de balet și prăvălii de delicatese străine.

Am rezistat tentației spitalului de păpuși cu diferitele lui perechi de ochi de sticlă albaștri sau căprui, și am ajuns în final la obiectivul meu. Era un mic anticariat pe o stradă laterală nu departe de British Museum. Avea afară obișnuitele șiruri de cărți de toate soiurile, romane antice, texte de cărți, fleacuri de tot felul etichetate 3d, 6d, 1s, chiar și unele aristocrate care aveau aproape toate foile, ba unele chiar și copertile intacte.

M-am strecurat pe ușă. În interior, era limpede că nu prăvălia stăpânea cărțile ci invers. Cărțile se răspândiseră peste tot de-a valma și puseseră stăpânire pe habitatul lor, crescând și înmulțindu-se în lipsa unei mâini forte care să le țină în frâu. Distanța dintre rafturi era atât de mică încât abia reușeai să înaintezi. Pe fiecare raft sau masă erau teancuri de cărți. Pe un taburet într-un colț, sufocat de cărțile din jur, stătea un bătrân cu o față mare și lătăreață ca de pește umplut. Avea aerul cuiva care dusesse o luptă inegală, încercase să supună cărțile, dar cărțile reușiseră să-l supună pe el. Era un fel de rege al lumii cărților, bătând în retragere în fața valului de cărți care avansa. Acesta era domnul Solomon, proprietarul prăvăliei. Mă recunosc, privirea de pește i se înmuie, și dădu din cap.

— Ai ceva ce mă interesează? Am întrebat.

— Va trebui să mergeți sus să vă uitați, domnule Lamb. Tot ierburi de mare și chestii din astea?

— Tot.

— Ei bine, știți unde sunt: Biologie marină, fosile. Antractica – etajul al doilea. Alaltăieri am primit un nou pachet. Am început să-l desfac dar nu am reușit să scot toate cărțile și să le aranjez ca lumea. O să le găsiți sus, într-un colț.

Am dat din cap și m-am strecurat cu grijă spre scara șubredă și foarte murdară din fundul prăvăliei. La primul etaj era Orientalia – cărți de artă, medicină – și clasici francezi. În această cameră era un colțișor destul de interesant, apărat de-o draperie, necunoscut publicului larg, dar accesibil

specialiștilor, unde odihneau așa numitele volume „ciudate” sau „curioase”. Am trecut pe lângă ele și am urcat la etajul al doilea.

Aici volume de arheologie, istorie a naturii și alte tomuri respectabile erau sortate destul de inadecvat pe categorii. Mi-am croit drum printre studenți, colonei în vârstă și clerici, am dat colțul unei biblioteci, am trecut peste diverse pachete cu cărți de pe podea și mi-am văzut înaintarea barată de doi studenți de sex opus uitați de lume într-o îmbrățișare ce părea pe viață.

— Scuzați-mă, am spus împingându-i cu fermitate la o parte, apoi am ridicat o draperie ce masca o ușă, am scos o cheie din buzunar, am răsucit-o în broască și am intrat.

M-am pomenit într-un fel de vestibul cu pereți curat pictați în tempera pe care atârnavă gravuri cu turme scoțiene și o ușă cu un ciocănel extrem de bine lustruit. Am manevrat discret ciocănelul și ușa mi-a fost deschisă de o femeie în vârstă cu părul cărunț, ochelari de modă veche, fustă neagră și un pulover pepit oarecum distonant.

— Dumneata ești? Spuse ea fără altă formă de salut. Și ieri a întreat de dumneata. N-a fost încântat. Clătină din cap cam ca o guvernantă în vârstă în fața unui copil care a dezamăgit-o. Va trebui să te străduiești mai mult.

— Oh, lasă-mă cu asta, Nanny! am spus.

— Și nu-mi mai spune Nanny, spuse doamna. E o obrăznicie. Ți-am mai spus-o.

— E vina dumitale. Nu trebuie să-mi vorbești ca unui băiețel.

— E timpul să te maturizezi. Mai bine intră și rezolvă treaba asta.

Apăsă pe un buton, ridică telefonul de pe birou și spuse:

— Domnul Colin... Da, îl trimit la dumneavoastră, închise telefonul și dădu din cap.

Am intrat printr-o ușă din capătul camerei în altă cameră care era atât de plină de fum de țigară încât era greu să distingi ceva. După ce mi-am șters ochii care mă înțepau, am zărit ca prin ceață proporțiile ample ale șefului meu tolănite într-un fotoliu pe al cărui braț era prinsă o placă turnantă, și ea de modă veche, pentru scris sau citit.

Colonelul Beck își scoase ochelarii, împinse la o parte placa pe care se afla un volum gros și se uită dezaprobat la mine.

— Ai venit în sfârșit?

— Da, domnule.

— Ai găsit ceva?

— Nu, domnule.

— Ah! Ei bine, n-o să meargă, Colin, auzi? N-o să meargă.

Crescenturile, ce să spun!

— Eu totuși gândesc că..., am început.

— Perfect. Totuși gândești. Dar noi nu putem aștepta o veșnicie în timp ce dumneata gândești.

— Recunosc că a fost doar o bănuială, am spus.

— Nu-i nici un rău în asta, spuse colonelul Beck.

Era un om contradictoriu.

— Cele mai bune treburi pe care le-am făcut vreodată au fost bănuiele. Numai că bănuiala asta a dumitale nu pare să dea roade. Ai terminat cu cârciumile?

— Da, domnule. Cum v-am spus, am început cu Crescenturile. Mă refer la casele din semilune.

— Nu-mi închipuiam că te referi la brutării cu cornuri franțuzești, deși, dacă stau să mă gândesc, nu văd de ce nu. Unele din aceste locuri își fac un titlu de glorie din a produce cornuri franțuzești care nu-s chiar franțuzești. Le țin la frig ca pe toate celelalte în ziua de azi. De asta nimic nu mai are gust în ziua de azi.

Am așteptat să văd dacă bătrânul avea să mai vorbească mult pe tema asta. Era unul din subiectele lui favorite. Dar văzând că mă așteptam s-o facă, se abținu.

— Ai cercetat tot?

— Aproape. Mai am încă puțin.

— Vrei să-ți mai dau timp, asta-i?

— Da. Dar nu vreau să mă mut în alt loc momentan. Am dat peste un soi de coincidență și s-ar putea – doar s-ar putea – să însemne ceva.

— Nu vorbi în cimilituri. Dă-mi fapte.

— Subiectul investigării, Wilbraham Crescent.

— Și ai dat-o-n bară! Sau nu?

— Nu sunt sigur.

— Explică-te, băiete, explică-te.

— Coincidența este că în Wilbraham Crescent a fost omorât un om.

— Cine a fost omorât?

— Deocamdată e necunoscut. Avea în buzunar o carte de vizită cu un nume și o adresă, dar erau false.

— Hm. Da. Sugestiv. Se leagă cu ceva?

— Nu știu dacă se leagă, dar în tot cazul...

— Știu, știu. În tot cazul... Ei bine, pentru ce ai venit? Ai venit să ceri permisiunea să continui să adulmeci prin Wilbraham Crescent... Unde-o mai fi și locul ăsta care sună absurd?

— E un loc numit Crescent. La zece mile de Portlebury.

— Da, da. O localitate foarte bună. Dar de ce ești aici? De regulă nu ceri permisiunea. Tu lucrezi după capul tău, nu-i așa?

— Mă tem că așa-i, domnule.

— Și-atunci, ce e?

— Există niște oameni pe care vreau să-i verific.

Cu un oftat, colonelul Beck trase spre el placa pentru scris, scoase din buzunar un stilou cu pastă, suflă în el și se uită la mine.

— Zi!

— O casă numită Vila Diana. De fapt, Wilbraham Crescent- 20. O femeie pe nume doamna Hemming și cam optsprezece pisici. Aștia-s locuitorii casei.

— Diana? Hm. Zeița lunii! Vila Diana. Bun. Și ce face această doamnă Hemming?

— Nimic, e absorbită de pisicile ei.

— A naibii de bună acoperire, aş îndrăzni să spun, rosti admirativ colonelul. Categorical, ar putea fi. Asta-i tot?

— Nu. Mai e și un bărbat pe nume Ramsay. Locuiește în Wilbraham Crescent 62. Se spune că e inginer constructor. Merge mult în străinătate.

— Îmi place cum sună asta. Îmi place foarte mult. Vrei să știi ce-i cu el, nu? Perfect.

— Are o soție. O soție foarte cumsecade și doi copii neastâmpărați - băieți.

— Ei bine, s-ar putea să aibă, spuse colonelul Beck. S-a mai văzut. Îți amintești de Pendleton? Avea soție și copii. O soție foarte cumsecade. Cea mai tâmpită pe care am cunoscut-o vreodată. Nici nu-i trecea prin cap că bărbatul ei nu era stâlp de respectabilitate în negoțul cu cărți orientale. Acum că stau să mă gândesc, îmi amintesc că Pendleton mai avea și-o soție nemțoaică și două fete. Și mai avea o nevastă în Elveția. Nu știi ce erau soțiile - excesele lui particulare sau pur și simplu camuflaj. Firește, el a spus că erau camuflaj, în fine, vrei așadar să știi ce-i cu domnul Ramsay. Altceva?

— Nu sunt sigur. Există un cuplu la 63. Profesor pensionar. Mcnaughton. Scoțian. În vârstă. Își petrece timpul grădinărint. N-am nici un motiv să cred că el și soția lui nu-s în regulă... Dar...

— Perfect. Vom verifica. Îi trecem prin mașinărie ca să fim siguri. Apropo, ce-i cu toți oamenii ăștia?

— Sunt oameni ale căror grădini se învecinează cu grădina casei unde a fost comisă crima.

— Sună a exercițiu franțuzesc, spuse Beck. Unde e cadavrul unchiului meu? În grădină verișoarei mătușii mele. Ce-i cu numărul 19?

— O oarbă, fostă profesoară, locuiește acolo. Lucrează la un institut pentru orbi și a fost amănunțit cercetată de poliția locală.

— Locuiește singură?

— Da.

— Și care-i ideea dumitale despre toți ceilalți?

— Ideea mea este că dacă această crimă a fost comisă de vreunul din acești oameni în vreuna din casele pe care vi le-am menționat, ar fi fost perfect simplu, deși riscant, să mute cadavrul la numărul 19, la o oră convenabilă. E doar o posibilitate. Și aş vrea să vă arăt ceva. Asta.

Beck luă moneda pătată de pământ pe care i-o întinsesem.

— O monedă cehească? Unde ai găsit-o?

— N-am găsit-o eu. A fost găsită în grădina din spate de la numărul 19.

— Interesant. La urma urmelor, s-ar putea să iasă ceva din fixația dumitale privind semilunele și răsăriturile de lună. Adăugă gânditor: Pe strada de alături există o cârciumă numită Răsăritul Lunii. De ce nu te duci să-ți încerci norocul acolo?

— Am fost deja, am spus.

— Întotdeauna ai un răspuns, nu-i așa? Vrei un trabuc?

Am clătinat din cap.

— Mulțumesc, nu, azi n-am timp.

— Te întorci în Crowdean?
— Da. Particip la anchetă.
— Doar va fi amânată. Sigur nu-i vreo fată după care alergi prin Crowdean?
— Categorie nu, am spus apăsător.
Colonelul Beck începu pe neașteptate să chicotească.
— Ia seama, băiete! Sexul își ridică urâtul cap ca de obicei. De cât timp o cunoști?
— Nu e nici o... adică... Păi... A fost o fată care a descoperit cadavrul.
— Ce a făcut când l-a descoperit?
— A țipat.
— Foarte drăguț, spuse colonelul. A alergat la dumneata, ți-a plâns pe umăr și ți-a povestit despre el. Așa-i?
— Nu știu despre ce vorbiți, am spus cu răceală. Uitați-vă la astea. I-am dat câteva din fotografiile făcute de poliție.
— Cine-i ăsta? Întrebă colonelul Beck.
— Mortul.
— Pun pariu pe zece la unu că fata asta după care ți s-au aprins călcâiele l-a omorât. Toată povestea mi se pare suspectă.
— Nici măcar n-ați auzit-o încă. Nu v-am spus-o.
— N-am nevoie să mi se spună. Colonelul Beck își flutură trabucul. Du-te la ancheta dumitale, băiete, și fii cu ochii-n patru cu fata asta. O cheamă Diana, sau Artemis, sau ceva legat de lună sau semilună?
— Nu.
— Ei bine, ține minte că s-ar putea să fie așa!

Capitolul XIV

Trecuse mult timp de când nu mai vizitasem Whitehaven Mansions. Cu câțiva ani în urmă fusese o clădire impunătoare cu apartamente moderne. Acum era flancată pe ambele părți de blocuri și mai impunătoare și chiar mai moderne. Înăuntru, am remarcat eu, liftul primise o față nouă. Fusese vopsit de curând în nuanțe pale de galben și verde.

Am intrat în lift și, după ce am urcat, am apăsător pe butonul soneriei de la nr. 203. Mi s-a deschis de către un servitor impecabil, George. Pe fața lui apăru un zâmbet de bun venit.

— Domnul Colin! A trecut mult de când nu v-am văzut aici.

— Da, știu. Cum te simți, George?

— Sunt sănătos, slavă Domnului.

Am coborât glasul.

— Dar el?

La rândul lui, George își coborî și el glasul.

— Cred că uneori e puțin deprimat, domnule.

Am dat din cap cu compătimire.

— Dacă vreți să mă urmați, domnule...

Mă scăpă de pălărie.

— Anunță-l, te rog, că a venit domnul Colin Lamb.

— Prea bine, domnule. Deschise o ușă și rosti limpede: Domnul Colin Lamb dorește să vă vadă, domnule.

Se trase înapoi ca să-mi facă loc să trec și am intrat în cameră.

Prietenul meu Hercule Poirot stătea în obișnuitul lui fotoliu mare și pătrat din fața căminului. Am observat că una din barele radiatorului electric din cămin se încinsese până la roșu. Era aproape septembrie, vremea era caldă, dar Poirot era unul din primii oameni care simțeau răcoarea toamnei și luau măsuri de precauție împotriva ei. Pe podea, de o parte și de alta a fotoliului, se aflau teancuri ordonate de cărți. Și mai multe cărți erau pe masa din stânga lui Poirot. În dreapta era o ceașcă din care se înălța aburul. O tisană, am bănuț. Îi plăceau foarte mult tisanele și adesea mi le recomanda. Erau grețoase la gust și aveau un miros înțepător.

— Nu te ridica, am spus, dar Poirot era deja în picioare.

Veni spre mine cu ochii zâmbitori, cu brațele întinse.

— Aha, așadar dumneata ești, prietene! Tânărul meu prieten Colin. Dar de ce ți-ai dat numele de Lamb? Stai să mă gândesc. Există un proverb sau o zicală. Ceva cu berbecul îmbrăcat în miel. Nu, asta se spune despre doamnele în vârstă care încearcă să arate mai tinere decât sunt. Nu ți se potrivește. Aha, am găsit! Ești un lup în blană de oaie, așa-i?

— Nici asta. Pur și simplu că, în meseria mea, m-am gândit că propriul meu nume ar putea fi mai degrabă o greșală, că ar putea fi asociat prea mult cu bătrânul meu. De aici Lamb. Scurt, simplu, ușor de memorat. Se potrivește cu personalitatea mea.

— Despre asta nu pot fi sigur, spuse Poirot. Și cum se simte bunul meu prieten, tatăl dumitale?

— Bătrânul e bine. E foarte ocupat cu nalbele lui... Sau sunt crizanteme? Anotimpurile se perindă atât de repede că nu mai știu ce flori sunt în momentul de față.

— Deci se ocupă de horticultură?

— Toată lumea pare să ajungă la asta în final.

— Nu eu, spuse Hercule Poirot. Cândva am cultivat dovlecei... Dar m-am lecuit. Dacă vrei cele mai frumoase flori, de ce nu te duci la florărie? Credeam că bunul superintendent avea de gând să-și scrie memoriile.

— A început, dar s-a pomenit că trebuie să renunțe la atâtea încât a tras concluzia că ceea ce a rămas era prea insuportabil de stupid ca să merite să fie scris.

— Da, trebuie să păstrezi discreția. E păcat, pentru că tatăl dumitale putea povesti niște lucruri interesante. Am multă admirație pentru el. Întotdeauna am avut. Știi, pentru mine metodele lui erau foarte interesante. Era foarte direct. Folosea evidentul ca nimeni altul până la el. Întindea o capcană care sărea în ochi, iar cei pe care vroia să-i prindă spuneau: „E prea evidentă ca să fie capeană!”, și cădeau în ea!

Am râs.

— Ei bine, am spus, azi nu e la modă ca fii să-și admire tații, dar eu personal am un respect enorm pentru bătrânul meu. Sper să fiu și eu tot atât de bun ca el, deși nu lucrez în același domeniu.

— Dar înrudit cu el, spuse Poirot. Strâns înrudit, deși dumneata trebuie să lucrezi în culise într-un fel pe care el nu-l făcea. Tuși delicat. Cred că trebuie să te felicit pentru succesul spectaculos din ultimul timp. Așa e? Affaire Larkin.

— Până acum a fost perfect, dar mai sunt foarte multe lucruri pe care aș vrea să le știi, ca să închei cazul cum se cuvine. Totuși, nu despre asta am venit să discut cu dumneata.

— Firește că nu, spuse Poirot, și-mi arată un scaun, după care îmi oferi o tisană pe care m-am grăbit s-o refuz.

George intră tocmai la timp cu o sticlă de whisky, un pahar și un sifon pe care le puse la îndemâna mea.

— Și cu ce îți omori timpul? L-am întrebat pe Poirot, apoi, aruncând o privire spre teancurile de cărți, am adăugat: S-ar părea că faci puțină cercetare.

Poirot oftă.

— Poți să-i spui și așa. Da, poate că într-un fel e adevărat. În ultimul timp am simțit acut nevoia unei probleme. Nu contează ce problemă, mi-am spus, problemă să fie! Vezi dumneata, nu mușchii au nevoie de exercițiu ci celulele creierului.

— Pur și simplu o problemă de a te menține în formă. Am înțeles.

— Așa cum spui. Oftă. Dar problemele nu vin ușor, mon ami. E drept că marțea trecută mi s-a prezentat una. În umbrela mea se găseau trei bucăți de coajă uscată de portocală. Cum au ajuns acolo? Cum puteau să ajungă acolo? Eu nu mănânc portocale. George n-ar pune niciodată coji de portocale în umbrela mea. Era foarte puțin probabil ca vreun oaspete să aducă cu el trei bucăți de coajă de portocale. Da, era o problemă.

— Și ai rezolvat-o?

— Am rezolvat-o, spuse Poirot mai mult cu melancolie decât cu mândrie.

— În final n-a fost foarte interesantă. O problemă de înlocuire a femeii de serviciu, iar cea nouă l-a adus cu ea, strict împotriva ordinelor, pe unul din copii ei. Deși nu sună interesant, a fost nevoie de o corectă dibuire a minciunilor, a acoperirilor și așa mai departe. A fost satisfăcător, să spunem, dar nu important.

— Dezamăgitor, am sugerat.

— Enfin, sunt modest. Dar nu-i nevoie să folosești coasa ca să tai sfoara unui pachet.

Am clătinat din cap într-o manieră solemnă. Poirot continuă:

— În ultima vreme mi-am omorât timpul citind diverse mistere nerezolvate din viața reală. Le-am aplicat propriile mele soluții.

— Te referi la cazuri precum cazul Bravo, Adelaide Bartlett și așa mai departe?

— Exact. Dar, într-un fel, a fost prea ușor. În mintea mea nu există absolut nici un dubiu cu privire la cine l-a omorât pe Charles Bravo. Se poate să fi fost implicată și însoțitoarea lui, dar ea categoric n-a fost spiritul conducător. Apoi a mai fost adolescenta aceea nefericită, Constance Kent.

Întotdeauna a fost un mare semn de întrebare adevăratul motiv care a făcut-o să-și sugrume frățiorul pe care neîndoielnic îl iubea. Dar nu și pentru mine. Eu am văzut care-i adevărul imediat după ce am citit cazul. Cât despre Lizzie Borden, mi-aș dori să pot pune câteva întrebări persoanelor implicate. În mintea mea sunt absolut sigur care ar fi răspunsurile. Dar vai, mă tem că acum toate sunt moarte.

Îmi spuneam, ca de atâtea ori până atunci, că modestia nu era punctul forte al lui Hercule Poirot.

— Și ce-am făcut mai departe? Continuă Poirot. M-am întors din viața reală, la ficțiune. Mă vezi aici înconjurat de diferite cazuri de crime fictive. Uite, dragul meu Colin. Cazul Leavenworth.

Îmi întinse o carte.

— Asta e scrisă cu mult timp în urmă, am spus. Cred că îmi amintesc că l-am auzit pe tata spunând că a citit-o când era copil. Parcă am citit-o și eu cândva. Acum trebuie să fie demodată.

— E admirabilă, spuse Poirot. Îi savurezi atmosfera vremii, melodrama studiată și deliberată. Acele minunate descrieri ale frumuseții blonde a lui Eleanor, frumusețea eterică a lui Mary!

— Trebuie s-o recitesc, am spus. Am uitat părțile despre frumusețea fetelor.

— Să luăm acum Aventurile lui Arsène Lupin, continuă Poirot. Ce fantastice, ce ireale! Și tot câtă vigoare au în ele, câtă viață! Și au și umor.

Lasă Aventurile lui Arsène Lupin și luă altă carte.

— Și uite Misterul camerei galbene. Asta... Ah, asta e cu adevărat clasică! O aprob de la început până la sfârșit. O abordare atât de logică! Îmi amintesc că au fost critici care spuneau că era nedreaptă. Dar nu era nedreaptă, dragul meu Colin. Nu. Poate foarte pe aproape, dar nu chiar nedreaptă. Categorie o operă de artă, aproape uitată în zilele noastre.

Poirot mai parcurse vreo douăzeci de ani până să se apropie de autorii din ultima perioadă.

— Am mai citit și unele din lucrările de început ale doamnei Ariadne Oliver. E pe cale de a deveni o prietenă a mea, și a dumitale, cred. Nu sunt, întru totul de acord cu lucrările ei, reține. Întâmplările din ele sunt foarte improbabile. Uzează prea mult de mâna coincidenței. Și, fiind tânără la vremea aceea, a făcut prostia să-și aleagă ca detectiv un finlandez, ori e clar că nu știe nimic despre finlandezi și despre Finlanda, posibil cu excepția lucrărilor lui Sibelius. Totuși în anii din urmă a învățat multe lucruri pe care nu le cunoștea înainte. Procedura poliției, de exemplu. E posibil să-și fi făcut vreun prieten care e avocat sau jurist și care a pus-o la curent cu anumite aspecte ale legii.

O lăsă la o parte pe doamna Ariadne Oliver și luă altă carte.

— Uite-l aici pe domnul Cyril Quain. Ah, domnul Quain este un maestru al alibiului.

— Dacă îmi amintesc bine, e un scriitor cumplit de plictisitor.

— E drept că în cărțile lui nu se întâmplă nimic palpitant. Există un cadavru, firește. Uneori chiar mai multe. Dar întotdeauna toată poanta e

alibiul. Recunosc că îmi place această folosire complicată, elaborată a alibiului. Îmi place să încerc să-l prind pe picior greșit pe domnul Quain.

— Și bănuiesc că reușești întotdeauna.

Poirot fu cinstit.

— Nu întotdeauna, recunosc el. Nu, nu întotdeauna. Firește, după un timp ajungi să-ți dai seama că toate cărțile lui sunt aproape la fel. Alibiurile seamănă între ele de fiecare dată, deși nu sunt exact aceleași. Și cu toate astea, mon cher Colin, la domnul Cyril Quain găsești ordine și metodă.

Îl lăsă pe domnul Quain și luă altă carte.

— Și uite-l și pe domnul Garry Gregson, prodigiousul scriitor de romane polițiste. Am înțeles că a scris cel puțin șaiszeci și patru. El este aproape opusul domnului Quain. În cărțile domnului Quain nu se întâmplă mai nimic. În cărțile domnului Garry Gregson se întâmplă mult prea multe. Se întâmplă lucruri neplauzibile și într-o confuzie în masă. Sunt foarte colorate. E melodrama agitată cu un făcăleț. Vărsări de sânge, cadavre, indicii, palpitații, toate de-a valma. Totul senzațional, totul foarte diferit de viața adevărată. De fapt, nu e genul meu. E ca unul din cocteilurile alea americane de cel mai obscur tip, ale căror ingrediente sunt cât se poate de suspecte.

Poirot se opri, oftă și își reluă prelegerea.

— Acum ne întoarcem spre America. Uite, Florence Elks. Aici găsești ordine și metodă, întâmplări colorate, da, dar pline de substanță. Vesele și vii. Are cap, doamna asta, deși, ca atâți alți scriitori americani, e puțin prea obsedată de băutură. După cum știi, mon ami, sunt un cunoscător al vinurilor. Întotdeauna îmi face plăcere să întâlnesc într-o povestire câte o mențiune a unui vin bun a cărui dată e autentificată corespunzător. Dar cantitatea exactă de rachiu și bourbon pe care le consumă un detectiv în fiecare pagină a unui roman polițist american nu mă interesează deloc. Dacă bea un păhărel sau dă pe gât o stacană, asta nu afectează în nici un fel acțiunea romanului. Motivul ăsta al băuturii e nelipsit din cărțile americane.

— Ce părere ai de școala dură? Am întrebat.

Poirot înlătură cu o fluturare a mâinii școala dură ca și cum ar fi înlăturat o muscă sau un țânțar.

— Violența de dragul violenței? De când e interesantă asta? Am văzut violența din belșug la începutul carierei mele de ofițer de poliție. Bah, tot atât de bine ai putea citi o carte cu texte medicale. Tout de même pe total, eu plasez cărțile polițiste americane pe un loc de frunte. Cred că sunt mai ingenioase, mai imaginative decât scrierile englezești. S-o luăm pe Louisa O'Malley de pildă.

Alese din nou o carte.

— Ce model de grozavă erudiție sunt scrierile ei, și totuși ce neliniște crescândă trezește în cititorii ei! Atmosfera aceea lugubră a lumii interlope, sau dimpotrivă, apartamentele luxoase, viața sobră, în care n-ai bănuși că ar putea sălășui crima. E foarte bună această Louisa O'Malley, într-adevăr foarte bună.

Oftă, se lăsă pe spate, clătină din cap și bău ultima înghițitură de tisană.

— Și apoi... Întotdeauna există vechile favorite.

Bâjbâi iar după o carte.

— Aventurile lui Sherlock Holmes, murmură drăgăstos și adăugă cu respect un singur cuvânt: Maître!

— Sherlock Holmes? Am întrebat.

— Ah, non, non, nu Sherlock Holmes! Eu salut autorul, pe sir Arthur Conan Doyle. Aceste povestiri ale lui Sherlock Holmes sunt în realitate exagerate, pline de sofisme și artificial concepute. Dar arta scrisului... Ah, asta-i cu totul altceva! Plăcerea limbajului, crearea mai presus de toate a acestui, magnific personaj, dr. Watson! Ah, asta a fost cu adevărat un triumf.

Oftă, clătină din cap, apoi murmură ca urmare clară a unei asociații de idei:

— Ce cher Hastings. Prietenul meu Hastings despre care m-ai auzit vorbind de atâtea ori. E mult de când nu mai am vești despre el. Ce prostie să te duci și să te îngropi în America de Sud, unde mereu sunt revoluții.

— Nu-i un lucru rezervat Americii de Sud, am subliniat eu. În ziua de azi sunt revoluții în toată lumea.

— Să nu discutăm despre bomba aceea, spuse Hercule Poirot. Dacă trebuie să fie, să fie, dar să nu discutăm despre ea.

— În realitate, am venit să discut cu dumneata ceva cu totul diferit.

— Ah! Ești pe cale să te însori, asta e? Sunt încântat, mon cher, încântat!

— Ce-ți veni, Poirot? L-am întrebat. Nici vorbă de așa ceva.

— Se întâmplă, zilnic se întâmplă.

— Poate, dar nu mie, am spus cu fermitate. De fapt, am venit să-ți spun că am dat de o mică problemă într-o crimă.

— Serios? O mică problemă într-o crimă, spui? Și mi-ai adus-o mie. De ce?

— Păi... Eram ușor stânjenit. Eu... Eu m-am gândit că o să-ți facă plăcere.

Poirot se uită gânditor la mine, își mângâie mustața, apoi spuse:

— Stăpânul este adesea bun cu câinele lui. Iese afară și-i aruncă în joacă o minge câinele său. Oricum, și câinele e în stare să fie bun cu stăpânul lui. El omoară un iepure sau un șobolan și vine și-l pune la picioarele stăpânului său. Și ce face câinele atunci? Dă din coadă.

Am râs fără să vreau.

— Eu dau din coadă?

— Cred că da, prietene. Da, cred că da.

— Perfect, am spus. Și ce spui că face stăpânul? Vrea el să vadă șobolanul cățelușului? Vrea el să știe totul despre el?

— Firește. Normal. Deci dumneata crezi că mă va interesa o crimă. Așa e?

— Toată poanta e că pur și simplu n-are logică.

— Asta-i imposibil! Exclamă Poirot. Totul are o logică. Totul.

— Ei bine, încearcă și găsește-i logica. Eu nu pot. Nu că ar avea vreo legătură cu mine. S-a întâmplat pur și simplu să pic în treaba asta. Reține, s-

ar putea ca totul să se dovedească a fi foarte simplu o dată ce mortul va fi identificat.

— Vorbești fără ordine și metoda, spuse cu severitate Poirot. Dă-mi voie să-ți cer să-mi dai faptele. Spui că e vorba de o crimă, da?

— Crimă în toată legea, l-am asigurat. Ei bine, uite cum stă treaba.

l-am descris cu lux de amănunte evenimentele care avuseseră loc în Wilbraham Crescent 19. Hercule Poirot se lăsa pe spate în fotoliu. Avea ochii închiși și bătea ușor cu un deget în brațul fotoliului în timp ce îmi asculta monologul. Când în final m-am oprit, continuă să rămână tăcut câteva clipe. Apoi, fără să deschidă ochii, întrebă:

— Sans blague?

— Oh, absolut, am răspuns.

— Epatant! Hercule Poirot savură cuvântul pe limbă și îl repetă silabă cu silabă. E-pa-tant. După care continuă să bată în fotoliu și clătină ușurel din cap.

— Ei bine, am rostit nerăbdător după alte câteva clipe de așteptare. Ce ai de spus?

— Dar dumneata ce vrei să spun?

— Vreau să-mi dai o soluție. Întotdeauna am înțeles de la dumneata că e perfect posibil să stai tolănit în fotoliu, să te gândești, și să vii cu răspunsul. Că nu e neapărat nevoie să te duci să întrebi lumea și să alergi după indicii.

— Da, întotdeauna am susținut asta.

— Ei bine, ți-am dat faptele și acum vreau un răspuns.

— Așa, pur și simplu, hein? Dar mai sunt multe de știut, mon ami.

Suntem doar la începutul faptelor. Așa e?

— Totuși vreau să ieși cu ceva.

— Înțeleg. Reflectă o clipă. Un lucru este cert. Trebuie să fie o crimă foarte simplă.

— Simplă? Am întrebat uluit.

— Natural.

— De ce trebuie să fie simplă?

— Pentru că pare atât de complexă. Dacă a fost necesar să pară complexă, trebuie să fie simplă. Înțelegi asta?

— Nu prea cred că înțeleg.

— E ciudat că din cele ce mi-ai povestit... Cred... Da, există ceva care îmi e familiar. Unde... Când... Se opri.

— Memoria dumată trebuie că e un uriaș rezervor de crime, am spus. Dar nu e posibil să ți le amintești pe toate, nu-i așa?

— Din păcate așa e, dar din când în când aceste amintiri îți sunt de folos. Îmi amintesc de un fabricant de săpun din Liège. Și-a otrăvit soția ca să se poată însura cu o stenografă blondă. Crima a urmat un șablon. Mai târziu, mult mai târziu, șablonul s-a repetat. L-am recunoscut. De data asta era vorba de răpirea unui câine pechinez, dar șablonul era același. Am căutat echivalentul stenografiei blonde și al fabricantului de săpun, și voila! Cam așa stau lucrurile. Și uite că iarăși în ceea ce mi-ai povestit am acel sentiment de recunoaștere.

— Ceasurile? Am sugerat cu speranță. Agenți de asigurări fantomă?

— Nu, nu. Poirot clătină din cap.

— Femei oarbe?

— Nu, nu, nu. Nu mă deruta.

— Mă dezamăgești, Poirot. Credeam că ai să-mi dai răspuns pe loc.

— Dar, prietene, deocamdată mi-ai prezentat doar un șablon. Mai sunt multe lucruri de descoperit. Probabil că omul acesta va fi identificat. În astfel de treburi, poliția e excelentă. Polițiștii au dosare cu infractori, pot publica fotografia omului, au acces la lista persoanelor dispărute, au metode științifice de examinare a îmbrăcăminții mortului, și așa mai departe. Oh, da, au o sută de alte căi și mijloace la dispoziție. Fără doar și poate, bărbatul ăsta va fi identificat.

— Așa că deocamdată nu-i nimic de făcut! Asta crezi dumneata?

— Întotdeauna e ceva de făcut, spuse cu severitate Poirot.

— Ca de pildă?

Mă țintui cu un deget aprig.

— Discută cu vecinii, spuse.

— Am făcut-o. L-am însoțit pe Hardcastle când i-a interogat. Nu știu nimic folositor.

— Ah, asta o crezi dumneata. Dar te asigur că nu poate fi așa. Dumneata te duci la ei și îi întrebi: „Ați văzut ceva suspect?” iar ei spun nu, și dumneata crezi că cu asta s-a închis prăvălia. Dar nu la asta mă gândesc când îți spun discută cu vecinii. Eu spun să discuți cu ei. Lasă-i să-ți vorbească. Iar din conversația lor întotdeauna, undeva, vei găsi un indiciu. S-ar putea să-ți vorbească despre grădinile lor, sau despre animalele lor favorite sau despre coafeza lor sau croitorul lor, sau despre prietenii lor, sau despre ce fel de mâncare le place, întotdeauna undeva va exista un cuvânt care adăpostește lumina. Spui că nimic din conversațiile acelea n-a fost folositor. Eu spun că nu poate fi așa. Dacă mi le-ai repeta cuvânt cu cuvânt...

— Practic, nu pot. Am stenografiat ce s-a spus, în rolul de asistent ar ofițerului, de poliție. Însă am primit notițele, transcrise și bătute la mașină și ți le-am adus. Poftim.

— Ah, dar ești un băiat bun, un băiat chiar foarte bun! Ai făcut exact ce trebuia. Je vous remercie infiniment.

Mă simțeam foarte stânjenit.

— Mai ai vreo sugestie? Am întrebat.

— Da, întotdeauna am sugestii. E vorba de fata asta. Poți discuta cu fata asta. Du-te la ea. Sunteți deja prieteni, nu-i așa? Nu ai strâns-o în brațe când a zburat cu groază din casă?

— Probabil că de la cărțile lui Garry Gregson ți se trage. Ai căpătat un stil melodramatic.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscui Poirot. Uneori te molipsești de stilul unei cărți pe care o citești.

— Cât despre fată... M-am oprit.

Poirot mă privi întrebător.

— Nu mi-ar plăcea... Nu vreau...

— Ah, deci asta este! În adâncul minții crezi că e implicată în vreun fel în cazul ăsta.

— Nu, nu cred. A fost o pură întâmplare că s-a aflat acolo.

— Nu, nu, mon ami, n-a fost o pură întâmplare. O știi foarte bine. Dumneata mi-ai spus-o. A fost cerută prin telefon. Cerută anume.

— Dar ea nu știe de ce.

— Nu poți fi sigur, că nu știe de ce. E foarte posibil să știe de ce, dar s-o ascundă.

— Nu cred, m-am încăpățânat.

— Ba e chiar posibil să descoperi de ce, discutând cu ea, chiar dacă ea personal nu-și dă seama de adevăr.

— Nu prea văd cum... Adică... Abia o cunosc.

— Vei discuta cu ea pentru că sunteți deja prieteni, și te vei duce iar, sub vreun pretext, s-o vezi pe această oarbă. Și vei discuta cu ea. Și te vei duce la biroul de dactilografie sub motivul că ai un manuscris de dactilografiat. S-ar putea să te împrietenești cu vreuna din celelalte domnișoare de acolo. Vei discuta cu toate aceste persoane și după aceea vei veni din nou la mine și îmi vei povesti tot ce ți-au spus persoanele respective.

— Ai milă! Am spus.

— Ba deloc, îți va plăcea.

— Se pare că nu-ți dai seama că am propriile mele treburi de rezolvat. Am munca mea.

— Vei lucra mult, mai bine după ce te vei fi relaxat într-o oarecare măsură, mă asigură Poirot.

M-am ridicat râzând.

— Ei bine, dumneata ești doctorul! Mai ai vreun sfat înțelept pentru mine? Ce părere ai despre afacerea asta ciudată cu ceasurile?

Poirot se lăsă din nou pe spate și închise ochii.

Cuvintele pe care le rosti fură absolut neașteptate.

A sosit timpul, spuse morsa, Să vorbim despre lucrurile toate.

Despre potcoave și vapoare și ceară de sigiliu, Și verze și capete încoronate.

Și de ce marea dă în clocot

Și dacă porcii au aripi, poate.

Deschise din nou ochii și dădu din cap.

— Ai înțeles? Întrebă.

— Un citat din „Morsa și dulgherul”, Alice în țara minunilor.

— Exact. Deocamdată, asta-i tot ce pot face pentru dumneata, mon cher. Reflectează.

Capitolul XV

La anchetă participa un numeros public. În ciuda speranțelor unor dezvoltări spectaculoase, procedurile fură cât se poate de seci. Sheila Webb nu trebui să re trăiască întregul chin, totul fu terminat în câteva minute.

La Cavendish Bureau se primise un mesaj telefonic prin care era solicitată în Wilbraham Crescent 19. Ea se duse și făcuse precum i se spusese, adică intrase în camera de zi. Acolo descoperise mortul și fugise

țipând afară cerând ajutor. Nu fură întrebări sau interpretări. Domnișoara Martindale, care depusese și ea mărturie, fu interogată și mai repede. Promise un mesaj presupus a fi din partea domnișoarei Pebmarsh prin care i se cerea să trimită o stenodactilografă în Wilbraham Crescent 19, de preferință pe domnișoara Sheila Webb, și i se dăduseră anumite instrucțiuni. Ea își notase ora exactă a apelului telefonic, aceasta fiind 1:49. Cu asta domnișoara Martindale fu liberă.

Chemată după aceea, domnișoara Pebmarsh negă categoric că ceruse în ziua respectivă Biroului Cavendish să-i trimită vreo dactilografă.

Inspectorul Hardcastle dădu o declarație scurtă și seacă. La primirea unui telefon, se dusesse în Wilbraham Crescent 19 unde descoperise trupul unui bărbat mort. Atunci procurorul îl întrebă:

— Ați reușit să identificați cadavrul?

— Nu încă, domnule. Din acest motiv, trebuie să cer ca această anchetă să fie amânată.

— Foarte bine.

Apoi veni dovada medicală. Doctorul Rigg, medicul legist, povesti cum ajunsese în Wilbraham Crescent și descrie examinarea cadavrului.

— Nu puteți da ora aproximativă a morții, doctore?

— Eu l-am examinat la ora trei și jumătate. Aș încadra ora decesului între unu și jumătate și două și jumătate.

— N-ați putea fi mai precis?

— Prefer să n-o fac. Pe ghicite, ora cea mai probabilă ar fi două sau chiar mai devreme, dar există mulți factori care trebuie luați în considerare. Vârsta, starea sănătății, și așa mai departe.

— Ați făcut autopsia?

— Da.

— Cauza morții?

— Bărbatul a fost înjunghiat cu un cuțit subțire, ascuțit. Ceva în genul unui cuțit franțuzesc de bucătărie, cu lama care se îngustează. Vârful cuțitului a pătruns... Aici doctorul începu să vorbească în termeni tehnici în timp ce explica poziția exactă în care cuțitul intrase în inimă.

— Moartea a fost instantanee?

— S-a produs în câteva minute, foarte puține.

— Omul nu a strigat sau nu s-a luptat?

— Nu în împrejurările în care a fost înjunghiat.

— Vreți să ne explicați ce înțelegeți prin aceasta, doctore?

— Am examinat anumite organe și am făcut anumite teste. Trebuie să spun că atunci când a fost ucis era în stare de comă ca urmare a administrării unui drog.

— Ne puteți spune ce drog era, doctore?

— Da. Era hidroxid de clor.

— Puteți spune cum i-a fost administrat?

— Aș spune că probabil în vreun anumit gen de alcool. Efectul hidroxidului de clor este foarte rapid.

— Cunoscut în anumite cercuri ca Mickey Finn, parcă, murmură procurorul.

— Foarte corect, spuse doctorul Rigg. Probabil că a băut lichidul fără să bănuiască nimic, iar câteva minute mai târziu și-a pierdut cunoștința.

— Și, după părerea dumneavoastră, a fost înjunghiat în timp ce era în stare de inconștiență?

— Asta-i credința mea. Îmi bazez afirmația pe faptul că n-a existat nici un semn de luptă și pe înfățișarea lui liniștită.

— De cât timp era inconștient când a fost omorât?

— Asta n-o pot spune cu precizie. Și asta depinde de idiosincrasia victimei. Nu și-ar fi revenit în mai puțin de o jumătate de oră, ba chiar mult mai mult.

— Vă mulțumim, doctore Rigg. Aveți vreo dovadă când a luat ultima masă acest bărbat?

— Nu luase prânzul, dacă la asta vă referiți. Nu mâncase nimic solid de cel puțin patru ore.

— Mulțumesc, doctore Rigg. Cred că asta e tot.

Procurorul se uită în jur și spuse:

— Ancheta se amână două săptămâni, până pe 28 septembrie.

Ancheta încheiată, lumea a început să iasă din sala tribunalului. Edna Brent, care împreună cu majoritatea fetelor de la Biroul Cavendish fusese prezentă la anchetă, ezită în timp ce ajunse dincolo de ușă. Toată dimineața Biroul Cavendish era închis. Maureen West, una din colege, o întrebă:

— Ce zici, Edna? Să mergem să luăm masa la Bluebird? Avem o grămadă de timp. În tot cazul, tu ai.

— N-am mai mult timp decât voi, spuse Edna pe un ton jignit. Pisica roșcată mi-a spus că ar fi mai bine să-mi iau primul interval pentru masă. M-am gândit că o să-mi rămână o oră în plus pentru cumpărături și alte chestii.

— Deschidem la două și trebuie să fim toate acolo la ora aia. Te uiți după cineva?

— După Sheila. N-am văzut-o ieșind.

— A plecat mai devreme, după ce a depus mărturie. A plecat cu un tânăr, dar n-am văzut cine era. Vii?

Edna ezită, apoi spuse:

— Mergeți voi... Eu oricum am de făcut niște cumpărături.

Maureen și o altă fată plecară împreună. Edna adăsta, în cele din urmă își făcu curaj și i se adresă unui tânăr polițist cu părul blond care stătea la intrare.

— Pot să intru din nou? Îngână ea timid. Vreau să vorbesc cu... cu cel care a venit la birou... Inspectorul nu-știucum.

— Inspectorul Hardcastle?

— Chiar așa. Cel care a depus mărturie azi dimineață.

Tânărul polițist se uită în sală și-l văzu pe inspector adâncit într-o discuție cu procurorul și cu șeful poliției comitatului.

— Se pare că-i ocupat în momentul de față, domnișoară. Dacă treci pe la sediu mai târziu, sau dacă vrei să-mi lași mie vreun mesaj... E ceva important?

— Oh, nu știu dacă într-adevăr contează, spuse Edna. Este... Ei bine... Doar că nu văd cum putea fi adevărat ce-a spus ea pentru că eu... Se îndepărtă încruntându-se nedumerită.

leși din Cornmarket și o luă în lungul lui High Street.

Era încă încruntată și încerca să gândească. Gânditul nu fusese niciodată punctul forte al Ednei. Cu cât încerca mai mult să-și limpezească gândurile, cu atât le zăpăcea mai rău.

O dată rosti cu glas tare:

— Dar nu putea să fie așa... Nu putea să fie cum a spus ea...

Brusc, cu aerul cuiva care a luat o hotărâre, se întoarse din drum și o luă pe Albany Road în direcția lui Wilbraham Crescent.

Din ziua în care presa anunțase că în Wilbraham Crescent 19 fusese comisă o crimă, zilnic în fața casei se aduna un mare număr de persoane că să se uite în voie la casă, să comenteze fiecare în felul lui sau din auzite incitantul eveniment. Atrăși ca de un magnet, oameni de diferite categorii soseau în Wilbraham Crescent, se opreau, se uitau, comentau și apoi treceau mai departe.

Cu mintea încă bănuită de nedumerire, Edna Brent se pomeni înghiontind un mic grup de cinci sau șase oameni care își petreceau timpul uitându-se la casă. Curioasă din fire, Edna se uită și ea.

Așadar în casa asta se întâmplase! La ferestre erau perdele frumoase. Totul era atât de drăguț! Și totuși, acolo fusese omorât un om. Ucis cu un cuțit de bucătărie. Un banal cuțit de bucătărie. Aproape toată lumea are un cuțit de bucătărie...

Hipnotizată de comportarea celor din jur, Edna încetă să gândească și rămase doar privind... Aproape uitase ce o adusesse aici... Tresări când o voce îi vorbi la ureche.

Întoarse capul. Rămase surprins recunoscând prezența de lângă ea.

Capitolul XVI

Am observat când Sheila Webb s-a strecurat pe nesimțite din Sala Tribunalului. Își depusese foarte bine mărturia. Păruse nervoasă sau nejustificat nervoasă. De fapt, atât cât era firesc.

Sfârșitul mărturiei doctorului Rigg m-a luat prin surprindere. (Dick Hardcastle trebuie să fi știut, dar nu-mi povestise). Apoi am ieșit după fată.

— La urmă urmelor, n-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? Am întrebat-o când am prins-o din urmă.

— Nu. A fost chiar simplu. Procurorul a fost tare drăguț. Ezită. Ce se va întâmpla mai departe?

— Va amâna ancheta, pentru completarea probelor. Probabil două săptămâni sau până la identificarea mortului.

— Crezi că îl vor identifica?

— Da. Îl vor identifica sigur.

Fata se cutremură.

— E frig astăzi.

Nu era deosebit de frig. De fapt, mie mi se părea mai degrabă cald.

— Ce zici de un prânz timpuriu? I-am propus. Nu trebuie să te întorci la birou, nu-i așa?

— Nu. E închis până la două.

— Atunci, vino. Cum reacționezi la mâncarea chinezească? Am văzut chiar aici, în apropiere, un mic restaurant chinezesc.

Sheila părea că ezită.

— Am de făcut câteva cumpărături.

— Le poți face după aceea.

— Nu, nu pot, unele magazine sunt închise între unu și două.

— Bine atunci. Ne întâlnim acolo? În jumătate de oră, să zicem?

Sheila fu de acord.

M-am dus către marea care se întindea în fața mea și m-am așezat pe o bancă. Vântul bătea dinspre mare, și mă lovea în plin.

Vroiam să gândesc. Întotdeauna e enervant când alții cunosc despre tine mai multe decât cunoști tu însuși. Dar bătrânul Beck și Hercule Poirot și Dick Hardcastle, toți văzuseră foarte limpede ceea ce mă vedeam acum nevoit să recunosc că era adevărat.

Mă interesa fata asta... Mă interesa într-un fel în care nu mă interesase niciodată până acum o fată.

Și nu din cauza frumuseții ei - era drăguță, drăguță într-un fel mai aparte, dar nu mai mult. Și nici de sex-appeal nu era vorba.

Era pur și simplu pentru că, aproape din prima clipă, știusese că era fata mea.

Și nu știam nici cât negru sub unghie despre ea!

Tocmai trecuse de două când am intrat în sediul poliției și am întrebat de Dick. L-am găsit la birou răsfoind un vraf de materiale. Ridică privirea și mă întrebă ce părere aveam despre anchetă.

I-am spus că mi se păruse foarte bine condusă și că avusese o notă de sobrietate.

— Ne pricepem foarte bine la asta în țara asta.

— Ce-ai zis de probă medicală?

— Destul de surprinzătoare. De ce nu mi-ai spus despre chestiile alea?

— Erai plecat. Ți-ai consultat specialistul?

— Da.

— Parcă îmi amintesc vag de el. O mustață impresionantă.

— Îți ia ochii, da, am recunoscut. E foarte mândru de mustața lui...

— Trebuie să fie foarte bătrân.

— Bătrân, dar nu dus cu sorcova.

— De fapt, de ce te-ai dus la el? Din pură bunătate umană?

— Ai așa o minte bănuitoare de polițai, Dick! În principal, de asta. Dar recunosc că și din curiozitate. Vroiam să aud ce are de spus despre povestea noastră. Vezi tu, mereu a susținut că e ușor să rezolvi un caz doar stând în fotoliu, cu degetele simetric lipite, cu ochii închiși și gândindu-te. Vroiam să-i dovedesc că treaba asta e un bluf.

— A săvârșit ritualul ăsta în fața ta?
— Da.
— Și ce-a spus?
Dick părea curios.
— A spus că trebuie să fie o crimă foarte simplă.
— Simplă pe dracu! Spuse Hardcastle stârnit. De ce simplă?
— Din cât am înțeles, pentru că întregul scenariu e atât de complex.
— Nu înțeleg, spuse Hardcastle clătînând din cap. Sună ca treburile alea istețe pe care le spun tinerii din Chelsea, dar eu nu înțeleg. Altceva?
— Mi-a spus să mă duc să discut cu vecinii. L-am asigurat că o făcusem.
— În lumina dovezilor medicale, vecinii sunt acum și mai importanți.
— Bănuiala fiind că a fost drogat în altă parte și adus la numărul 19 ca să fie omorât?
M-a izbit ceva cunoscut în vorbele astea.
— Ceva în genul ăsta a spus și doamna nu-știu-cum, femeia cu pisicile. La vremea respectivă mi s-a părut o remarcă foarte interesantă.
— Pisicile! Spuse Dick și se cutremură. Apropo, am găsit arma crimei. Ieri.
— Serios? Unde?
— În piscărie. Probabil aruncată acolo după crimă de criminal.
— Fără amprente, presupun?
— Șterse cu grijă. Și putea fi cuțitul oricui. Un cuțit folosit, ascuțit de curând.
— Deci așa stă treaba. Când a fost adus la numărul 19, a fost adus cu mașina? Sau cum?
— Putea să fi fost adus din una din casele care au grădini învecinate cu cea de la 19.
— Nițel cam riscant, nu crezi?
— Era nevoie de îndrăzneală și de o foarte bună cunoaștere a obiceiurilor vecinilor, recunosc Hardcastle. E mai probabil că a fost adus cu o mașină.
— Și asta ar fi fost riscant. Lumea observă o mașină.
— Nimeni n-a făcut-o. Dar sunt de acord că criminalul nu avea cum s-o știe. Cei care treceau pe acolo în ziua aia ar fi observat o mașină staționând în fața numărului 19.
— Mă întreb dacă oare ar fi observat, am spus. În ziua de azi lumea e atât de obișnuită cu mașinile! Afară doar dacă, firește, n-a fost o mașină luxoasă, ceva neobișnuit, ceea ce e puțin probabil...
— Și mai era și ora mesei. Îți dai seama, Colin, că asta o readuce pe tapet pe domnișoara Millicent Pebmarsh? Pare o bazaconie să crezi că un bărbat în putere a putut fi omorât de o oarbă... Dar dacă era drogat...
— Cu alte cuvinte, „dacă a venit acolo ca să fie omorât”, cum s-a exprimat doamna Hemming a noastră, a sosit ca urmare a unui aranjament care nu i-a dat absolut nimic de bănuț, i s-a oferit un coniac sau un cocteil, Mickey Finn și-a făcut efectul și domnișoara Pebmarsh a trecut la treabă. Apoi

a spălat paharul cu Mickey Finn, a aranjat frumușel cadavrul pe podea, a aruncat cuțitul în grădina vecinei și a plecat în vâjâială ca de obicei.

— Telefonând pe drum la Biroul Cavendish...

— Dar de ce a trebuit să facă asta? Și s-o mai și ceară în mod special pe Sheila Webb?

— Tare-aș vrea să știu! Hardcastle se uită la mine. Ea știe? Fata?

— Ea spune că nu.

— Ea spune că nu, repetă mecanic Hardcastle. Tu ce crezi despre toate astea?

N-am răspuns imediat. Ce credeam? Trebuia să mă decid pe loc asupra cursului acțiunilor mele. Până la urmă adevărul avea să iasă la iveală. Asta nu avea să-i facă nici un rău Sheilei dacă era ceea ce eram eu convins că e.

Cu o mișcare bruscă, am scos din buzunar o carte poștală și am pus-o pe masă.

— Sheila a primit asta prin poștă.

Hardcastle o cercetă atent. Era una din acele cărți poștale tipărite în serie reprezentând clădiri din Londra. Aceasta reprezenta Tribunalul Central. Hardcastle o întoarce.

În dreapta era adresa, îngrijit tipărită. În stânga, tot tipărite, erau cuvintele NU UITA! Și, dedesubt, 4:13.

— 4:13, spuse Hardcastle. Asta era ora pe care o arătau ceasurile alea. Clătină din cap. O imagine a lui Old Bailey, cuvintele „Nu uita” și o oră - 4:13. Trebuie să se lege cu ceva.

— Ea spune că nu știe ce înseamnă. Și o cred.

— Asta rămâne la mine. S-ar putea să scoatem ceva din ea.

— Sper s-o faceți. Văd că ai în față o grămadă de hârțoage.

— Ca de obicei. Și majoritatea din ele nu-s bune de nimic. Mortul nu avea cazier, amprentele lui nu există la dosar. Practic, toată hârțogăraia asta e de la oameni care afirmă că l-au recunoscut. Citi: „Dragă domnule.

Cred că omul acesta seamănă foarte bine cu vărul soțului meu, John. A plecat în Africa de Sud, dar poate că s-a întors. Când a plecat avea mustață, dar se poate să și-o fi ras.” „Dragă domnule, L-am văzut pe bărbatul din ziar seara trecută în metrou. La vremea aceea mi-am spus că era ceva ciudat cu el.”

— Și, firește, mai sunt și o groază de femei care își recunosc bărbatii, continuă Hardcastle. Se pare că într-adevăr femeile nu știu cum arată soții lor! Mai sunt și mame care își recunosc fiii pe care nu i-au mai văzut de douăzeci de ani. Și uite și lista persoanelor dispărute. Nimic care să ne ajute. „George Barlow, 65, dispărut de acasă. Soția lui crede că și-a pierdut memoria.” Și o notă dedesubt: „Are o mulțime de bani. A fost văzut umblând cu o văduvă roșcată. Aproape sigur că a șters-o.” Și încă una: „Profesorul Hargraves, așteptat să țină o conferință marțea trecută. Nu a apărut și nu a trimis nici o telegramă sau o scrisoare cu scuze.”

Hardcastle nu părea să-l ia în serios pe profesorul Hargraves.

— O fi crezut că acea conferință a fost în urmă cu o săptămână sau cu o săptămână după, spuse el. Probabil și-a închipuit că i-a spus menajerei lui unde se duce, dar de fapt n-a făcut-o. Avem o mulțime de cazuri din astea.

Telefonul de pe biroul lui Hardcastle sună. Ridică receptorul.

— Da... Ce? Cine a găsit-o? Și-a dat numele? Înțeleg. Dați-i înainte! Închise telefonul. Era schimbat la față. Era dur, aproape răzbunător.

— Au găsit o fată moartă într-o cabină telefonică din Wilbraham Crescent.

— Moartă? Cum?

— Strangulată. Cu propria ei eșarfă!

Mi s-a făcut dintr-odată frig.

— Ce fată? Nu...

Hardcastle se uită la mine cu o privire rece care nu-mi plăcu.

— Nu e iubita ta, dacă de asta ți-e frică. Polițistul de acolo se pare că știe cine e. Spune că e o fată care lucrează în același loc cu Sheila Webb. O cheamă Edna Brent.

— Cine a găsit-o? Polițistul?

— A fost găsită de domnișoara Waterhouse, femeia de la numărul 18. S-a dus să dea un telefon din cabina telefonică pentru că telefonul ei era deranjat și a găsit-o pe fată zăcând grămadă.

Ușa se deschise și un polițist spuse:

— Doctorul Rigg a telefonat că e pe drum, domnule. Vă așteaptă în Wilbraham Crescent.

Capitolul XVII

O oră și jumătate mai târziu, inspectorul detectiv Hardcastle stătea la biroul său acceptând cu ușurare o ceașcă de ceai.

Chipul său era încă răvășit și furios.

— Scuzați-mă, domnule, Pierce ar dori să vă spună ceva.

Hardcastle se adună.

— Pierce? Da, bine. Trimite-l aici.

Intră Pierce, un polițist tânăr, ușor nervos.

— Scuzați-mă, domnule, m-am gândit că poate s-ar cuveni să vă spun.

— Ce să-mi spui?

— Era după anchetă, domnule. Eram în post, la ușă. Fata asta... Fata asta care a fost omorâtă... A. a vorbit cu mine.

— A vorbit cu tine? Ce ți-a spus?

— Vroia să discute cu dumneavoastră, domnule.

Hardcastle se învioră brusc.

— Vroia să discute cu mine? Ți-a spus de ce?

— Nu chiar, domnule. Îmi pare rău, domnule, dacă... Am întrebat-o dacă putea să-mi lase un mesaj sau... Sau să treacă mai târziu pe la secție. Dumneavoastră erați ocupat cu procurorul și cu...

— La dracu! Exclamă în surdină Hardcastle. Nu puteai să-i spui să aștepte până când eram liber?

— Îmi pare rău, domnule. Trebuia s-o fi făcut. Dar n-am crezut că era ceva important. Nici ea nu credea că era important. A spus doar că o îngrijora ceva.

— O îngrijora?

Hardcastle rămase tăcut o vreme, răsucind în minte anumite lucruri. Asta era fata pe lângă care trecuse în drum spre doamna Lawton, fata care vruse să discute cu Sheila Webb. Fata care îl recunoscuse și ezitase ca și cum nu era hotărâtă dacă să se oprească sau nu. Hardcastle avea sentimentul că-i scăpase ceva important. Fata fusese îngrijorată? De ce? Probabil că acum nu avea s-o mai știe niciodată.

— Continuă, Pierce. Povestește-mi tot ce îți aduci aminte. Apoi adăugă cu blândețe: Nu aveai cum să știi că era important.

Pierce se uită la el cu un fel de recunoștință.

— Fata a venit la mine când toată lumea pleca și s-a oprit nehotărâtă ca și cum s-ar fi uitat după cineva... Parcă ar fi căutat pe cineva. Nu pe dumneavoastră, domnule. Pe altcineva. Pe urmă mi-a spus ca ar vrea să vorbească cu ofițerul de poliție, cel care a depus mărturie. Cum spuneam, am văzut că erați ocupat, așa că i-am explicat că nu se putea chiar în momentul acela, și i-am spus să lase un mesaj sau să treacă mai târziu pe la secție. Cred că a spus că așa o să facă. I-am spus că dacă era ceva deosebit...

— Da? Hardcastle se aplecă în față.

— Iar ea a spus că nu tocmai. A spus doar că era ceva care nu înțelegea cum putea fi așa cum spusese ea.

— Nu înțelegea cum ceea ce spusese ea putea, să fie, așa? Repetă Hardcastle.

— Exact așa. Domnule. Nu mai știu exact cuvintele. Poate a spus: „Nu văd cum putea fi adevărat ce-a spus ea.” Părea îngândurată și nedumerită. Dar când am întrebat-o a spus că nu era chiar important.

Nu chiar important, spusese fata. Aceași fată care nu mult după aceea fusese strangulată într-o cabină telefonică...

— Era cineva prin apropiere când a vorbit cu tine?

— Era multă lume, domnule. Ieșea din sală, știți.

— Nu-ți amintești de nici o persoană anume care să fi fost pe aproape cât ați stat de vorbă... Cineva care a depus mărturie, de exemplu?

— Nu-mi amintesc, domnule.

— Ei bine, asta e. Ești liber. Pierce, și dacă îți amintești ceva mai târziu vino imediat la mine.

Rămas singur, făcu un efort să se lepede de sentimentele de mânie și de autocondamnare. Fata asta știuse ceva.

Poate chiar nu știuse, dar auzise sau văzuse ceva. Ceva care o îngrijorase, o preocupase. Iar preocuparea sporise după ce participase la anchetă. Ce putea să fie? Ceva ținând de mărturii? Ceva din mărturia Sheilei Webb? Se duse anume la Sheila acasă cu două zile în urmă? Dar putea să stea de vorbă cu Sheila la birou. De ce vroia să o vadă în particular? Știa ceva despre Sheila Webb, ceva care o nedumerea? Vroia să-i ceară Sheilei vreo

explicație între patru ochi, nu de față cu celelalte fete? Așa se părea. Categorie, asta trebuie să fi fost.

Îl chemă pe sergentul Cray și-i dădu câteva instrucțiuni.

— Pentru că credeți că s-a dus fata în Wilbraham Crescent? Întrebă sergentul Cray.

— Asta mă tot întreb și eu, răspuse Hardcastle. E posibil să se fi dus doar din curiozitate, să vadă cum arată casa. Nu-i ceva neobișnuit, jumătate din populația din Crowdeau pare să sufere de curiozitate... Pe ele altă parte, se poate să se fi dus la cineva care locuiește acolo...

După plecarea sergentului Cray. Hardcastle scrisse trei numere pe coala de sugativă.

Scrise „20”, și puse după el un semn de întrebare. Adăugă „19?”. Apoi „18?”. Scrise și numele corespondente. Hemming, Pebmarsh, Waterhouse. Apoi studie cele trei posibilități.

Luă mai întâi nr. 20. Cuțitul cu care se comisese crima fusese găsit acolo. Era foarte probabil ca acel cuțit să fi fost aruncat din grădina de la nr. 19. Dar ei nu știau asta. Putea să fi fost ascuns în tufe de înșăși proprietărea de la nr. 20. Când a fost chestionată, singura reacție a doamnei Hemming fusese cea de indignare: „Ce ticăloșie să arunci un cuțit scârbos ca ăsta după pisicile mele!” spusese ea. Cum putea fi conectată doamna Hemming cu Edna Brent? Nu putea, decise inspectorul. Trecu la domnișoara Pebmarsh.

Să se fi dus oare Edna Brent în Wilbraham Crescent ca s-o viziteze pe domnișoara Pebmarsh? Domnișoara Pebmarsh depusese mărturie la anchetă. Existase ceva în mărturia ei care stârnise neîncrederea Kdnei? Dar ea fusese preocupată înainte de anchetă. Știuse deja ceva despre domnișoara Pebmarsh? Știuse, de pildă că era vreo legătură anume între domnișoara Pebmarsh și Sheila Webb? Asta s-ar fi potrivit cu ceea ce îi spusese lui Pierce: „Nu putea fi adevărat ce-a spus ea”.

„Presupuneri, toate sunt presupuneri”, gândi mânios inspectorul.

Trecu la nr. 18. Domnișoara Waterhouse găsisse cadavrul. Inspectorul Hardcastle avea o deformație profesională privitor la persoanele care găsesc cadavre. Găsirea cadavrului îl scutea de multe complicații pe criminal – îl salva de născocirea hazardată a unui alibi, explica prezența amprentelor la fața locului. În multe privințe era o postură beton, cu o condiție însă. Nu trebuia să existe un motiv evident.

Cu siguranță, domnișoara Waterhouse nu avea nici un motiv aparent ca s-o înlăture pe Edna Brent. Domnișoara Waterhouse nu depusese mărturie la anchetă. Să fi avut oare Edna vreun motiv să creadă, sau să fie convinsă că domnișoara Waterhouse fusese cea care se dăduse la telefon drept domnișoara Pebmarsh și ceruse o stenodactilografă la numărul 19?

Alte presupuneri.

Și apoi mai era, firește, înșăși Sheila Webb...

Hardcastle puse mâna pe telefon și formă numărul hotelului la care stătea Colin Lamb. La un moment dat la capătul firului răspuse Colin în persoană.

— Hardcastle la telefon. Cât era ceasul azi când ai luat masa cu Sheila Webb?

Colin nu răspunse imediat.

— De unde știi că am luat masa împreună?

— A naibii de bună ghiceală! Așadar, ai luat masa cu ea.

— Și de ce să n-o fi luat?

— Asta spun și eu. Te întreb doar cât era ceasul. V-ați dus la masă direct de la anchetă?

— Nu. Ea avea de făcut cumpărături. Ne-am întâlnit la restaurantul chinezesc din Market Street la ora unu.

— Înțeleg.

Hardcastle se uită la însemnările sale. Edna Brent fusese omorâtă între 12:30 și unu.

— Vrei să știi ce-am mâncat?

— Șezi binișor! Vroiam doar ora exactă. Pentru dosar.

— Înțeleg. Acum o ai.

Urmă o pauză. Hardcastle se aventură să risipească încordarea:

— Dacă n-ai nici un program în seara asta...

Celălalt îl întrerupse.

— Plec. Tocmai împachetam. Am primit un mesaj. Trebuie să plec peste hotare.

— Când te întorci?

— Asta nimeni nu poate ști. Peste o săptămână... Poate mai târziu...

Poate niciodată!

— Ghinion... Sau nu e asta?

— Nu sunt sigur, spuse Colin și închise.

Capitolul XVIII

Hardcastle sosi în Wilbarham Crescent 19 tocmai când domnișoara Pebmarsh ieșea din casă.

— Acordați-mi un minut, domnișoară Pebmarsh.

— Oh. Sunteți... Inspectorul detectiv Hardcastle?

— Da. Putem schimba câteva vorbe?

— Nu vreau să întârzii la institut. Durează mult?

— Vă asigur că numai trei sau patru minute.

Intră în casă.

— Ați auzit ce s-a întâmplat azi după-amiază? Întrebă el.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă gândeam că poate ați auzit. O fată a fost ucisă în cabina telefonică de pe strada asta.

— Ucisă? Când?

— Acum două ore și trei sferturi. Se uită la pendulă.

— N-am auzit nimic despre asta. Nimic, spuse domnișoara Pebmarsh.

O clipă, glasul îi sună mânios. Era ca și cum infirmitatea ei i se impusese într-un mod dureros. O fată... Ucisă! Care fată?

— O chema Edna Brent și lucra la Biroul de Secretariat Cavendish.

— Altă fată de acolo! Și ea fusese trimisă ca fata asta Sheila nu-mai-știa-cum?

— Nu cred, spuse inspectorul. A venit cumva aici, la dumeavoastră?

— Aici? Nu. Categorie nu.

— Erați acasă dacă ar fi venit aici?

— Nu sunt sigură. La ce oră ați spus?

— Pe la douăsprezece treizeci sau puțin mai târziu.

— Da. La ora aia eram acasă.

— Unde v-ați dus după anchetă?

— M-am întors direct aici. Se opri, apoi întrebă: De ce v-ați gândit că fata asta ar fi putut să vină la mine?

— Ei bine, fusese la anchetă azi dimineață și vă văzuse acolo, și poate că avea vreun motiv să vină în Wilbraham Crescent. Din câte știm, nu avea nici o cunoștință pe strada asta.

— Dar de ce să fi venit la mine doar pentru că m-a văzut la anchetă?

— Păi... Niciodată, nu știi cu fetele astea. Poate pur și simplu vroia un autograf. Ceva în genul ăsta.

— Un autograf! Domnișoara Pebmarsh pufni disprețuitoare. Apoi spuse: Da... Da, s-ar putea să aveți dreptate. Soiul ăsta de lucruri chiar se întâmplă. Dar vă asigur, inspectore Hardcastle, așa ceva nu s-a întâmplat azi. N-a fost nimeni aici după ce m-am întors de la anchetă.

— Mulțumesc, domnișoară Pebmarsh. Ne-am gândit că e bine să verificăm toate posibilitățile.

— Ce vârstă avea? Întrebă domnișoara Pebmarsh.

— Cred că nouăsprezece ani.

— Nouăsprezece? Foarte tânără. Glasul i se schimbă puțin. Foarte tânără... Biată copilă! Cine să vrea să omoare o fată de vârsta asta?

— Se mai întâmplă.

— Era drăguță... Atrăgătoare... Sexy?

— Nu. Cred că i-ar fi plăcut să fie, dar nu era.

— Deci nu asta a fost motivul, spuse domnișoara Pebmarsh. Clătină din cap. Îmi pare rău. Mai rău decât pot spune, inspectore Hardcastle. Nu vă pot ajuta.

Inspectorul Hardcastle plecă puternic impresionat de personalitatea domnișoarei Pebmarsh. Nu era prima oară.

Și domnișoara Waterhouse era acasă. Deschise ușa cu o bruschete care trăda dorința de a prinde pe cineva făcând ceea ce nu trebuia.

— Oh, dumneavoastră sunteți! Spuse ea. Zău, le-am spus oamenilor dumneavoastră tot ce știu.

— Sunt convins că ați răspuns tuturor întrebărilor care vi s-au pus, dar ele nu pot fi puse toate o dată, spuse Hardcastle. Noi trebuie să intrăm și în detalii, să știți.

— Nu văd de ce. Toată treaba a fost un șoc teribil, spuse domnișoara Waterhouse uitându-se la el acuzător, de parcă totul fusese opera lui. Dar intrați, intrați, intrați. Nu puteți să stați în prag toată ziua. Intrați și luați loc și întrebați-mă tot ce vreți, deși nu văd ce m-ați mai putea întreba. După cum

v-am spus, m-am dus să dau un telefon. Am deschis ușa cabinei și am dat peste fată. N-am avut în viața mea un asemenea șoc. Am fugit și l-am adus pe ofițerul de poliție. Iar după asta, în caz că vreți să știți, m-am întors aici și am luat o doză de brandy medicinal. Medicinal! spuse apriga domnișoara Waterhouse.

— Foarte înțelept, doamnă, spuse inspectorul Hardcastle.

— Și cu asta basta! Concluzionă domnișoara Waterhouse.

— Vroiam să vă întreb dacă sunteți sigură că n-ați mai văzut-o niciodată pe fata aceasta.

— Se poate să o fi văzut do zeci de ori, dar n-o țin minte. Adică, se poate să mă fi servit în Woolworth's, sau să fi stat lângă mine în autobuz, sau să-mi fi vândut niște bilete la cinema.

— Era stenodactilografă la Birotd Cavendish.

— Nu cred că am avut vreodată ocazia să folosesc o stenodactilografă. Probabil a lucrat în biroul fratelui meu de la Gainsford și Swettenham. Aici vroiați să ajungeți?

— Oh, nu, nu pare să fie nici o legătură de acest gen. Mă întrebam doar dacă nu venea la dumneavoastră astăzi la amiază, înainte de a fi omorâtă.

— Să vină la mine? Nu, bine-nțeles că nu. De ce să vină?

— Asta nu știm, dar ce-ați spune dacă v-am spune că cineva a văzut-o azi intrând pe poarta dumneavoastră?

Se uită la ea cu ochi inocenți.

— Intrând pe poarta mea? Prostii. Cel puțin...

— Da?

— Ei bine, îmi închipui că s-ar putea să fi băgat prin ușă un manifest... Era un manifest acolo la amiază. Ceva despre o întrunire pentru dezarmarea nucleară, parcă. În fiecare zi e câte ceva. Dar eu n-am nici o vină, nu?

— Bine-nțeles că nu. Acum despre telefon. Ați spus că telefonul dumneavoastră era deranjat. Cei de la telefoane, însă, spun că n-a fost așa.

— Ce să spună și ei! Am format numărul și, în loc să facă apel, a venit un zgomot ciudat, așa că m-am dus la telefonul public.

Hardcastle se ridică.

— Îmi pare rău că v-am tot deranjat, domnișoară Waterhouse, dar există ideea că fata asta a venit să facă o vizită cuiva de pe strada asta și că s-a dus la o casă nu departe de aici.

— Asta înseamnă că trebuie să cercetați toată strada. Eu aș crede că cel mai probabil s-a dus alături, adică la domnișoara Pebmarsh.

— De ce considerați că e cel mai probabil?

— Ați spus că era stenodactilografă la Biroul Cavendish. Dacă îmi aduc bine aminte, s-a spus că domnișoara Pebmarsh solicitase o stenodactilografă acasă la ea zilele trecute când a fost omorât omul acela.

— Așa s-a spus, însă ea neagă.

— Dacă mă întrebați pe mine, eu cred că s-a cam țăcănit. Domnișoara Pebmarsh, adică. Cred că a sunat și a cerut o stenodactilografă și pe urmă a uitat de tot.

— Dar n-o credeți capabilă de crimă?

— Niciodată n-am făcut vreo aluzie la crimă sau altceva de felul ăsta. Știu că în casa ei a fost omorât un om, dar n-am sugerat nici o clipă că domnișoara Pebmarsh a avut vreo legătură cu asta. Nu.

— Ei bine, vă mulțumesc, domnișoară Waterhouse, spuse inspectorul Hardcastle și plecă.

În stradă, se uită la ceas și hotărî că mai avea încă timp să abordeze Biroul de Secretariat Cavendish. Știa că se redeschisese la ora două. S-ar putea să obțină vreun ajutor de la una din fetele de acolo. Și avea s-o găsească și pe Sheila Webb.

La intrarea lui, una din fete se ridică imediat.

— Sunteți inspectorul detectiv Hardcastle, nu-i așa? Domnișoara Martindale vă așteaptă.

Îl conduse în biroul interior. Domnișoara Martindale îl atacă imediat.

— E revoltător, inspectore Hardcastle, absolut revoltător! Trebuie să dați de capătul acestei afaceri! Și asta imediat. Nici un câr-mâr! Poliția trebuie să acorde protecția oamenilor și tocmai de acest lucru avem noi nevoie aici. Vreau protecție pentru fetele mele și sunt hotărâtă s-o obțin.

— Sunt sigur că...

— Aveți de gând să negați că două din fetele mele, două, au fost victimele vreunei persoane iresponsabile care are un fix sau un complex legat de stenodactilografe sau de birouri de secretariat? Este clar că instituția asta este martirizată. Mai întâi Sheila Webb a fost atrasă printr-un tertip crud să găsească un mort - lucru care o poate face pe o fată sensibilă să-și piardă mințile - iar acum asta! O fată de treabă și absolut inofensivă omorâtă într-o cabină telefonică! Trebuie să-i dați de capăt, inspectore!

— Nimic nu vreau mai mult decât să dau de capătul acestei afaceri, domnișoară Martindale. Am venit să văd dacă îmi puteți da vreun ajutor.

— Ajutor! Ce ajutor pot să vă dau eu! Credeți că dacă aș fi știut ceva n-aș fi alergat la dumneavoastră până acum? Dumneavoastră trebuie să descoperiți cine a ucis-o pe sărmana Edna, și cine i-a jucat festa aia nemiloasă Sheilei. Eu sunt severă cu fetele mele, inspectore, nu le permit să întârzie sau să lenevească, le pun să muncească, dar n-am să permit să fie chinuite sau omorâte. Intenționez să le apăr, și intenționez să am grijă ca cei care sunt plătiți de stat să le apere să-și facă treaba.

Se uită la el ca o tigroaică.

— Dați-ne timp, domnișoară Martindale.

— Timp? Ca să mai moară o fată?

— Nu cred că trebuie să vă temeți de asta.

— Nici azi dimineață nu credeți că această biată fată avea să fie omorâtă, altfel ați fi luat câteva măsuri de precauție să aveți grijă de ea. Iar când una din fetele mele e omorâtă sau pusă într-o situație teribil de compromițătoare vă arătați foarte surprinși. Toată afacerea asta e o nebunie! Trebuie să recunoașteți că e un aranjament nebunesc. Adică, dacă e adevărat ce se scrie în ziar. De pildă, toate ceasurile alea. Am remarcat că n-au fost menționate la anchetă.

— Azi dimineată s-a menționat cât mai puțin posibil, domnișoară Martindale. A fost doar o anchetă în amânare, să știți.

— Eu insist, să spun că trebuie să faceți ceva.

— Și nu aveți nimic să-mi spuneți? Edna nu v-a făcut nici o aluzie, referitor la ceva? Nu părea, preocupată sau îngrijorată de ceva, nu v-a consultat?

— Dacă chiar ar fi fost preocupată, nu cred că m-ar fi consultat. Și de ce să fi fost îngrijorată?

Tocmai asta era întrebarea care îl frământa și pe inspector dar, după cum stăteau lucrurile, puține speranțe să primească vreun răspuns de la domnișoara Martindale. Spuse:

— Aș vrea să stau de vorbă cu celelalte fete de aici. S-ar putea ca Edna să fi discutat cu colegile ei de serviciu ceea ce nu putea discuta cu dumneavoastră.

— Se prea poate, spuse domnișoara Martindale. Fetele astea își petrec timpul bârfind. În clipa când îmi aud pașii pe coridor toate mașinile încep să tăcăne. Dar ce-au făcut până atunci? Au trăncănit. Ta-ca, ta-ca, ta-ca. Calmându-se puțin, spuse: în momentul de față nu sunt decât trei aici. Vreți să vorbiți cu ele acum? Celelalte au programări la clienți. Vă pot da numele și adresele lor de acasă, dacă vreți.

— Mulțumesc, domnișoară Martindale.

— Îmi închipui că vreți să discutați singuri. Prezența mea le-ar împiedica să vorbească liber. Ar însemna să recunoască faptul că își petrec timpul stând la taclale și la bârfă.

Se ridică și deschise ușa dinspre biroul exterior.

— Fetelor, inspectorul Hardcastle vrea să stea de vorbă cu voi. Puteți înceta lucru deocamdată. Căutați să-i spuneți tot ce știți că l-ar putea ajuta să-l descopere pe cel care a omorât-o pe Edna.

Se întoarse în biroul ei și închise cu hotărâre ușa.

Trei fețe copilăroase se uitau uimite la inspector. Hardcastle le trecu repede în revistă, dar îi fu suficient ca să-și dea seama de calitatea materialului cu care se confrunța. O fată blondă, solidă, cu ochelari. De nădejde, gândi el, dar nu prea deșteaptă. O brunetă destul de arătoasă, cu un fel de coafură care sugera că a prins-o furtuna puțin mai înainte. Ochi obișnuiți să observe, dar puțin probabil să te poți baza pe ce își amintea. Totul avea să poarte o contribuție personală, ajustată corespunzător situației. A treia era o fată hlizită din naștere, care ar fi fost de acord cu orice ar fi spus altcineva. Rosti liniștit:

— Îmi închipui că ați auzit, ce s-a întâmplat cu Edna Brent?

Toate trei dădură cu putere din cap.

— Apropo, cum ați auzit?

Se uitară una la alta ca și cum încercau să hotărască cine să fie purtătoarea de cuvânt. Prin consens, aceasta fu fata blondă, Janet.

— Edna n-a venit la lucru la două, cum ar fi trebuit, explică ea.

— Iar Pisica roșcată a fost foarte supărată, începu bruneta, apoi se opri. Domnișoara Martindale, adică.

A treia fată chicoti.

— Noi îi spunem Pisica roșcată.

„Și nu-i spuneți rău”, gândi inspectorul.

— E o adevărată teroare când vrea, spuse Maureen. Pur și simplu tabără pe tine. Ne-a întrebat dacă Edna ne-a spus ceva despre faptul că nu se întoarce la birou în după amiza asta, și a spus că s-ar fi convenit măcar să se scuze.

Fata blondă spuse:

— I-am spus domnișoarei Martindale că ea fusese la anchetă ca și noi, celelalte, dar că după aceea n-am mai văzut-o și nu știm unde s-a dus.

— Și așa a fost? Întrebă Hardcastle. Nu știați deloc unde s-a dus după anchetă?

— Eu i-am propus să vină la masă cu noi, dar părea că o preocupă ceva. A spus că nu vine și că o să-și cumpere ceva de mâncare și o să mănânce la birou.

— Prin urmare, intenționa să se întoarcă la birou?

— Da, bine-nțeles. Toate știam că trebuia să ne întoarcem.

— A observat vreuna din voi vreo schimbare la Edna în ultimele zile? Părea frământată, ca și cum ar fi avut ceva în minte? A spus ceva în sensul ăsta? Dacă știți cât de cât ceva, vă rog să îmi spuneți.

Se uitară una la alta, dar nu de-o manieră conspirativă.

— Ea întotdeauna părea să fie preocupată de ceva, spuse Maureen. Încurca lucrurile și făcea greșeli. Era cam înceată la bătut.

— Ednei părea să i se întâmple tot timpul ceva, spuse Hlizita. Vă amintiți cum i s-a rupt tocul zilele trecute? Exact genul de lucruri care numai Ednei puteau să i se întâmple.

— Îmi amintesc, spuse Hardcastle.

— Știți, când Edna n-a ajuns aici la două, am avut sentimentul că se întâmplase ceva îngrozitor, spuse Janet, dând din cap cu o față solemnă.

Hardcastle se uită la ea cu un oarecare dezgust, întotdeauna îl dezgustau oamenii care se arătau înțelepți după consumarea faptelor. Era aproape convins că fata aceasta nu avusese nici un sentiment. Ar fi jurat mai degrabă că spusese: „Să vezi ce-o încasează Edna de la Pisica roșcată când se întoarce!”

— Când ați auzit ce s-a întâmplat? Întrebă iarăși Hardcastle.

Se uitară una la alta. Hlizita roși vinovată. Ochii ei se uitară pieziș la ușa domnișoarei Martindale.

— Păi, eu... Ăă. M-am strecurat afară o clipă, spuse ea. Vroiam niște pateuri pentru acasă și știam că or să se termine până plecam. Și când m-am dus la prăvălie... E la colț și cei de acolo mă cunosc foarte bine, femeia m-a întrebat: „Ea lucra în același loc cu tine, nu-i așa, rățușco?” și eu am spus: „La cine vă referiți?”. Și atunci ea a spus: „La fata asta pe care au găsit-o moartă într-o cabină telefonică”. Oh, am tras o sperietură! Așa că m-am întors fuga aici și le-am spus fetelor și până la urmă am hotărât toate că trebuie să-i spunem domnișoarei Martindale despre asta, și tocmai în clipa aia

s-a năpustit din biroul ei și ne-a spus: „Ce faceți acum? Nici măcar o mașină nu bate!”

Blonda preluă odiseea.

— Iar eu am spus: „Nu e vina noastră. Am auzit niște vești teribile despre Edna, domnișoară Martindale”.»

— Și ce-a spus sau ce-a făcut domnișoara Martindale?

— Păi, la început n-a crezut, spuse bruneta. A spus: „Prostii! Ați plecat urechea la cine știe ce bârfe tâmpite în vreun magazin. Trebuie să fie vorba de altă fată. De ce să fie Edna?” Și pe urmă a mărșăluit înapoi în biroul ei și a dat telefon la poliție și a aflat că era adevărat.

— Dar nu pricep de ce să fi vrut cineva s-o omoare pe Edna, spuse Janet, aproape visătoare.

— Doar nu avea vreun iubit ca să zici că... Bruneta lăsă fraza în vânt.

Toate trei se uitau la Hardcastle ca și cum ar fi așteptat de la el răspunsul la întrebare. Inspectorul oftă. Nu aflase nimic. Poate celelalte fete aveau să-l ajute mai mult. Și apoi mai era însăși Sheila Webb.

— Sheila Webb și Edna Brent erau prietene bune? Întrebă el.

— Nu cine știe ce...

— Apropo, unde-i Sheila Webb?

Sheila Webb era Curlew Hotel, unde lucra cu profesorul Purdy.

Capitolul XIX

Obligat să-și întrerupă dictarea, profesorul Purdy răspunse iritat la telefon.

— Cine? Ce? Adică e aici, acum? Roagă-l să vină mâine, bine? Oh, foarte bine... Foarte bine... Spune-i să urce.

— Întotdeauna intervine ceva, spuse el supărat. Cum să scoți o lucrare serioasă cu toate întreruperile astea? Se uită ușor nemulțumit la Sheila Webb și spuse: Unde eram, draga mea?

Sheila era pe punctul de a-i răspunde când se auzi o bătaie în ușă. Profesorul Purdy se rupse cu greu din hățișul evenimentelor petrecute cu aproximativ trei mii de ani în urmă.

— Da? Da, intră, ce e? Am menționat expres să nu fiu deranjat în după-amiaza asta.

— Îmi pare foarte rău domnule, chiar foarte rău, că trebuie s-o fac.

Bună seara, domnișoară Webb.

Sheila Webb se ridicase, lăsând la o parte carnetul.

Hardcastle se întrebă dacă era doar o închipuire făptul că în ochii ei apăruse brusc o expresie de îngrijorare.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Repetă profesorul Purdy pe un ton tăios.

— Sunt inspectorul detectiv Hardcastle, după cum poate să vă confirme domnișoara Webb, aici de față.

— Și?

— Vreau să schimb câteva vorbe cu domnișoara Webb.

— Nu suportă amânare? E un moment total nepotrivit. Extrem de nepotrivit. Tocmai ajunsesem într-un punct critic. Domnișoara Webb va fi

liberă cam într-un sfert de oră... Oh, poate în jumătate de oră. Cam așa ceva. Vai de mine, e deja șase?

— Îmi pare foarte rău, profesore Purdy.

Tonul lui Hardcastle era ferm.

— Foarte bine, foarte bine. Ce este... Vreo încălcare a regulilor de circulație, presupun? Ce conștiincioși sunt agenții de circulație în ziua de azi! Zilele trecute unul a susținut că mi-am lăsat mașina într-o parcare patru ore și jumătate. Sunt sigur că nu putea fi așa.

— E ceva puțin mai grav decât o problemă de parcare, domnule.

— Oh, da. Iar dumneata n-ai mașină, nu-i așa, draga mea? Da, îmi amintesc, ai venit aici cu autobuzul. Ei bine, inspectore, despre ce este vorba?

— Despre o fată pe nume Edna Brent. Se întoarse spre Sheila Webb.

Dumneata cred că ai auzit de ea.

Fata îl privi lung. Ochi frumoși, albaștri. Ochi care îi aminteau de cineva.

— Edna Brent ați spus? Ridică din sprâncene. Da. O cunosc, firește. Ce-i cu ea?

— Înțeleg că n-ai auzit vestea. Unde ai luat masa, domnișoară Webb? Obrajii fetei se colorară.

— Am luat masa cu un prieten la restaurantul Ho Tung, dacă... Dacă chiar vă privește.

— Nu te-ai dus după aceea la birou?

— La Biroul Cavendish, adică? Am trecut pe acolo și mi s-a spus că rămăsese stabilit să vin direct aici la profesorul Purdy la două și jumătate.

— Așa-i, spuse profesorul. La două și jumătate. Și lucrăm chiar de atunci. Vai de mine; trebuia să fi comandat ceaiul! Îmi pare foarte rău, domnișoară Webb. Din cauza mea ai pierdut ceaiul. Trebuia să-mi aduci aminte.

— Nu contează, domnule profesor, nu contează deloc.

— Mare scăpare din partea mea, dar asta e. Nu vă mai întrerup.

Continuați, inspectore.

— Așadar, dumneata nu știi ce s-a întâmplat cu Edna Brent?

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă ascuțit Sheila Webb. Ce vreți să spuneți? A avut vreun accident sau... A călcat-o ceva?

— Tare periculoasă e viteza, interveni profesorul.

— Da, i s-a întâmplat ceva. Se opri, apoi spuse cu toată brutalitatea: A fost strangulată într-o cabină telefonică în jur de ora douăsprezece și jumătate.

— Într-o cabină telefonică? Întrebă cu un oarecare interes profesorul.

Sheila Webb nu spuse nimic. Se uita lung la el, cu ochii largi, cu gura ușor căscată. „Fie că e prima dată când auzi treaba asta, fie ești o actriță a dracului de bună”, își spuse Hardcastle.

— Vai, vai! Exclamă profesorul. Strangulată într-o cabină telefonică! Asta mi se pare foarte extraordinar. Eu n-aș fi ales un asemenea loc. Adică, dacă era, să fac una ca asta. Biata fată! Ce nenorocire pentru ea!

— Edna... Omorâtă! Dar de ce?

— Domnișoară Webb, nu știai că alaltăieri Edna era foarte nerăbdătoare să te vadă, și că s-a dus acasă la mătușa dumitale și te-a așteptat să te întorci?

— Mi-a spus mătușa, dar n-am crezut că era ceva special. Ce era? Dăduse Edna de vreun necaz?

— Nu știm. Probabil nu vom ști niciodată. Afară doar dacă ne poți spune dumneata.

— Să vă spun eu? De unde să știu?

— N-ai nici o idee despre ce vroia Edna Brent să discute cu dumneata?

— Absolut nici o idee.

— N-a făcut nici o aluzie, nu ți-a povestit nimic la birou?

— Nu. Nu mi-a.! De fapt, ieri n-am fost deloc la birou. A trebuit să mă duc la Landis Bay la unul din autorii noștri, unde am stat toată ziua.

— Nu ți s-a părut frământată în ultimul timp?

— Edna arăta întotdeauna frământată sau nedumerită. Avea o minte foarte nesigură. Adică, niciodată nu era sigură dacă ce credea ea era corect sau nu. Și era și împrăștiată. O dată a sărit două pagini întregi din cartea lui Armand Levine, le-a sărit la bățut, adică, și după aceea a fost teribil de îngrijorată și nu știa ce să facă, pentru că îi trimisese cartea înainte să-și dea seama ce se întâmplase.

— Înțeleg. Și v-a cerut tuturor sfatul cu privire la ce trebuia să facă?

— Da. I-am spus că era bine să-i scrie repede un bilet și să-i spună ce se întâmplase, rugându-l să nu o reclame domnișoarei Martindale. Dar ea a spus că nu-i prea plăcea să facă asta.

— În mod obișnuit cerea sfatul când apărea vreo problemă de genul ăsta?

— Da, întotdeauna. Dar necazul era că nu întotdeauna aveau toate aceeași părere despre ce trebuia să facă.

— Era ceva absolut natural să vină la vreuna din voi când avea o problemă? Se întâmpla des?

— Da.

— Nu crezi că de data asta putea să fi fost ceva mai grav?

— Nu cred. Ce putea fi atât de grav?

„Oare chiar e atât de degajată pe cât încearcă să pară?” se întrebă inspectorul.

— Nu știu despre ce vroia să discute cu mine, continuă Sheila vorbind mai repede. Habar n-am. Și nu-mi imaginez de ce a ținut să vină la mătușa mea și să discute cu mine acolo.

— S-ar părea că era ceva despre care nu vroia să discute la birou, nu-i așa? De față cu celelalte fete, să spunem? Probabil ceva ce vroia să rămână doar între ea și dumneata. Putea să fie asta?

— Foarte puțin probabil. Sunt sigură că lucrurile nu puteau sta așa. Respirația i se accelerează.

— Deci nu mă poți ajuta, domnișoară Webb?

— Nu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău de Edna, dar nu cunosc nimic care ar putea să vă ajute.

— N-ar putea fi ceva legat de ceea ce s-a întâmplat pe 9 septembrie?
— Vă referiți la... Omul acela... Omul acela din Wilbraham Crescent?
— Da.
— Cum putea să fie asta? Ce putea să știe Edna despre asta?
— Poate nimic foarte important, dar ceva. Și orice ne-ar fi ajutat. Orice, cât de mic. Făcu o pauză. Cabina telefonică în care a fost omorâtă era în Wilbraham Crescent. Asta îți sugerează ceva, domnișoară Webb?
— Absolut nimic.
— Dumneata personal ai fost azi în Wilbraham Crescent?
— Nu, n-am fost, spuse fata cu vehemență. Nici nu mă apropii de locul ăla. Încep să am sentimentul că e un loc oribil. Mi-aș dori să nu mă fi dus niciodată acolo, să nu fi fost implicată în toate astea. De ce m-am trimis pe mine, de ce m-au cerut anume pe mine în ziua aceea? De ce a trebuit să fie omorâtă Edna tocmai acolo? Trebuie să descoperiți, trebuie să descoperiți!
— Intenționăm să descoperim, domnișoară Webb, spuse inspectorul. În glasul său se citea o ușoară amenințare când continuă: Te asigur de asta.
— Tremuri, draga mea, spuse profesorul Purdy. Cred, da, sunt convins că trebuie să bei un pahar de sherry.

Capitolul XX

Cum am ajuns la Londra i-am raportat lui Beck.
Își flutură trabucul spre mine.
— La urma urmelor, s-ar putea să fie ceva în ideea asta tâmpită a dumitale cu semilunele.
— În sfârșit am dat de ceva, nu-i așa?
— Eu n-aș merge până-ntr-acolo, dar am să spun că poate ai dat.
Inginerul nostru constructor de la nr. 62, domnul Ramsey, nu e deloc ceea ce pare. În ultimul timp a preluat unele sarcini foarte ciudate. Firme autentice, dar firme fără prea mult trecut, iar trecutul pe care îl au e destul de bizar. Acum vreo cinci săptămâni Ramsey, pe nepusă masă, a plecat în România.
— Nu așa i-a spus soției sale.
— Posibil, dar acolo s-a dus. Și acolo e acum. Ne-ar plăcea să știm mai multe despre el. Așa că dă-i zor, flăcăule! Ai pregătite toate vizele de care ai nevoie și un pașaport nou și drăguț. De data asta vei fi Nigel Trench. Împrospătează-ți cunoștințele despre plantele rare din Balcani. Ești botanist.
— Ceva instrucțiuni speciale?
— Nu. Îți vom da omul de legătura când îți iei documentele. Află tot ce poți despre domnul Ramsey. Se uită pătrunzător la mine! Nu pari atât de încântat pe cât ai putea să fii.
— Întotdeauna e plăcut când o bănuială ți se adeverește, m-am eschivat.
— Crescent e bine, numărul e greșit. La 61 stă un constructor fără pată. Fără pată în sensul nostru, adică. Bietul Hanbury a greșit numărul, dar nu cu mult.
— I-ați verificat și pe ceilalți sau numai pe Ramsey?
— Vila Diana pare să fie tot atât de pură ca Diana. Un lung trecut cu pisici. Mcnaughton a fost vag interesant. După cum știi, e profesor pensionar.

Matematică. Foarte sclipitor, se pare. A renunțat brusc la catedră pe motiv de sănătate. Ar putea fi adevărat... Dar pare zdravăn și în putere. S-ar părea că a rupt-o cu toți prietenii, ceea ce e destul de ciudat.

— Necazul e că trebuie să bănuim pe toată lumea, și că ni se pare suspect tot ce face.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse colonelul Beck. Există dăți când te suspectez pe dumneata, Colin, că ai trecut de partea cealaltă. Există dăți când mă suspectez pe mine însumi de-a fi trecut de cealaltă parte și apoi de a fi revenit de partea asta! O amestecătură frumușică.

Avionul meu decola la zece seara. M-am dus mai întâi la Hercule Poirot. De data asta bea un sirop de cassis (coacăze negre pentru dumneavoastră și pentru mine). Mi-a oferit și mie. Am refuzat. George mi-a adus whisky. Totul ca de obicei.

— Pari deprimat, spuse Poirot.

— Deloc. Tocmai plec în străinătate.

— Îți doresc succes.

— Mulțumesc. Dar dumneata, Poirot, cum stai cu tema de acasă?

— Pardon?

— Ce-i cu Crima Ceasurilor din Crowdean? Ai stat tolănit, cu ochii închiși și, hop, toate răspunsurile?

— Am citit cu mare interes ce mi-ai lăsat.

— N-ai găsit mare lucru, nu? Ți-am spus că vecinii ăia au fost un insucces...

— Ba dimpotrivă. În cel puțin două cazuri s-au făcut remarci foarte relevante...

— Care din ele? Și care au fost remarcile?

Poirot îmi spuse într-o manieră enervantă că trebuie să-mi citesc cu atenție însemnările.

— Și atunci vei vedea singur. Îți sare-n ochi. Ceea ce trebuie făcut acum este să stai de vorbă cu mai mulți vecini.

— Nu mai sunt alții.

— Trebuie să fie. Întotdeauna cineva a văzut ceva. E o axiomă.

— S-ar putea să fie o axiomă, dar nu în cazul ăsta. Și ți-am mai adus ceva. S-a mai comis o crimă.

— Serios? Atât de curând? Interesant! Povestește-mi.

I-am povestit. M-a chestionat amănunțit până a scos de la mine tot ce știam. I-am povestit și de cartea poștală pe care i-o dădusem lui Hardcastle.

— Nu uita... Patru unu trei... Sau patru și treisprezece, repetă el. Da... E același șablon.

— Ce vrei să spui cu asta?

Poirot închise ochii.

— Acelei cărți poștale îi lipsește un singur lucru - o amprentă muiată în sânge.

M-am uitat cu îndoială la el.

— Ce crezi cu adevărat despre afacerea asta?

— Devine tot mai clar... Criminalul nu se lasă până n-o încurcă.

— Dar cine-i criminalul?

Viclean, Poirot nu-mi răspunde la asta.

— Îmi permiți să fac câteva cercetări cât ești plecat?

— Ca de pildă?

— Mâine am s-o rog pe domnișoara Lemon să-i scrie o scrisoare unui vechi prieten al meu, jurist, domnul Enderby. Am s-o rog să consulte înregistrările căsătoriilor la Somerset House. Și, de asemenea, să transmită o anumită telegramă în străinătate.

— Nu mi se pare cinstit, am spus. Dumneata nu te limitezi doar la a sta și a gândi.

— Dar exact asta fac! Ceea ce urmează să facă domnișoara Lemon este să verifice în locul meu răspunsurile la care am ajuns deja. Eu nu cer informații, ci confirmări.

— Cred că nu știi nimic, Poirot! Totul e un bluf. Nimeni au știe încă cine e mortul...

— Eu știu.

— Care-i numele lui?

— Habar n-am. Numele nu-i important. Știu, dacă poți înțelege, nu cine este, ci ce este.

— Un șantajist?

Poirot închise ochii.

— Un detectiv particular?

Poirot deschise ochii.

— Am să-ți spun un mic citat. Ca data trecută. Și după asta tac.

Recită cu cea mai mare solemnitate:

— Dilly, dilly, dilly - Vino și fii omorât.

Capitolul XXI

Inspectorul Hardcastle se uită la calendarul de pe biroul său. 20 septembrie. Trecuseră deja peste zece zile. Nu progresaseră cine știe ce din cauză că erau ținuți în loc de piedica inițială: identitatea cadavrului. N-ar fi crezut că va dura atât. Toate urmele eșuaseră. Analiza de laborator a îmbrăcăminții nu adusese nimic deosebit. Hainele nu ascundeau nici un indiciu. Erau de calitate bună, de export, nu noi dar bine întreținute. Nu ajutaseră nici dentiștii, nici spălătoriile, nici curățătoriile. Mortul rămânea un „mister”. Și totuși, Hardcastle simțea că nu era chiar un „mister”. Nu avea nimic spectaculos sau dramatic. Era doar un om pe care nimeni nu fusese în stare să-l recunoască. Asta și fusese șablonul, era sigur de asta.

Dar astăzi inspectorul se simțea puțin mai optimist. Se uită din nou la scrisoarea de pe birou. Merlina Rival. Nu-i prea plăcea numele de botez. Nimeni în toate mințile nu și-ar fi botezat copilul Merlina. Fără îndoială era un nume trăsnet adoptat de doamna însăși. Dar îi plăcea conținutul scrisorii. Nu era extravagant sau exagerat de încrezător. Spunea doar că cea care scria credea că e posibil ea bărbatul în cauză să fie soțul ei, de care se despărțise de mai mulți ani. O aștepta în dimineața asta. Sună și sergentul Cray intră.

— Acea doamnă Rival n-a sosit încă?

— În clipa asta a venit. Tocmai veneam să vă spun.

— Cum arată?

— Nițel teatrală, spuse sergentul după ce reflectă o clipă. Foarte machiată... Un machiaj nu prea bun. Pe total, aş spune că e o femeie de nădejde.

— Părea tulburată?

— Nu. Nu ca să se observe.

— Perfect, las-o să intre.

Cray ieși și reveni spunând:

— Doamna Rival, domnule.

Inspectorul se ridică și dădu mâna cu ea. În jur de cincizeci de ani, aproximă el, dar de departe, de foarte departe, ar fi putut arăta de treizeci. Părul negru, puternic vopsit. Fără pălărie, statură și greutate medie, fustă și jachetă de culoare închisă, bluză albă. O poșetă mare. Una sau două brățări zornăitoare, mai multe inele. Pe total, un soi destul de bun. Probabil nu exagerat de scrupuloasă, dar ușor de trăit cu ea, rezonabil de generoasă și posibil blândă. De nădejde? Asta era întrebarea. N-ar fi mizat pe asta, dar oricum nu-și putea permite să mizeze pe asta în astfel de lucruri.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Rival, și sper din toată inima să ne puteți ajuta.

— Desigur, nu sunt deloc sigură, spuse scuzându-se doamna Rival. Dar chiar seamănă cu Harry. Sper să nu vă fi răpit timpul de pomană.

— Nu vă gândiți la asta. Avem mare nevoie de ajutor în cazul ăsta.

— Da, înțeleg. Sper să fiu în stare să fiu sigură. Vedeți dumneavoastră, nu l-am văzut de mult.

— Vreți să discutăm puțin ca să vă fie mai ușor? Când l-ați văzut ultimă dată pe soțul dumneavoastră?

— Tot timpul în tren am încercat să-mi precizez gândurile. E îngrozitor cum te lasă memoria când e vorba de timp. Cred că în scrisoare v-am spus că sunt zece ani, dar e mai mult. Știu și eu, cred că sunt aproape cincisprezece. Timpul trece atât de repede!

— Deci, în mare, nu l-ați văzut de cincisprezece ani. Când v-ați căsătorit?

— Cam cu trei ani mai înainte.

— Și unde locuiați atunci?

— Într-un loc din Suffolk, numit Shipton Bois. Un orașel drăguț. Un târg.

— Și cu ce se ocupa soțul dumneavoastră?

— Era agent de asigurări. Cel puțin... Se opri... Asta spunea el că era. Inspectorul ridică iute privirea.

— Și ați descoperit că nu era adevărat?

— Nu, nu chiar... Nu la vremea aceea. Abia după aceea m-am gândit că probabil nu era adevărat. Ar fi simplu pentru un bărbat să spună asta, nu?

— În anumite împrejurări, cred că da.

— Adică, are o scuză să fie plecat mult timp de acasă.

— Soțul dumneavoastră era plecat mult timp?

— Da. La început nu m-am prea gândit la asta...

— Dar mai târziu?

Femeia nu răspunde imediat, apoi spuse:

— Nu putem trece peste asta? În definitiv, dacă nu e Harry...

Inspectorul se întrebă la ce anume se gândea. În glasul ei se citea încordarea. Emoția, poate? Nu era sigur.

— Înțeleg că vreți să terminați mai repede. Bine, să mergem. Se ridică și o conduse afară, la mașină. Pe drum, nervozitatea ei nu fu mai accentuată decât a altor persoane care mergeau în același loc.

Masa glisantă fu trasă, cearceaful ridicat. Femeia rămăsese uitându-se lung câteva clipe, cu respirația ușor accelerată, apoi se îndepărtă brusc.

Spuse:

— E Harry. Da. E mult mai bătrân, arată altfel... Dar e Harry. Inspectorul o conduse din nou la mașină și se întoarseră la secție. Nu spuse nimic. O lăasă să se adune. Când ajunseră iar în birou, un polițist apărură imediat cu o tavă cu ceai.

— Serviți, doamnă Rival. Beți un ceai, vă va ajuta. Apoi vom sta de vorbă.

— Mulțumesc.

Femeia își puse zahăr în ceai, mult zahăr, și îl dădu repede pe gât.

— Acum mi-e mai bine, spuse ea. Nu că m-ar fi răvășit cu adevărat.

Doar că... Te cam dă peste cap, nu-i așa?

— Credeți că acest om este într-adevăr soțul dumneavoastră?

— Sunt sigură. Firește, e mult mai bătrân, dar nu s-a schimbat foarte mult. Întotdeauna a arătat... Ei bine, foarte dichisit. Corect, cumsecade, cu clasă.

Da, gândi inspectorul, o descriere foarte bună. Cu clasă.

— Era întotdeauna foarte atent cu ținuta lui și așa mai departe, spuse doamna Rival. Cred că de asta se păcăleau așa de ușor. Nu bănuiau nimic.

— Cine se păcălea, doamnă Rival?

— Femeile, spuse doamna Rival. Femeile. Acolo era majoritatea timpului.

— Înțeleg. Iar dumneavoastră ați aflat.

— Ei bine, eu... Eu am bănuit. Adică, era plecat foarte mult. Firește că știam cum sunt bărbații. Mă gândeam că, probabil, era o fată din când în când. Nu are nici un rost să-i întreb pe bărbați despre astfel de lucruri. Te mint și cu asta basta. Dar nu credeam... Chiar nu credeam că făcea o afacere din asta.

— Și făcea?

Femeia dădu din cap.

— Cum ați descoperit?

Ea ridică din umeri.

— Într-o zi s-a întors dintr-o călătorie. În Newcastle, spunea el. În tot cazul, s-a întors și mi-a spus ca trebuie s-o șteargă repede. Spunea că jocul s-a terminat. Băgase în bucluc nu știu ce femeie. O profesoară, spunea el, și s-ar putea să iasă tărăboi pe tema asta. Atunci l-am luat la întrebări. Nu s-a codit să îmi spună. Probabil credea că știam mai mult decât știam. Mi-a spus că femeile se îndrăgosteau ușor de el. El le dădea un inel și se logodeau, apoi

le spunea că o să le investească el banii. De regulă ele îi dădeau banii foarte ușor.

— Încercase același lucru. Și cu dumneavoastră?

— Încercase, numai că eu nu i-am dat.

— De ce? Nu aveți chiar de atunci încredere în el?

— Ei bine, eu nu eram genul care să aibă încredere în cineva.

Avusesem un pic de experiență și cunoșteam șiretlicurile bărbaților. Oricum, n-am vrut să-mi investească el banii. Banii pe care îi avem puteam să mi-i investesc și singură.

— Când a vrut să vă investească banii? Înainte sau după căsătorie?

— Cred că a sugerat ceva în genul ăsta și înainte, dar cum n-am răspuns, a schimbat imediat subiectul. Apoi, după ce ne-am căsătorit, mi-a spus despre nu știu ce oportunitate, minunată care i se ivise. I-am spus: „Ia-ți gândul”. N-a fost doar pentru că nu avem încredere în el, dar de multe ori auzisem bărbații spunând că dăduseră de ceva minunat și pe urmă s-a dovedit că picaseră de fraieri.

— Soțul dumneavoastră a avut vreodată probleme cu poliția?

— Femeilor nu le place ca lumea să afle că au fost trase pe sfoară. Dar se pare că de data asta lucrurile puteau să se complice. Fata asta, sau femeia, era o femeie cu școală. Ea nu s-ar fi lăsat atât de ușor înșelată ca celelalte.

— Urma să aibă un copil?

— Da.

Hardcastle întrebă cu blândețe:

— Țineți la el, domnă Rival?

— Nu știu. Sincer, nu știu. Cred că într-un fel da, altfel nu m-aș fi măritat cu el.

— Erați... Scuzați-mă... Căsătorită cu el?

— Nici măcar de asta nu sunt sigură, spuse cu sinceritate doamna Rival. Eram căsătorită cu acte în regulă și biserică, dar nu știu dacă nu era înșurat și cu alte femei folosind un alt nume presupun. Când m-am măritat cu el, numele lui era Castleton. Nu cred ca era numele lui adevărat.

— Harry Castleton. E corect?

— Da.

— Și cat timp ați trăit ca soț și soție în Shipton Bois?

— Acolo am stat cam vreo doi ani. Înainte am locuit în apropiere de Doneaster. N-am fost cu adevărat surprinsă când a venit în ziua aia și mi-a spus ce mi-a spus. Cred că știam de câtva timp că era un soi rău. Numai că era greu de crezut pentru că, vedeți dumneavoastră, părea atât de respectabil! Atât de domn!

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— A spus că trebuia să plece urgent și eu i-am spus „Drum bun și cărare bătută!”, că eu n-am să înghit toate astea! Adăugă pe gânduri: I-am dat zece lire. Era tot ce aveam în casă. Era în pană de bani... De atunci, nu l-am mai văzut și n-am mai auzit nimic de el. Până azi. Sau, mai degrabă, până i-am văzut poza în ziar.

— Nu avea nici un semn aparte? Cicatrice? O operație... O fractură...
Ceva?

— Nu cred.

— A folosit vreodată numele de Curry?

— Curry? Nu, nu cred. Oricum, nu din câte știu eu.

Hardcastle îi întinse peste masă cartea de vizită.

— O avea în buzunar, spuse el.

— Văd că încă spunea că e agent de asigurări. Îmi închipui că folosește... Folosea, adică, tot felul de nume diferite.

— Spuneți că n-ați mai auzit deci de cincisprezece ani?

— Nu mi-a trimis felicitări de Crăciun, dacă la asta vă referiți, spuse doamna Rival cu o undă de umor neașteptat. Oricum, nu cred că știa unde sunt. La scurt timp după ce ne-am despărțit m-am întors pe scenă. Am renunțat și la numele de Castleton. M-am întors la Merlina Rival.

— Merlina nu e... ăă... Numele dumneavoastră adevărat, presupun?

Femeia clătină din cap și pe chip îi apăru un surâs vesel.

— Eu l-am inventat. E neobișnuit. Numele meu real este Flossie Gapp. Am fost botezată Florence, dar toată lumea îmi spunea Flossie sau Flo. Flossie Gapp. Nu-i prea romantic, nu-i așa?

— Cu ce vă ocupați acum, doamnă Rival? Încă mai sunteți actriță?

— Ocazional, spuse cu o doză de reținere doamna Rival.

— Înțeleg, spuse Hardcastle cu tact. Singurul lucru pe care aș dori să mi-l spuneți, dacă puteți, firește, este dacă aveți vreo idee de ce a venit Harry Gastleton prin părțile astea?

— N-am nici o idee. Nici măcar nu știu ce a făcut în toți acești ani.

— E posibil să fi vândut polițe de asigurări false?

— Pur și simplu nu știu. Mi se pare puțin probabil. Adică, Harry avea întotdeauna mare grijă de pielea lui. Nu ar fi riscat să facă ceva care i-ar fi primejduit libertate. Cred mai degrabă că era vreo escrocherie cu vreo femeie.

— Credeți că putea fi vorba de vreo formă de șantaj?

— Nu știu... Poate, da, într-un fel. Probabil vreo femeie care n-ar vrea să iasă la iveală ceva din trecutul ei. Rețineți, nu spun că așa este, ci doar că s-ar putea. Nu cred că a vrut mulți bani, să știți. N-ar fi adus pe nimeni la disperare, ci doar aduna sume mici.

— Femeile îl plăceau, nu-i așa?

— Da.

— Mai e doar un mic aspect. Hardcastle se adresă subalternului său: Vrei, te rog, să aduci ceasurile alea?

Ceasurile fură aduse pe o tavă acoperită cu o pânză. Hardcastle îndepărtă pânza și i le arătă doamnei Rival. Ea le cercetă cu sincer interes și admirație.

— Drăguțe, nu-i așa? Îmi place acela. Atinse ceasul aurit.

— Ați mai văzut până acum vreunul din ele? Vă spun ceva?

— Nu. Ar trebui?

— Puteți face vreo legătură între soțul dumneavoastră și numele de Rosemary?

— Rosemary? Să mă gândesc. Era o roșcată... Nu, pe aceea o cheamă Rosalie. Nu, mă tem că nu pot să vă ajut. De fapt, nici n-aș fi avut cum să știu. Harry nu sufla o vorbă despre treburile lui.

— Dacă ați vedea un ceas ale cărui limbi arată patru și treisprezece... Hardcastle se opri.

Doamna Rival scoase un chicot vesel.

— M-aș gândi că se apropie ora ceaiului.

Hardcastle oftă.

— Ei bine, doamnă Rival, vă suntem foarte recunoscători. După cum v-am spus, ancheta a fost amânată pentru poimâine. Nu aveți nimic împotriva să depuneți mărturie privitor la identificare, nu-i așa?

— Nu. Va trebui doar să spun cine era, nu? N-o să trebuiască să intru în detalii? Nu va trebui să vorbesc despre modul lui de viață?

— Asta nu va fi necesar deocamdată. Nu va trebui decât să jurați că acesta era Harry Castleton, bărbatul cu care ați fost căsătorită. Data exactă trebuie să fie înregistrată la Somerset House. Unde v-ați căsătorit? Vă amintiți?

— Într-un loc numit Donbrook... St Michael cred că era numele bisericii. Sper că n-au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci. Asta m-ar face să mă simt cu un picior în groapă.

Se ridică și întinse mâna. Hardcastle îi spuse la revedere. Se întoarse la birou și rămase acolo bătând în el cu un creion. La un moment dat intră sergentul Cray.

— Satisfăcător? Întrebă el.

— Așa pare, răspunse Hardcastle. Îl chema Harry Castleton... Probabil un pseudonim. Va trebui să vedem ce putem afla despre tip. Pare probabil că mai multe femei aveau motiv să se răzbune pe el.

— Și arată atât de respectabil!

— Se pare că ăsta a fost principalul lui atu în meserie.

Se gândi din nou la ceasul cu Rosemary pe el. Amintire?

Capitolul XXII

— Așadar te-ai întors, spuse Hercule Poirot.

Puse cu atenție semnul de carte în cartea pe care o citea. Pe măsuta de lângă el se afla de data asta o ceașcă de ciocolată fierbinte. Categoric, Poirot avea cele mai îngrozitoare gusturi privitor la băuturi!

— Cum te simți? L-am întrebat.

— Deranjat. Foarte deranjat. În apartamentele astea se fac renovări, redecorări, chiar și schimbări structurale.

— Nu le vor îmbunătăți?

— Le vor îmbunătăți, da, dar va fi extrem de supărător pentru mine. Mă va tulbura. Și va fi miros de vopsea! Se uită la mine cu un aer ofensat. Apoi, înlăturând cu o mișcare a mâinii viitoarele probleme, mă întrebă: Ai avut succes, da?

Am răspuns încetișor:

— Nu știu.
— Ah - așa stau lucrurile.
— Am descoperit ce am fost trimis să descopăr. Nu l-am găsit pe omul cu pricina. Personal, nu știu ce se vroia. Informații? Sau un cadavru?
— Pentru că ai pomenit de cadavru, am citit relatarea anchetei amânate. Crimă cu premeditare făptuită de persoană sau persoane necunoscute. Iar cadavrul dumitale a primit în sfârșit un nume.
Am dat din cap.
— Harry Castleton, cine-o mai fi și ăsta.
— A fost identificat de soția lui. Ai fost în Crowdean?
— Nu încă. Mă gândeam să mă duc mâine.
— Oh, ai ceva timp liber?
— Încă nu. Mai am treabă... Am făcut o scurtă pauză, apoi am spus: Nu prea știu ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat peste hotare, afară de povestea cu identificarea. Ce crezi despre asta?
Poirot ridică din umeri.
— Era de așteptat.
— Da... Poliția e foarte bună...
— Iar soțiile foarte îndatoritoare.
— Doamna Merlina Rival! Ce nume!
— Îmi reamintește de ceva, spuse Poirot. Oare de ce îmi reamintește?
Se uită îngândurat la mine; dar n-am putut să-l ajut. Așa cum îl cunoșteam eu pe Poirot, putea să-i reamintească de orice.
— O vizită la un prieten... Într-o casă la țară... Mormăi Poirot, apoi clătină din cap. Nu, e prea mult de atunci.
— Când mă întorc la Londra vin și îți povestesc tot ce aflu de la Hardcastle despre doamna Rival, i-am promis.
Poirot dădu din mână.
— Nu e nevoie.
— Vrei să spui că știi deja totul despre ea?
— Vreau să spun că nu mă interesează.
— Nu te interesează... Dar, de ce? Nu pricep.
— Trebuie să te concentrezi pe ceea ce este esențial. Vorbește-mi în schimb despre Edna, fata care a murit în cabina telefonică din Wilbraham Crescent.
— Nu pot să-ți spun mai mult decât ți-am spus deja - nu cunosc nimic despre fată.
Poirot rosti acuzator:
— Deci tot ce știi, sau ce poți să-mi spui despre fată este că era un biet iepuraș pe care l-ai văzut într-un birou de dactilografie unde își rupsesse tocul de la pantof într-un grătar... Apropo, unde era grătarul?
— Zău, Poirot, de unde să știu eu?
— Puteai să știi dacă întrebai. Cum te aștepți să știi ceva dacă nu întrebi ceea ce trebuie?
— Dar ce contează unde și-a rupt tocul?

— S-ar putea să nu conteze. Pe de altă parte, ar trebui să știm locul exact în care s-a aflat fata, pentru că asta s-ar putea lega de vreo persoană pe care a văzut-o acolo... Sau de vreun eveniment care a avut loc acolo.

— Ești cam exagerat. Oricum, ceea ce știu eu e că locul respectiv era foarte aproape de birou pentru că așa a spus ea, și a mai spus că a cumpărat un corn și s-a întors în ciorapi să-l mănânce la birou și a sfârșit întrebându-se cum naiba avea să ajungă acasă așa.

— Ah, și cum a ajuns acasă? Întrebă cu interes Poirot.

M-am holbat la el.

— Habar n-am.

— Ah, dar e revoltător că nu pui niciodată întrebările care trebuie! De aceea nici nu știi nimic din ceea ce este important.

— Mai bine ai veni în Crowdean și ai pune singur întrebările, am spus tăfnos.

— Deocamdată e imposibil. Săptămâna viitoare este o licitație extrem de importantă... Manuscrisele scriitorilor...

— Ai rămas la hobby-ul dumitale?

— Bine-nțeles. Ochii i se luminau. La lucrările lui John Dickson Carr sau Carter Dickson cum își spune uneori...

M-am fofilat înainte să apuce să se lanseze, invocând o întâlnire urgentă. Nu aveam chef să ascult o prelegere pe tema foștilor măștri ai artei romanelor polițiste.

Seara următoare, stăteam pe treptele casei lui Hardcastle și-l așteptam să sosească. Venirea lui m-a smuls din gânduri.

— Salut, Colin! Așadar, ai reapărut! De cât timp stai aici, pe trepte?

— De vreo jumătate de oră.

— Îmi pare rău că n-ai putut intra în casă.

— Ba puteam să intru foarte ușor, am spus cu indignare. Nu știi cât suntem de perfecționați!

— Și-atunci, de ce n-ai intrat?

— N-aș vrea să-ți scad prestigiul, i-am explicat. Un inspector de poliție face impresie proastă când în casă i se pătrunde cu cea mai mare ușurință.

Hardcastle scoase cheia din buzunar și descuie ușa.

Am intrat în camera de zi și Hardcastle aduse băuturile. Începu să toarne în pahare.

— Spune-mi când să mă opresc.

I-am spus, nu prea curând, și ne-am așezat la taifas.

— În sfârșit lucrurile s-au pus în mișcare, spuse Hardcastle. Am indentificat cadavrul.

— Știu. Am frunzărit ziarele. Cine era Harry Castleton?

— Un om extrem de respectabil în aparență și care își câștiga existența trecând printr-o formă de căsătorie sau doar logodindu-se cu femeii credule și înstărite. Ele îi încredințau economiile lor, impresionate de înaltele lui cunoștințe în domeniul finanțelor și la scurt timp după aceea amicul se topea pe nesimțite.

— Nu părea să fie genul ăsta de om.

— Țsta era darul lui suprem.
— A fost vreodată urmărit în instanță?
— Nu... Am făcut cercetări dar nu-i prea ușor să obții multe informații.
Își schimba des numele. Și deși la Scotland Yard se crede că Harry Castleton, Raymond Blair, Lawrence Dalton și Roger Byron sunt una și aceeași persoană, n-au putut-o dovedi. Vezi tu, femeile nu vor să spună. Au preferat să-și piardă banii. Omul era un escroc mărunțel, ciupea de ici de colo, mereu același șablon, dar incredibil de lunecos. Roger Byron să spunem, dispărea din Southend, și operațiunea era reluată în Newcastle de un tip pe nume Lawrence Dalton. Evita să fie fotografiat. Toate astea merg cu mult înapoi... Cincisprezece, douăzeci de ani. Cam pe atunci se pare că a dispărut cu adevărat. Au circulat zvonuri că a murit, dar unii spuneau că plecase în străinătate.

— În orice caz, nu s-a mai auzit nimic de el până a apărut, mort, pe covorul din camera de zi a domnișoarei Pebmarsh, nu?

— Exact.

— Asta deschide noi posibilități.

— Categorie.

— O femeie lefterită care nu a uitat? Am sugerat.

— Se întâmplă, să știi. Există femei cu memorie foarte bună, care nu uită niciodată...

— Iar dacă o astfel de femeie ajunge să observe... Încă o nenorocire peste prima...

— Asta-i doar presupunere. Nu avem încă nimic care s-o susțină.

— Cum arăta soția lui... Doamna... Oare cum o chema? Merlina Rival?

Ce nume! Nu putea fi al ei.

— Numele ei adevărat e Flossie Gapp. Celălalt e inventat. E mai potrivit felului ei de viață.

— Ce e? Târfă?

— Nu profesionistă.

— E ceea ce se numește, cu tact, damă de moravuri ușoare?

— Aș spune că era o femeie de treabă și foarte dornică să-și ajute prietenii. S-a descris ca fostă actriță.

— De încredere?

— Cât se poate de încredere. L-a identificat fără nici o ezitare.

— Asta-i o binecuvântare.

— Da. Începusem să disper. Numai câte neveste am avut pe cap!

Începusem să cred că nu-i mai dau de capăt. Reține, cred că s-ar putea ca doamna Rival să știe mai multe despre soțul ei decât a suflat.

— Ea personal a fost implicată în vreo infracțiune?

— Nu pentru cazier. Se poate să fi avut, să aibă încă, niște prieteni dubioși. Nimic serios, fleacuri.

— Ce e cu ceasurile?

— Nu i-au spus nimic. Cred că nu mințea. Am aflat de unde provin. Portobello Market. Adică cel aurit și cel din porțelan de Dresda. Or asta ne ajută prea puțin! Știi ce e acolo sâmbăta. Tarabagiul crede că le-a cumpărat

o doamnă americană, dar eu aş spune că e doar o presupunere. Portobello Market este plin de turişti americani. Soţia lui spune că le-a cumpărat un bărbat. Nu-şi aminteşte cum arăta. Cel de argint provine de la un argintar din Bournemouth. O doamnă înaltă care vroia un cadou pentru fetiţa ei! Tot ce îşi aminteşte e că purta o pălărie verde.

— Şi al patrulea ceas? Cel care a dispărut?

— Fără comentarii, spuse Hardcastle.

Ştiam precis ce vroia să spună cu asta.

Capitolul XXIII

Hotelul la care stăteam era un loc mic şi înghesuit lângă gară. Servea un grătar decent, dar asta era tot ce se putea spune despre el. Desigur, cu excepţia faptului că era ieftin.

În dimineaţa următoare, la zece, am sunat la Biroul de Secretariat Cavendish şi am spus că am nevoie de o stenodactilogarfă pentru nişte scrisori şi un contract de afaceri. Mă numeam Douglas Weatherby şi stăteam la Clarendon Hotel (întotdeauna hotelurile puchinoase au nume sonore). Era domnişoara Sheila Webb disponibilă? Un prieten mi-o recomandase ca fiind foarte eficientă.

Aveam noroc. Sheila putea veni chiar acum. Totuşi, la douăsprezece avea altă programare. Am spus că până atunci aveam să termin cu ea întrucât eu însumi aveam o întâlnire.

Eram în faţa uşilor batante ale hotelului Clarendon când apăru Sheila. I-am ieşit în întâmpinare.

— Domnul Douglas Weatherby la ordinele dumitale, am spus.

— Dumneata ai sunat?

— Corect.

— Dar nu poţi face aşa ceva.

Sheila arăta scandalizată.

— De ce nu? Sunt pregătit să plătesc Biroul Cavendish pentru serviciile dumitale. Ce-i interesează pe ei dacă petrecem preţiosul şi costisitorul dumitale timp în Buttercup Café, chiar aici peste drum, în loc să-ţi dictez scrisori plictisitoare? Ei haide, vino să bem o cafea indiferentă într-o atmosferă tihnită.

Buttercup Café se ridica la înălţimea numelui său fiind violent şi agresiv galben. Feţele de masă, pernuţele de plastic, ceştile şi farfuriile erau toate de culoarea canarului.

Am comandat două cafele şi două porţii de plăcintă. Era destul de devreme, aşa că localul era practic la dispoziţia noastră.

După ce chelnăriţa a luat comanda şi s-a îndepărtat, ne-am uitat unul la altul.

— Eşti bine, Sheila?

— Ce vrei să spui cu... Sunt bine?

— Ai trecut prin momente neplăcute?

— Da... Nu... Nu ştiu. Mă gândeam că eşti plecat.

— Am fost. M-am întors.

— De ce?

— Știi de ce.

Își coborî privirea.

— Mi-e frică de el, spuse după o pauză de cel puțin un minut, ceea ce însemna mult timp.

— De cine ți-e frică?

— De prietenul dumitale... Inspectorul acela. El crede... El crede că eu l-am omorât pe acel om, și că am omorât-o și pe Edna...

— Oh, ăsta-i felul lui, am spus liniștitor. Totdeauna lasă impresia că bănuiește pe toată lumea.

— Nu, Colin, nu-i deloc așa. Nu are rost să încerci să mă înveselești. El chiar de la bun început a crezut că am legătură cu toate astea.

M-am decis să renunț la acea formulă de semipolitețe.

— Fată dragă, nu există nici o dovadă împotriva ta. Doar pentru că în ziua aceea ai fost la fața locului, pentru că cineva te-a trimis la fața locului...

Mă întrerupse.

— El crede că eu însămi m-am trimis la fața locului. Crede că totul e o înscenare. Crede că Edna știa ceva despre asta. Crede că Edna mi-a recunoscut vocea la telefon când m-am dat drept domnișoara Pebmarsh.

— Era vocea ta?

— Nu, bine-nțeleș că nu era. Eu nu am dat acel telefon. Ți-am spus-o mereu.

— Ascultă, Sheila. Indiferent ce le-ai spus celorlalți, mie trebuie să-mi spui adevărul.

— Așadar nici tu nu crezi un cuvânt din ce spun! (Acel tu mi-a sunat plăcut în urechi).

— Ba da, cred. S-ar putea să fi dat acel telefon dintr-un motiv absolut nevinovat. Poate cineva te-a rugat să îl dai, poate ți-a spus că făcea parte dintr-o glumă, și pe urmă te-ai speriat și, o dată ce ai mințit, a trebuit să continui să minți. Așa e?

— Nu, nu, nu! De câte ori trebuie să-ți spun?

— Totul e bine, Sheila, dar există ceva ce nu-mi spui. Vreau să ai încredere în mine. Dacă Hardcastle are ceva împotriva ta, ceva despre care nu mi-a spus...

Mă întrerupse din nou.

— Te aștepți să-ți spună totul?

— Ei bine, nu văd de ce nu. În mare, aparținem aceleași profesii.

În acel punct chelnărița veni cu comanda.

Cafeaua era spălăcită, având cumva culoarea nuanței de nurcă la modă în ultimul timp.

— Nu știam că ai legătură cu poliția, spuse Sheila amestecându-și gânditoare cafeaua.

— Nu e chiar poliția. E o ramură total diferită. Dar ce vroiam eu să spun e că dacă Dick nu-mi spune lucrurile pe care le știe despre tine este dintr-un motiv anume. E din cauză că are convingerea că mă interesezi. Ei bine, mă interesezi. Ba mai mult de atât. Eu sunt alături de tine indiferent ce ai făcut.

În ziua aceea ai ieșit din casă speriată de moarte. Erai cu adevărat speriată. Nu te prefăceai. Nu puteai să joci un rol în felul ăla.

— Bine-nțeles că eram speriată. Eram îngrozită.

— Te-a speriat doar găsirea cadavrului? Sau a mai fost și altceva?

— Ce altceva putea fi?

M-am aventurat.

— De ce ai șutit ceasul acela care avea scris într-un colț Rosemary?

— Ce vrei să spui? De ce să-l fi șutit?

— Asta te întreb și eu - de ce?

— Nici nu l-am atins.

— Te-ai întors în casă pentru că, ai spus tu, îți uitaseși mănușile. În ziua aceea nu purtai mănuși. Era o zi de septembrie foarte frumoasă. Nu te-am văzut cu mănuși.

Perfect deci, te-ai întors în cameră și ai înhățat ceasul. Să nu mă minți. Așa ai făcut, nu?

Rămase tăcută câteva clipe fărâmițând plăcinta în farfurie.

— Foarte bine, spuse ea aproape în șoaptă. Foarte bine. Am făcut-o. Am luat ceasul și l-am băgat în poșetă, și am ieșit.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Din cauza numelui - Rosemary. E numele meu.

— Numele tău e Rosemary, nu Sheila?

— Amândouă. Rosemary Sheila.

— Doar pentru atât? Pentru că aveai același nume cu cel scris pe ceas?

Îmi auzi neîncrederea, dar rămase pe poziție.

— Eram speriată, ți-am spus.

M-am uitat la ea. Sheila era fata mea, fata pe care o vroiam... Și o vroiam pentru toată viața. Dar nu avea rost să-mi fac iluzii în privința ei. Sheila era o mincinoasă și probabil întotdeauna avea să fie o mincinoasă. Era modul ei de a lupta pentru supraviețuire - abilitatea de a nega. Era o armă copilărească și probabil nu avea să renunțe niciodată la a o folosi. Dacă o vroiam pe Sheila trebuia s-o accept așa cum era - să fiu pe aproape ca să-i susțin punctele slabe. Cu toții avem punctele noastre slabe. Ale mele erau diferite de ale Sheilei, dar existau.

M-am hotărât și am atacat. Era singura cale.

— Era ceasul tău, nu-i așa? Îți aparținea?

Sheila icni.

— De unde ai știut?

— Vorbește-mi despre asta.

Povestea se derulă cu hopuri. Avusese ceasul de aproape toată viața. Până la vârsta de șase ani toată lumea îi spusese Rosemary, dar ea nu putea suferi numele ăsta și insistase să i se spună Sheila. În ultima vreme ceasul îi crease probleme, îl luase cu ea să-l dea la reparat la o ceasornicărie nu departe de birou. Dar îl pierduse undeva... În autobuz, sau în lactobarul unde se duce la prânz pentru un sandvici.

— Cu cât timp înainte de crima din Wilbraham Crescent s-a întâmplat asta?

Cam cu o săptămână, credea ea. Nu se necăjise prea mult din pricina asta, pentru că ceasul era vechi și totdeauna mergea prost, și era chiar mai bine că-l pierduse, ca să-și cumpere unul nou.

— Nu l-am observat de la început, a continuat ea. Nu când am intrat în cameră. Și apoi am găsit... Mortul. Am paralizat. După ce l-am adus m-am ridicat și am rămas pur și simplu holbându-mă la ceasul meu care era pe masa de lângă cămin... Ceasul meu... Și aveam sânge pe mână... Și apoi a intrat ea și am uitat de toate pentru că era să calce pe el. Și... Și așa... Am fugit. Nu vroiam decât să plec cât mai departe.

— Și după aceea?

— Am început să gândesc. Ea a spus că nu ea telefonase după mine... Atunci cine... cine mă trimisese acolo și pusese acolo ceasul meu? Am... Am spus că mi-am uitat mânușile și... Și l-am îndesat în poșetă. Cred că a fost... O tâmpenie.

— Nu puteai face ceva mai prostesc. În unele privințe, Sheila, n-ai minte deloc.

— Dar cineva caută să mă implice. Cartea aceea poștală, de pildă. Trebuie că mi-a fost trimisă de cineva care știa că eu am luat ceasul. Și cartea poștală însăși - Old Bailey. Dacă tatăl meu a fost infractor...

— Ce știi despre părinții tăi?

— Au murit într-un accident când eram bebeluș. Asta mi-a spus mătușa mea, asta mi s-a spus întotdeauna. Dar ea nu vorbește niciodată despre ei, nu-mi spune niciodată nimic despre ei. Am întrebat-o de câteva ori și de fiecare dată mi-a spus cu totul altceva. Așa că, vezi tu, întotdeauna am știut că ceva nu e în regulă.

— Continuă.

— Așa că eu cred că probabil tata a fost un infractor... Poate chiar criminal, sau poate, mama. Lumea nu-ți spune că părinții tăi sunt morți, și nu poate sau nu vrea să-ți spună nimic despre acei părinți, decât dacă există ceva... Ceva prea îngrozitor ca să-l știi.

— Deci tu asta ți-ai imaginat. S-ar putea să fie o treabă mai simplă. S-ar putea pur și simplu să fii un copil nelegitim.

— Și eu m-am gândit la asta. De regulă se încearcă să li se ascundă copiilor acest lucru. E o tâmpenie. Ar fi mult mai bine să li se spună adevărul, în ziua de azi asta nu prea contează. Dar toată treaba este că eu nu știu. Nu știu ce se ascunde în spatele tuturor acestora. De ce mi s-a spus Rosemary? Nu e nume de familie. Înseamnă suvenir, amintire, nu-i așa?

— Ceea ce ar putea însemna ceva drăguț.

— Da, ar putea... Dar eu nu consider că a fost, nu simt. În tot cazul, după ce inspectorul m-a interogat în ziua aceea, am început să mă gândesc. De ce voise cineva să fiu acolo? Să fiu acolo cu un om străin care era mort? Sau mortul vruse să... Să-l întâlnesc acolo? Să fi fost... Tatăl meu, care vroia să fac ceva pentru el? Și atunci a venit cineva și l-a omorât. Sau cineva a vrut dintr-un bun început să pară că eu l-am omorât? Oh, totul era atât de încâlcit, înspăimântător! Se părea că totul fusese făcut de așa natură încât să

mă indice pe mine. Faptul că eram acolo, mortul, și ceasul cu numele meu! Așa că am intrat în panică și am făcut prostia aia, cum ai spus.

Am clătinat din cap.

— Ai citit sau ai bătut la mașină prea multe romane polițiste, am spus acuzator. Ce poți să-mi spui despre Edna? N-ai nici o idee ce avea cu tine? De ce a bătut atâta drum până acasă la tine când vă întâlnești zilnic la birou?

— Habar n-am. Nu se poate să fi crezut că eu aș fi avut vreo legătură cu crima. Nu se poate.

— Să fi auzit întâmplător ceva și să fi înțeles greșit?

— N-a fost nimic, îți spun. Nimic!

Mă îndoiam. Nu mă puteam abține să nu mă îndoiesc. Nici chiar acum nu aveam încredere că Sheila spunea adevărul.

— Ai dușmani? Tineri respinși, fete geloase, cineva nițel sărit de pe fix care să ți-o fi copt-o?

— Bine-nțeles că nu.

Deci, asta era. Nici acum nu eram sigur în privința ceasului. Era o poveste fantastică. 4:13. Ce însemnau acele cifre? De ce să le scrii pe o carte poștală alături de cuvintele NU UITA dacă nu înseamnă nimic pentru persoana căreia îi trimiți cartea poștală?

Am oftat, am achitat nota de plată și ne-am ridicat.

— Nu-ți face griji, am spus. Serviciul Personal Colin Lamb e la treabă. Totul o să fie bine și o să ne căsătorim și vom trăi fericiți în veci în nici practic un an. Apropo, nu m-am putut abține să nu întreb, deși aș fi preferat să închei într-o notă romantică, ce ai făcut cu ceasul? L-ai pus în sertarul cu ciorapi?

Sheila ezită înainte de a răspunde.

— L-am pus în lada de gunoi a casei vecine.

Eram absolut impresionat. O treabă simplă și, probabil, eficientă. O dovadă de istețime din partea ei. Poate că o subestimam pe Sheila.

Capitolul XXIV

După plecarea Sheilei, m-am dus la Clarenson, mi-am făcut bagajul și l-am lăsat la portar. Era genul de hotel în care trebuia să eliberezi camera până la amiază.

Apoi m-am așternut la drum. Pașii m-au purtat către secția de poliție și după o clipă de ezitare, am intrat. L-am găsit pe Hardcastle încruntându-se la o scrisoare pe care o ținea în mână.

— În seara asta o întind iar, Dick, i-am spus. Mă întorc la Londra.

S-a uitat la mine cu un aer gânditor.

— Vrei să-ți dau un sfat?

— Nu, m-am grăbit să refuz.

Nu mi-a dat atenție. Așa se întâmplă mereu când lumea ține să-ți dea sfaturi.

— În locul tău aș pleca... Și aș rămâne plecat... Dacă ți-ai cunoaște interesul.

— Nimeni nu poate hotărî care-i interesul altuia.

— Mă îndoiesc.

— Să-ți spun ceva, Dick. Când termin misiunea prezentă, pun punct. Cel puțin... Așa cred.

— De ce?

— Eu sunt ca un prelat demodat din epoca victoriană. Am dubii.

— Rezervă-ți timp.

Nu știam ce vrea să spună cu asta. L-am întrebat de ce părea atât de îngrijorat.

— Citește asta. Îmi întinse scrisoarea.

Dragă domnule, M-am tot gândit la ceva. Când m-ați întrebat dacă soțul meu avea semne particulare v-am răspuns că nu avea. Dar am greșit. De fapt, avea un fel de cicatrice în spatele urechii stângi. S-a tăiat cu briciul de bărbierit când câinele nostru a sărit la el și au trebuit să-l coasă. A fost ceva atât de mărunț și neimportant că nici nu m-am gândit la asta.

A dumneavoastră, Merlina Rival.

— Are un scris drăguț, deși mie nu mi-ar fi dat prin cap să folosesc cerneală purpurie, am spus. Avea mortul o cicatrice?

— Da. Exact acolo unde spune ea.

— N-a văzut-o când i s-a arătat cadavrul?

Hardcastle clătină din cap.

— O acoperă urechea. Ca s-o vezi, trebuie să îndoi urechea.

— Atunci e în regulă. Ce te roade?

Hardcastle mi-a spus întunecat că iadul nu era nimic pe lângă cazul ăsta! M-a întrebat dacă la Londra am să mă duc la pritenul meu francez sau belgian.

— Probabil. De ce?

— I-am pomenit de el șefului poliției care mi-a spus că își amintește foarte bine de el, și să mă pregătesc să-i fac o primire călduroasă dacă are de gând să vină aici.

— Nu el, am spus. Omul ăsta e practic o moluscă ce nu se mișcă în ruptul capului.

Era douăsprezece și un sfert când am sunat la ușa casei din Wilbraham Crescent 62. Mi-a deschis doamna Ramsey. Abia catadixi să se uite la mine.

— Ce este? M-a întrebat.

— Pot să vă vorbesc o clipă? Am fost aici cam acum zece zile. Poate nu vă amintiți.

Ridică ochii și mă studie. Între sprâncene îi apăru o cută.

— Ați fost... Erați cu inspectorul de poliție, nu?

— Așa-i, doamnă Ramsey. Pot intra?

— Dacă așa vreți... Nu poți refuza să lași poliția să intre.

Mă conduse în camera de zi, îmi arătă cu un gest brusc un scaun și se așeză în fața mea. Glasul ei avusese o ușoară asprime, dar acum comportarea ei avea o apatie pe care n-o mai văzusem anterior.

— E liniște azi aici... Presupun că băieții dumneavoastră s-au întors la școală.

— Da. Acum e cu totul altceva. Vreți să-mi mai puneți niște întrebări despre ultima crimă? Fata care a fost omorâtă în cabina telefonică.

— Nu, nu chiar. Eu nu prea am legături cu poliția, să știți.
Păru ușor mirată.

— Cred că sunteți sergentul... Lamb, parcă?

— Mă numesc Lamb, da, dar lucrez în cu totul alt departament.
Apatia dispăru din atitudinea doamnei Ramsay. Îmi aruncă o privire rapidă grea și directă.

— Ei bine, ce este?

— Soțul dumneavoastră este încă în străinătate?

— Da.

— E plecat cam de mult, nu-i așa, doamnă Ramsay? Și, cam departe?

— Ce știți despre asta?

— Ei bine, s-a dus dincolo de Cortina de Fier, nu-i așa? Rămase tăcută câteva clipe, apoi rosti liniștită, pe un ton plat:

— Da. E foarte corect.

— Știați că acolo pleca?

— Cât de cât. Făcu o pauză, apoi spuse: Vroia să mă duc după el acolo.

— Se gândea de mai mult timp la asta?

— Așa cred. Nu mi-a spus decât târziu.

— Nu-i împărtășiți vederile?

— I le împărtășeam cândva. Dar trebuie să știți că deja... Verificați amănunțit lucrurile astea, nu-i așa? Răscoliți trecutul, aflați cine era tovarășul de călătorie, cine era membru de partid, toate lucrurile de genul ăsta.

— Ați putea să ne dați informații care ne-ar fi foarte utile. Femeia clătină din cap.

— Nu. Nu pot să fac asta. Nu mă refer la faptul că nu vreau. Vedeți dumneavoastră, el nu mi-a spus niciodată ceva clar. N-am vrut să știu. Eram sătulă și obosită de toată povestea! Când Michael mi-a spus că părăsește țara asta definitiv și că pleacă la Moscova, nici nu m-a mirat. Atunci trebuia să decid ce vreau eu să fac.

— Și ați decis că nu erați suficient de atașată idealurilor soțului dumneavoastră?

— Nu, n-aș pune-o deloc sub forma asta! Vederile mele sunt întru totul personale. Cred că până la urmă așa se întâmplă cu femeile, afară doar dacă ești fanatică. Iar femeile pot fi fanatice, dar eu nu eram. N-am fost niciodată mai mult decât o femeie cu vederi moderate de stânga.

— Soțul dumneavoastră era amestecat în afacerea Larkin?

— Nu știu. Se poate să fi fost. Niciodată nu mi-a vorbit despre asta. Se uită la mine cu o însuflețire bruscă.

— Ar fi bine să clarificăm lucrurile, domnule Lamb. Sau Lupul în blană de miel, sau cum v-o chema. Îmi iubeam soțul și țineam la el destul ca să merg cu el la Moscova, indiferent dacă îi împărtășeam sau nu părerile politice. El vroia să aduc băieții. Eu nu vroiam să aduc băieții! Simplu ca bună ziua. Așa că am hotărât să rămân cu ei. Nu știu dacă am să-l mai văd sau nu vreodată pe Michael. El și-a ales modul lui de viață, eu mi l-am ales pe al meu, dar un lucru l-am știut foarte clar. Vroiam ca băieții să crească în

propria lor țară. Sunt englezi. Vreau să crească așa cum cresc băieții englezi de rând.

— Înțeleg.

— Și cred că asta e tot, spuse doamna Ramsay ridicându-se.

— Cred că a fost o alegere grea, am spus cu blândețe. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Și chiar îmi părea. Probabil și-a dat seama că o compăttimeam sincer, pentru că a zâmbit slab.

— Poate vă pare rău cu adevărat... Recunosc că a fost o lovitură destul de grea pentru mine, dar am trecut peste ce-a fost mai rău... Acum trebuie să văd ce am de făcut, dacă să rămân aici sau să plec în altă parte. Va trebui să-mi iau un serviciu. Cândva am fost secretară, probabil îmi voi înprospăta cunoștințele urmând un curs de stenodactilografie.

— Ei bine, să nu vă duceți să lucrați la Biroul Cavendish.

— De ce nu?

— Fetelor care sunt angajate acolo li se întâmplă lucruri destul de nefericite.

— Dacă credeți că știu cât de cât ceva despre asta, vă înșelați. Nu știu.

I-am urat noroc și am plecat. Nu aflasem nimic de la ea. Nici nu crezusem cu adevărat că am să aflu. Dar trebuie să legi capetele rămase libere.

Ieșind pe poartă, cât pe ce să intru în coliziune cu doamna Mcnaughton. Căra o sacoșă plină cu cumpărături și părea că abia se ține pe picioare.

— Dați-mi voie să vă ajut, am spus, luându-i-o.

La început vru să mi-o smulgă, apoi își întinse capul, se chiorî la mine și mi-o lăsă.

— Dumneavoastră sunteți tânărul de la poliție, spuse. Nu v-am recunoscut de la început.

I-am cărat sacoșa până la ușă, iar ea tropotea mărunțel pe lângă mine. Sacoșa era neașteptat de grea. M-am întrebat, ce era în ea.

— Nu sunați, îmi spuse. Ușa nu-i încuiată.

Nimeni în Wilbraham Crescent nu părea să încuie.

— Și cum mai merg lucrurile? M-a întrebat ea, vorbăreață. Pare că s-a însurat mult sub condiția lui.

Nu știam despre ce vorbește.

— Cine s-a... Am fost plecat.

— Oh, înțeleg. Ați filat pe cineva, presupun. Mă refeream la doamna Rival. Am fost la anchetă. Așa o femeie comună! Nu părea prea supărată de moartea soțului ei.

— Nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, i-am explicat.

— Angus și cu mine suntem căsătoriți de douăzeci de ani. E mult. Și acum că nu mai e la universitate e tot în grădină... Trebuie să fie greu să știi cum să-ți omori timpul.

În acel moment apăru de după colțul casei domnul Mcnaught cu un hârleț în mână.

— Puneți-o în bucătărie, îmi spuse repede doamna Mcnaughton împungându-mă cu cotul. Doar fulgi de porumb și ouă și un pepene galben, îi spuse soțului ei, zâmbind luminos.

Am depozitat sacoșa pe masa din bucătărie. A zăngănit.

Fulgi de porumb pe dracu! M-am lăsat în voia instinctelor mele de spion. Camuflate sub o foaie de gelatină, erau trei sticle cu whisky.

Am înțeles de ce doamna Mcnaughton era uneori atât de radioasă și vorbăreață, și de ce din când în când era puțin nesigură pe picioare. Și posibil de ce Mcnaughton renunțase la catedră.

Era dimineața vecinilor. În timp ce mă îndreptam spre Albany Street, m-am întâlnit cu domnul Bland. Părea într-o formă foarte bună. M-a recunoscut imediat.

— Ce mai faceți? Cum merge cu crima? Înțeleg că ați identificat cadavrul. Se pare că a tratat-o destul de urât pe nevasta lui. Apropo, scuzați-mă, nu sunteți de pe aici, nu?

I-am spus vag că venisem de la Londra.

— Deci și Yard-ul e interesat, nu?

M-am eschivat să-i răspund.

— Am înțeles. E secret. Totuși, n-ați fost la anchetă.

I-am spus că fusesem în străinătate.

— Și eu, tinere. Și eu! Îmi făcu cu ochiul.

— Veselul Paris? Am întrebat, făcându-i și eu cu ochiul.

Îmi dădu un ghiont în coaste (exact ca doamna Mcnaughton!).

— Să nu-i spuneți nevestii. Am șters-o nițel cu o mititică foarte drăguță. Blondă. M-am distrat pe cinste.

— Călătorie de afaceri?

Am râs amândoi.

Am trecut de numărul 61 și am luat-o spre Albany Street.

Eram nemulțumit de mine. Cum spusese Poirot, trebuia să fi scos mai multe de la vecini. Era total nefiresc ca nimeni să nu fi văzut ceva! Poate că Hardcastle nu pusese întrebările potrivite. Dar puteam găsi eu unele mai bune? În timp ce dădeam colțul în Albany Road, mi-am făcut în minte o listă cu întrebări. Suna cam așa:

Domnul Curry (Castleton) fusese drogat - Când?

Domnul Curry (Castleton) fusese ucis - Unde?

Domnul Curry (Castleton) fusese dus la nr. 19 - Cum?

Cineva trebuie să fi văzut ceva!

— Cine?

Cineva trebuie să fi văzut ceva!

— Ce?

Am cotit iar la stânga. Acum mă aflam de cealaltă parte a lui Wilbraham Crescent. Să trec pe la domnișoara Pebmarsh? Să sun și să spun... Ei bine, ce să spun?

Să trec pe la domnișoara Waterhouse? Dar ce naiba puteam eu să-i spun ei?

Poate la doamna Hemming? Doamnei Hemming nu prea conta ce-i spuneai. N-ar fi ascultat, iar ce spunea ea, oricât de hazardat și irelevant, ar fi putut duce la ceva.

Mi-am continuat drumul, uitându-mă la numere. Probabil și Curry se uitase la numere în ziua în care fusese omorât. Wilbraham Crescent era mai liniștit ca niciodată. Toată lumea părea să fie în casă, la masă. Mi-am spus că era ora perfectă pentru o crimă. Oare criminalul se gândise la asta? Făcuse parte din planul lui? Am ajuns în final la nr. 19.

La fel ca atâți alți gură-cască, m-am oprit și m-am uitat lung. Nu se zărea nimeni, nicăieri. Nici un vecin, nici un privitor.

Am simțit o durere ascuțită în umăr. Mă înșelasem. Era aici un vecin, un vecin foarte folositor, dacă respectivul vecin ar fi fost în stare să vorbească. Mă rezemasem de poarta de la nr. 20, iar pe poartă stătea aceeași pisică mare, portocalie pe care o mai văzusem. Am schimbat câteva vorbe cu ea după ce, mai întâi, i-am desprins gheara jucăușă din umărul meu.

— Dacă pisicile ar putea vorbi! I-am oferit eu un subiect de discuție.

Pisica deschise gura și scoase un mieunat melodios.

— Știi că poți, i-am spus. Știi că poți vorbi exact ca mine. Dar tu nu vorbești pe limba mea. Stăteai aici în ziua aceea? Ai văzut cine a intrat și cine a ieșit din casă? Știi tot despre ce s-a întâmplat? Nu te-aș considera în stare, pisule.

Pisica luă partea proastă a remarcii mele. Se întoarse cu spatele la mine și începu să-și penduleze coada.

— Scuză-mă, Majestatea ta, am spus.

Mi-a aruncat o privire rece peste umăr și a început să-și spele fața cu hărnicie. Vecini! am reflectat cu amărăciune. Era cam criză de vecini în Wilbraham Crescent. Ceea ce vroiam eu, ceea ce vroia Hardcastle, era o drăguță băbuță bârfitoare, care trage cu ochiul și care n-are nimic de făcut toată ziua, sperând mereu să vadă ceva scandalos. Necazul e că astfel de băbuțe par să fi dispărut cu totul în zilele noastre.

M-am uitat peste drum. De ce nu putea fi vreun vecin acolo? De ce trebuia să fie neapărat un șir de case și nu un bloc de beton cu aspect inuman?

Privirea mi-a fost atrasă de un fulger de lumină undeva pe la jumătatea înălțimii clădirii. Asta m-a nedumerit. M-am uitat în sus. Da, uite că apare din nou. O fereastră deschisă și cineva uitându-se pe ea. O față ușor mascată de ceva ținut în fața ei. Fulgerul de lumină se repetă. Mi-am strecurat mâna în buzunar. Am foarte multe lucruri în buzunare, lucruri care pot să-mi fie utile. Ați fi surprinși să aflați cât de utile mi-au fost uneori. Printre ele aveam și un binoclu de buzunar pentru păsări. Nu foarte puternic, dar destul ca să-mi folosească. L-am scos și l-am dus la ochi.

La fereastră era o copilă. I-am văzut o coadă lungă, lăsată peste umăr. Avea un binoclu mic de operă și prin el mă studia cu atenție, lucru menit să mă facă să mă simt flatat. Totuși, cum nu exista nimic altceva la care să se uite, sentimentul de flatare nu prea era justificat. Oricum, în momentul respectiv, nu era altă discuție în Wilbraham Crescent.

Pe drum apăru un foarte vechi Rolls-Royce condus cu demnitate de un șofer foarte în vârstă. Arăta demn, dar cam dezgustat de viață. Trecu pe lângă mine cu solemnitatea unei întregi procesiuni de mașini. Am remarcat că mica observatoare își îndreptase acum binoclul asupra lui. Am rămas în loc, gândindu-mă.

Întotdeauna am avut credința că dacă ai răbdare să aștepți, nu se poate să nu te lovească norocul. Nu știu cât te poți baza pe treaba asta, dar eu cred în ea. M-am uitat din nou la blocul mare și pătrat, notând cu grijă poziția ferestrei care mă interesa. Al treilea etaj. Am pornit în lungul străzii până am ajuns la intrarea blocului. De jur împrejurul blocului era o alee lată pentru mașini, cu un spațiu verde și straturi cu flori îngrijite, plasate strategic în iarbă.

M-am îndreptat spre intrare. Aș crede că majoritatea timpului era un portar acolo, dar în sacra oră dintre unu și două holul de la intrare era pustiu. Exista o sonerie deasupra căreia scria mare PORTAR, dar n-am sunat. Am intrat în lift și am apăsat pe butonul pentru etajul trei. Ajuns sus, a trebuit să verific cu grijă lucrurile.

De afară pare destul de simplu să poziționezi o anumită cameră, dar înăuntru e derutant. Totuși, aveam destulă practică la viața mea în astfel de lucruri, și am fost sigur că nimerisem ușa care trebuia. Avea numărul 77. „Ei bine, șapte e o cifră norocoasă. Să aruncăm așadar zarurile!” Am sunat la ușă.

Capitolul XXV

Am așteptat unu sau două minute până să se deschidă ușa.

O față masivă, blondă, cu înfățișare de nordică, mă privi întrebător. Își ascunsese repede mâinile murdare de făină, dar avea pe nas o urmă de făină așa că mi-a fost ușor să ghicesc ce făcea.

— Scuză-mă, am spus, dar cred că stă aici o fetiță. I-a căzut ceva pe fereastră.

Se uită încurajator la mine. Limba engleză nu era punctul ei forte.

— Mă scuzați... Ce ați spus?

— Un copil, aici... O fetiță.

— Da, da.

— Scăpat ceva... pe fereastră.

Dădeam ceva din mâini.

— L-am ridicat și i l-am adus.

Am întins mâna în care țineam un cuțit de argint pentru fructe. S-a uitat la el fără să-l recunoască.

— Nu cred... N-am văzut...

— Ești ocupată cu gătitul, am spus înțeleghător.

— Da, da, gătesc. Dădu cu putere din cap.

— Nu vreau să te deranjez. Lasă-mă doar să i-l dau.

— Scuzați?

În sfârșit păru să priceapă. Mă conduse în lungul holului și deschise o ușă. Aceasta dădea într-o frumoasă cameră de zi. Lângă fereastră fusese tras un pat și pe el se afla o fetiță de vreo nouă sau zece ani, cu un picior în ghips.

— Domnul acesta spune că tu... ai scăpat...

Din fericire, în acel moment veni dinspre bucătărie un puternic miros de ars. Ghidul meu scoase o exclamație de spaimă.

— Scuzați, rog scuzați.

— Mergi, am spus cu toată inima. Mă descurc.

Zbură ca din pușcă. Am intrat în cameră, am închis ușa după mine și m-am întrepțat spre pat.

— Bună ziua, am spus.

— Bună ziua, îmi răspunse copila și începu să mă studieze cu o privire lungă și pătrunzătoare care mai să mă descurajeze. Era o fată destul de urâtică, cu un păr drept, pieptănat în două cozi. Avea o frunte bombată, bărbie ascuțită și doi ochi cenușii inteligenți.

— Sunt Colin Lamb. Pe tine cum te cheamă?

Îmi răspunse prompt.

— Geraldine Mary Alexandra Brown.

— Vai de mine, dar ai câteva nume, nu joacă! Cum îți se spune?

— Geraldine. Uneori Gerry, dar nu-mi place. Nici tăticu nu e de acord cu prescurtările.

Unul din marele avantaje când ai de a face cu copii este că ei au propria lor logică. Orice adult m-ar fi întrebat ce vreau. Geraldine era gata să intre în discuție fără întrebări preliminare. Era singură și se plictisea și apartația unui vizitator era o noutate plăcută.

— Presupun că tăticul tău e plecat, am spus.

Îmi răspunse cu aceleași promptitudine și bogăție de detalii pe care le dovedise deja.

— Carringhaven Engineering Works, Beaverbridge. Este exact la paisprezece mile și trei sferturi de aici.

— Și mama ta?

— Mămica a murit, răspunse Geraldine fără urmă de tristețe. A murit când eram un bebeluș de două luni. Era într-un avion care venea din Franța. S-a prăbușit. Toată lumea a murit.

— Înțeleg. Așa că ai...

M-am uitat spre ușă.

— Asta-i Ingrid. Vine din Norvegia. E aici numai de două săptămâni. Încă nu știe nici un pic de engleză. Eu o învăț engleza.

— Iar ea te învață norvegiana?

— Nu prea.

— Îți place de ea?

— Da. E de treabă. Lucrurile pe care le gătește uneori sunt cam ciudate. Știți, mănâncă pește crud.

— Și eu am mâncat pește crud când am fost în Norvegia. Câteodată e foarte bun.

Geraldine mă privi cu multă îndoială.

— Azi încearcă să facă tartă cu melasă.

— Sună bine.

— Umm... Da, îmi place tarta cu melasă. Adăugă politicoasă: Ați venit la masă?

— Nu tocmai. De fapt, treceam pe afară și... Cred că ai scăpat ceva pe fereastră.

— Eu?

— Da. I-am întins cuțitul de fructe.

Se uită la el, mai întâi suspicioasă, apoi cu un semn de aprobare.

— E destul de drăguț. Ce e?

— Un cuțit pentru fructe.

L-am deschis.

— Oh, înțeleg. Cu el se pot coji merele și alte fructe.

— Da.

Geraldine oftă.

— Nu-i al meu. Nu l-am scăpat eu. Ce v-a făcut să credeți că eu l-am scăpat?

— Păi, te uitai pe fereastră, și...

— Majoritatea timpului mă uit pe fereastră. Știți, am căzut și mi-am rupt piciorul.

— Ghinion.

— Da. Nu mi l-am rupt într-un fel interesant. Coboram din autobuz și acesta a pornit brusc. Dar acum nu mă mai doare.

— Trebuie să fie foarte plictisitor pentru tine.

— Da, este. Dar tăticu îmi aduce tot felul de lucruri, plastelină și cărți și acuarele și de toate, dar de plictisești să faci numai asta, așa că îmi petrec mult timp uitându-mă pe geam cu ăsta.

Îmi întinse cu enormă mândrie un mic binoclu de operă.

L-am luat, l-am pus la ochi și m-am uitat pe fereastră.

— E grozav, am spus cu admirație.

Într-adevăr, era excelent. Tăticul lui Geraldine, dacă el i-l cumpărase, nu se zgârcise la bani. Era uimitor cât de clar puteai vedea Wilbraham Crescent 19 și casele învecinate. I l-am înapoiat.

— E excelent, i-am spus. Clasa-ntâi!

— E adevărat, spuse cu mândrie Geraldine. Nu e pentru copii mici sau de prosteală. Știți, am un carnețel. (Mi-l arătă). Scriu aici lucrurile și orele. E ca și cu numărul trenurilor. Am un văr Dick care numără și el trenurile. Numărăm și mașinile. Știți, începi de la unu și vezi cât de departe ajungi.

— E un sport bunicele.

— Da, este. Din păcate, pe drumul ăsta nu trec multe mașini așa că am renunțat deocamdată la asta.

— Îmi închipui că trebuie să cunoști totul despre casele acelea de jos, cine locuiește în ele și așa mai departe.

O aruncasem ca la întâmplare, dar Geraldine se grăbi să răspundă.

— Oh, da. Firește nu le cunosc numele adevărate, așa că le-am pus eu numele mele.

— Trebuie să fie distractiv.

— Acea e marchiza de Carrabas, îmi arată Geraldine cu degetul. Cea cu toți copacii ăia neîngrijiți. Știți, ca Motanul încălțat. Are o mulțime de pisici.

— Puțin mai înainte am vorbit cu una, cu una portocalie.

— Da, v-am văzut.

— Cred că ești foarte isteasă. Nu-ți prea scapă nimic, nu-i așa?

Geraldine zâmbi mulțumită. Ingrid deschise ușa și intră gâfâind.

— Ești bine, da?

— Suntem foarte bine, spuse cu fermitate Geraldine. N-ai de ce să-ți faci griji, Ingrid.

Dădu cu putere din cap și dădu din mâini ca la pantomimă.

— Tu duci înapoi, tu gătești.

— Bine, plec.

— Devine nervoasă când gătește, îmi explică Geraldine, când încercă ceva nou, adică. Mă bucur că ați venit.

— Spune-mi mai multe despre oamenii din casele de acolo, și ce vezi. Cine locuiește în casa de alături... Cea îngrijită?

— Oh, acolo e o femeie oarbă. E complet oarbă și totuși merge așa de bine ca și cum ar vedea. Portarul mi-a spus asta. Harry. E foarte cumsecade Harry. Îmi spune o grămadă de lucruri. Mi-a povestit despre crimă.

— Crimă? Am întrebat corespunzător de mirat.

Geraldine dădu din cap.

— A fost o crimă în casa aceea. Practic, am văzut-o.

— Extraordinar de interesant!

— Nu-i așa? Nu mai văzusem niciodată o crimă. Adică, nu mai văzusem un loc în care s-a petrecut o crimă.

— Ce... Ăă... ai văzut?

— Păi, chiar atunci nu se petrecea mare lucru. E o perioadă din zi cam pustie. Treaba palpitantă a fost când cineva a ieșit în fugă din casă țipând. Și atunci, firește, am știut că se întâmplase ceva.

— Cine țipa?

— O femeie. Era foarte tânără, destul de drăguță. A ieșit pe ușă și țipa și țipa. Pe drum venea un tânăr. Ea a ieșit pe poartă și s-a agățat de el... Așa. Făcu o mișcare cu brațele. Ochii ei m-au fixat brusc. Semăna cu dumneavoastră.

— Trebuie că am o dublură, am spus dezinvolt. Ce s-a mai întâmplat? Treaba asta e atât de palpitantă!

— Păi, a trântit-o jos. Știți, pe pământ pur și simplu și s-a dus în casă iar împărăteasa (asta-i pisica portocalie, Împărăteasa îi spun eu, pentru că arată întotdeauna atât de semeță) a încetat să se mai spele și a părut foarte mirată și atunci domnișoara Țeapă a ieșit din casa ei... Asta-i cea de la numărul 18, a ieșit și s-a oprit pe scări holbându-se.

— Domnișoara Țeapă?

— Așa-i spun eu fiindcă e așa slabă. Are un frate și-l terorizează.

— Continuă.

— Și apoi s-au întâmplat tot felul de lucruri. Bărbatul a ieșit iar din casă... Sunteți sigur că n-ați fost dumneavoastră?

— Sunt un tip cu o înfățișare foarte banală, am spus cu modestie. Sunt o grămadă ca mine.

— Da, s-ar putea să fie adevărat, spuse Geraldine deloc flatant. În fine, bărbatul acesta s-a dus și a dat telefon din cabina telefonică de acolo. După aceea a început să sosească poliția. Ochii ei scânteiară. O mulțime de polițiști. Și au luat mortul de acolo cu un fel de ambulanță. L-am văzut și pe Harry. Ți-a spus cine a fost omorât?

— Ți-a spus cine a fost omorât?

— A spus doar că un bărbat. Nimeni nu știa cum îl cheamă.

— Foarte interesant!

Mă rugam cu aprindere să nu apară tocmai atunci Ingrid cu vreo tartă delicioasă sau cu altă delicată.

— Dar mergi puțin înapoi. Spune-mi ce ai văzut mai devreme. L-ai văzut pe acest om, omul care a fost omorât, l-ai văzut când a sosit la casa aceea?

— Nu, nu l-am văzut. Presupun că trebuie să fi fost tot timpul acolo.

— Vrei să spui că locuia acolo?

— Oh, nu, nu locuiește decât domnișoara Pebmarsh.

— Deci știi cum o cheamă?

— Da, s-a scris în ziare. Despre crimă. Iar pe fata care țipa o chema Sheila Webb. Harry mi-a spus că pe omul care a fost omorât îl chema Curry. E un nume ciudat, nu-i așa, ca lucrul acela ce se mânâncă. Și a mai fost încă o crimă, să știți. Nu în aceeași zi... Mai târziu... În cabina telefonică din josul drumului: Pot s-o văd de aici, dar trebuie să scot capul pe fereastră, și să-l sucesc. Firește, pe asta n-am văzut-o... Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, aș fi scos capul, dar cum nu știam, nu l-am scos. În dimineața aceea era multă lume în stradă, uitându-se la casa de peste drum. E o prostie după părerea mea, nu-i așa?

— Da, mare prostie.

Aici Ingrid își făcu din nou apariția.

— Eu vine repede, ne liniști ea. Eu vine foarte degrabă acum.

Plecă iar. Geraldine spuse:

— Nu prea avem nevoie de ea. Se frământă în legătură cu mesele.

Aceasta e singura pe care trebuie s-o pregătească, în afara micului dejun. Seara tăticu se duce la restaurant și îmi aduce ceva de acolo. Doar pește sau ceva. Nu o cină adevărată. În glas avea o undă de tristețe.

— La ce oră iei de obicei prânzul, Geraldine?

— Cina, vreți să spuneți? Asta e cina mea. Eu nu iau cina seara, ci o gustare, foarte târziu. Ei bine, eu îmi iau cina la orice oră se întâmplă s-o termine Ingrid de gătit. E cam ciudată în privința timpului. Trebuie să fie gata cu micul dejun exact la timp pentru că tăticu se supără foarte tare, dar cina de la amiază o luăm la orice oră. Uneori la douăsprezece, alteori abia la două. Ingrid spune că nu mănânci la o oră anume ci atunci când mâncarea e gata.

— Simplu ca bună ziua, am spus. Și la ce oră ți-ai luat prânzul... Cina, adică, în ziua crimei?

— Atunci a picat la ora douăsprezece. Știți, ziua aceea e ziua liberă a lui Ingrid. Se duce la cinema sau la coafor și vine doamna Perry și-mi ține companie. E teribilă, zău. Te bate.

— Te bate? Am întrebat ușor nedumerit.

— Pe cap, adică. Spune treburi de genul „fetițică scumpă”. Nu e tipul de persoană cu care poți avea o conversație ca lumea. Dar îmi aduce dulciuri și lucruri de felul ăsta.

— Câți ani ai, Geraldine?

— Zece. Zece ani și trei luni.

— Știi să porți o conversație inteligentă.

— Asta pentru că trebuie să stau de vorbă foarte mult cu tăticu, spuse serioasă Geraldine.

— Așadar, în ziua crimei ai cinat devreme.

— Da, așa că Ingrid a putut să spele vasele și să plece chiar după ora unu.

— Apoi te-ai uitat pe fereastră, urmărind lumea.

— Da, o parte din timp. Mai devreme, pe la zece, am dezlegat cuvinte încrucișate.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai văzut când a sosit domnul Curry.

— Nu, n-am văzut. E destul de ciudat, recunosc.

— Probabil a ajuns acolo foarte devreme.

— Nu s-a dus la ușa din față să sune la sonerie. L-aș fi văzut.

— Poate a intrat prin grădină. Adică, prin cealaltă parte a casei.

— Oh, nu. Dă cu spatele spre alte case. Nu le-ar plăcea să intre nimeni prin grădinile lor.

— Nu, cred că ai dreptate.

— Tare aș vrea să știu cum arată, spuse Geraldine.

— Păi, era destul de bătrân. În jur de șaiszeci de ani. Nu avea barbă sau mustață și purta un costum gri închis.

Geraldine clătină din cap.

— Sună cumplit de banal, spuse ea cu dezaprobare.

— Oricum, trebuie să fie dificil să deosebești o zi de alta când zaci aici tot timpul uitându-te pe fereastră.

Geraldine primi provocarea.

— Ba nu-i deloc dificil. Pot să vă spun totul despre dimineața aceea. Știu când a venit și când a plecat doamna Crab.

— Asta-i femeia care face zilnic curățenie, nu?

— Da. O tullește exact ca un crab. Are un băiețel. Uneori îl aduce cu ea, dar în ziua aceea nu l-a adus. Iar domnișoara Pebmarsh pleacă pe la zece. Se duce la școală, la o școală de orbi. Doamna Crab pleacă pe la douăsprezece. Uneori are un pachet pe care nu-l avea când a venit. Bucățele de unt și de brânză, cred, pentru că domnișoara Pebmarsh nu vede. Știu cât se poate de bine ce s-a întâmplat în ziua aceea, pentru că eu și Ingrid ne certaserăm puțin și ea nu vroia să vorbească cu mine. Eu o învăț engleză și ea vroia să știe cum se spune „până ne întâlnim iar”. Trebuia să-mi spună în germană. Auf Widersehen. Știu asta pentru că am fost o dată în Elveția și oamenii de

acolo așa spuneau. Și mai spuneau și Gruss Got. E nepoliticos dacă spui în engleză.

— Deci, tu cum ai învățat-o pe Ingrid să spună?

Geraldine începu să chicotească răutăcios, pe înfundate. Nu putea vorbi din cauza chicotitului. În final, reuși.

— I-am spus să spună „Du-te dracului de aici!”. Și așa i-a spus domnișoarei Bulstrode care locuiește alături, și domnișoara Bulstrode s-a înfuriat. Așa a descoperit Ingrid și s-a supărat pe mine și n-a mai vrut să fim prietene până a doua zi, la ceai.

Am digerat informația.

— Deci te-ai concentrat pe binoclul tău.

Geraldine dădu din cap.

— De asta știi că domnul Curry n-a intrat pe ușa din față. Mă gândesc că poate o fi intrat cumva în timpul nopții și s-a ascuns la mansardă. Credeți că e posibil?

— Cred că orice e posibil, dar nu mi se pare foarte probabil.

— Nu, spuse Geraldine. I s-ar fi făcut foame și nu-i putea cere domnișoarei Pebmarsh micul dejun dacă se ascundea de ea.

— Și n-a trecut nimeni pe acolo? Absolut nimeni? Cineva într-o mașină... Un negustor... Vizitatori?

— Zarzavagiul vine luna și joia, iar lăptarul vine la opt jumate dimineața.

Copila era cu adevărat o enciclopedie.

— Conopida și altele le cumpără domnișoara Pebmarsh personal. N-a trecut nimeni afară de spălătorie. E o spălătorie nouă, adăugă.

— O spălătorie nouă?

— Da. De regulă e Southern Downs Laundry. Majoritatea oamenilor folosesc Southern Downs Laundry. În ziua aceea a fost o spălătorie nouă – Snowflake Laundry. N-am mai văzut-o până atunci. Trebuie că abia au deschis-o.

M-am luptat din răspuțeri să nu-mi trădez interesul. Nu vroiam să o fac să înceapă să înflorească.

— A adus rufele sau a venit după ele?

— Le-a adus. Într-un coș foarte mare. Mult mai mare ca de obicei.

— L-a luat domnișoara Pebmarsh?

— Nu, bine-nțeles că nu, ea plecase.

— La ce oră a fost asta, Geraldine?

— Exact la 1:35. Am notat, adăugă Geraldine cu mândrie.

Deschise carnețelul și-mi arătă cu degetul o însemnare.

1:35 venit spălătoria. Nr. 19.

— Ar trebui să fii la Scotland Yard, i-am spus.

— Au și femei detectivi? Tare mi-ar plăcea. Nu mă refer la femei polițiste. Cred că femeile polițiste sunt proaste.

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat exact când a venit spălătoria.

— Nu s-a întâmplat nimic. Șoferul a coborât, a deschis duba, a scos coșul și s-a dus cu el bălăbănindu-se pe picioare până după colțul casei, la

ușa din spate. Cred că n-a putut intra în casă, probabil domnișoara Pebmarsh o încuie, așa că probabil l-a lăsat acolo și s-a întors.

— Cum arăta?

— Obișnuit.

— Ca mine?

— Oh, nu, mult mai în vârstă ca dumneavoastră, dar nu l-am putut vedea ca lumea pentru că a tras... Acolo. Îmi arată spre dreapta. A tras în fața numărului 19 deși era pe sensul invers. Dar asta nu contează pe o stradă ca asta. Și apoi a intrat pe poartă aplecat peste coș. Nu i-am văzut decât partea din spate a capului, iar când s-a întors își freca fața. Cred că îl trecuseră apele cărând coșul ăla.

— Și după aceea a plecat?

— Da. De ce credeți că lucrul ăsta e atât de interesant?

— Păi, nu știu. Mă gândeam că el s-ar putea să fi fost interesant.

Ingrid deschise larg ușa. Împingea o măsuță pe rotile.

— Noi acum cină, spuse ea radioasă.

— Doamne! Exclamă Geraldine. Sunt lihnită de foame.

M-am ridicat.

— Trebuie să plec. La revedere, Geraldine.

— La revedere. Cum rămâne cu ăsta? Îmi arată cuțitul de fructe. Nu-i al meu. Aș fi vrut eu.

— Se pare că nu-i al cuiva anume, nu-i așa?

— E ca o comoară fără proprietar.

— Cam așa ceva. Cred că ar fi bine să-l păstrezi tu. Adică, să-l păstrezi până îl revendică cineva. Dar nu cred că-l va revendica nimeni, am spus de-adevăratelea.

— Dă-mi un măr, Ingrid.

— Măr?

— Pomme! Apfel!

Le-am lăsat să se descurce.

Capitolul XXVI

Doamna Rival împinse ușa micului hotel Peacock's Arms și înaintă ușor nesigură pe picioare către bar. Murmura ceva în surdină. Nu era străină de acest loc și fu salutată cu căldură de către barman.

— Bună, Fio, ce mai faci?

— Nu e drept, spuse doamna Rival. Nu-i cinstit. Nu, nu-i corect. Știu eu ce spun, Fred, și spun că nu-i corect.

— Firește că nu-i corect, spuse liniștitor Fred. Ce bei, aș vrea să știu? Vrei ca de obicei?

Doamna Rival aprobă din cap. Plăți și începu să-și soarbă băutura. Fred se îndepărtă să servească alți consumatori. Băutura o mai înveseli puțin pe doamna Rival. Continuă încă să murmure în surdină, dar cu o expresie mult mai bine dispusă.

Când Fred reveni lângă ea, doamna Rival i se adresă pe un ton mai moale.

— În tot cazul, n-am de gând să tolerez asta, spuse ea. Nu, n-am să tolerez. Dacă există un lucru pe care nu-l suport, e înșelăciunea. Nu înghit înșelăciunea, niciodată n-am tolerat-o.

— Firește că nu, spuse Fred.

O studie cu un ochi expert. „A băut binișor până acum, își spuse el. Totuși, mai rezistă la vreo două pahare. Are ea ceva pe suflet.”

— Înșelăciunea, spuse doamna Rival.

Fred se întoarse să salute altă cunoștință. Doamna Rival continuă să murmure.

— Nu-mi place și n-am s-o tolerez. Așa am să spun. Să nu-și închipuie lumea că poate să mă trateze așa. Nu, nu poate. Adică, nu e corect și dacă nu te aperi singur, cine să te apere? Mai dă-mi unul, dragule, adăugă cu glas tare.

Fred o servi.

— În locul tău, după ăsta m-aș duce acasă, o sfătui el.

Se întrebă ce o supăra atât de tare. De obicei era bine dispusă. Prietenoasă, mereu cu zâmbetul pe buze.

— Asta o să mă bage în bucluc, Fred. Când oamenii îți cer să faci un lucru, ar trebui să-ți spună totul despre el. Ar trebui să-ți spună ce înseamnă și ce fac ei. Mincinoși. Mincinoși împuțiti, asta-i părerea mea! Și n-am s-o tolerez.

— În locul tău, aș tăia-o spre casă, spuse Fred observând o lacrimă gata să se prelingă pe chipul machiat. O să vină curând ploaia, și încă o ploaie zdravănă... O să-ți strice frumusețea de pălărie.

Doamna Rival îi adresă un zâmbet slab de recunoștință, apoi, își aminti de oful ei.

— Vai de mine, nu știu ce să fac.

— Eu m-aș duce acasă și aș trage un somn bun, spuse blând barmanul.

— Da, poate, dar...

— Ei haide, doar nu vrei să-ți prăpădești pălăria.

— Asta-i foarte adevărat. Da, foarte adevărat. Asta-i o remarcă foarte prof... Profană... Nu, n-am vrut să spun asta... Ce-am vrut să spun?

— O remarcă profundă.

— Mulțumesc foarte mult, Fred.

— Cu plăcere.

Doamna Rival coborî de pe scaunul înalt și o porni către ușă nu prea sigură pe picioare.

— Ceva pare s-o fi necăjit pe Fio în seara asta, spuse unul dintre clienți.

— De obicei e o fată veselă, spuse altul. Dar toți avem suișurile și coborâșurile noastre.

Doamna Rival ieșise din Peacocok's Arms. Se uită nesigură la cer. Da, probabil avea să plouă. Porni în lungul străzii, ușor grăbită, coti la stânga, apoi la dreapta și se opri în fața unei case cu aspect cam murdar. În timp ce scotea o cheie și urca treptele de la intrare, de după ușa de la demisol apără un cap și se uită în sus la ea.

— Te așteaptă un domn sus.

— Pe mine?

Doamna Rival părea ușor surprinsă.

— Ei bine, dacă se poate numi domn. Bine îmbrăcat și așa mai departe dar nu-i chiar lordul Algernon Vere de Vere, așa spune.

Doamna Rival reuși să nimerească broasca, răsuca cheia și intră.

Căsa mirosea a varză și pește și eucalipt. Mirosul din urmă era aproape permanent în acest hol. Proprietăreasa doamnei Rival avea mare grijă de pieptul ei pe timp de iarnă și își lua măsuri de precauție încă de la mijlocul lui septembrie. Doamna Rival urcă scările ținându-se de balustradă. Deschise ușa de la primul etaj, intră, apoi încremeni și făcu un pas înapoi.

— Oh, dumneavoastră erați!

Inspectorul Hardcastle se ridică de pe scaunul pe care stătea.

— Bună seara, doamnă Rival.

— Ce doriți? Întrebă doamna Rival cu mai puțină finesse decât ar fi făcut-o în mod normal.

— Datoria m-a adus la Londra, și cum mai erau câteva lucruri în speranța că am să vă găsesc. Ăă... Femeia de la parter credea că s-ar putea să vă întoarceți repede.

— Ei bine, nu văd...

Inspectorul Hardcastle împinse un scaun.

— Luați loc, vă rog, spuse el politicos.

Situațiile păreau inversate - el era gazda, iar ea oaspetele. Doamna Rival se uita foarte lung la el.

— Ce înțelegeți prin câteva lucruri? Întrebă ea.

— Mici aspecte care au apărut, răspuse Hardcastle.

— Vă referiți la... Harry?

— Corect.

— Ascultați, începe doamna Rival ușor bățăioasă în timp ce la nările inspectorului ajunse un danf de alcool. L-am prins cu mâța-n sac pe Harry. Nu mai vreau să mă mai gândesc la el. Când i-am văzut poza în ziar, n-am venit eu la dumneavoastră și v-am spus totul despre el? A trecut mult de atunci și nu mai vreau să-mi amintesc de el. Nu mai am nimic să vă spun. V-am spus tot ce am ținut minte, iar acum nu mai vreau să aud despre asta.

— Există un lucru mic, spuse inspectorul blând și parcă scuzându-se.

— Foarte bine, spuse cam grosolan doamna Rival. Ce e? Să-l auzim.

— L-ați recunoscut pe acest bărbat ca fiind soțul dumneavoastră sau bărbatul cu care ați încheiat o formă de căsătorie acum cinsprezece sau douăzeci de ani. E corect, nu-i așa?

— Aș fi crezut că până la ora asta o să știți precis câți ani sunt de atunci.

„Mai isteată decât credeam”, își spuse Hardcastle. Continuă:

— Da, aici aveți dreptate. Am verificat. V-ați căsătorit pe 15 mai 1948.

— Se spune că nunțile din mai aduc ghinion. Mie sigur mi-a adus.

— În ciuda anilor care s-au scurs, v-ați putut identifica foarte ușor bărbatul.

Doamna Rival se foi ușor neliniștită.

— Nu îmbătrânise mult, spuse ea. Harry a avut întotdeauna grijă de persoana lui.

— Și ne-ați putut da și un amănunt în plus. Mi-ați scris despre o cicatrice.

— Așa-i. Era după urechea stângă.

— După urechea stângă?

Hardcastle sublinie cuvântul.

— Păi... O clipă păru că stă în dubiu. Da, așa cred. Da, sunt sigură. Era în stânga gâtului. Arătă locul cu degetul.

— Și spuneți că se bărbiera?

— Așa este. Câinele a sărit pe el. Pe vremea aceea aveam un câine foarte jucăuș. A sărit pe Harry, iar el avea briciul în mână, și a intrat adânc. I-a curs mult sânge. S-a vindecat, dar a rămas cu o cicatrice.

— Asta-i un punct foarte prețios, doamnă Rival. La urma urmelor, oamenii pot semăna foarte bine între ei, mai ales când au trecut mulți ani: Dar când găsești un bărbat care seamănă foarte bine cu soțul tău și mai are și o cicatrice identică într-un loc identic... Asta face ca identificarea să fie ușoară și sigură, nu-i așa? Se pare că într-adevăr avem ceva de la care să mergem mai departe.

— Mă bucur că sunteți mulțumit.

— Și când s-a întâmplat accidentul ăsta cu briciul?

Doamna Rival reflectă o clipă.

— Trebuie să fi fost cam... Oh, cam la șase luni după ce ne-am căsătorit. Da, atunci a fost. Îmi amintesc că în vara aceea aveam câinele.

— Așadar s-a petrecut între octombrie și noiembrie 1948. Așa este?

— Da.

— Și după ce soțul dumneavoastră v-a părăsit în 1951.

— Nu m-a părăsit el ci eu l-am dat afară pe ușă, spuse cu demnitate doamnă Rival.

— Chiar așa. Spuneți-i cum vă place. Oricum, după ce l-ați dat afară pe ușă în 1951, nu l-ați mai văzut niciodată până i-ați văzut poza în ziar?

— Da. Așa v-am și spus.

— Și sunteți foarte sigură în privința asta, doamnă Rival?

— Firește că sunt sigură. N-am mai dat ochii cu Harry Castleton din ziua aceea până când l-am văzut mort.

— Asta-i ciudat, să știți, doamnă Rival, asta-i foarte ciudat.

— De ce... Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, e un lucru foarte ciudat, țesutul cicatricii. Desigur, dumneavoastră sau mie nu ne-ar spune mare lucru. O cicatrice e o cicatrice. Dar doctorii pot spune o mulțime de lucruri pornind de la ea. Știți, pot spune în mare, de cât timp are un om o cicatrice.

— Nu știu unde vreți să ajungeți.

— La următorul lucru, doamnă Rival. Conform spuselor medicului nostru legist și ale altui doctor pe care l-am consultat, țesutul cicatricii din spatele urechii soțului dumneavoastră dovedește foarte limpede că cicatricea nu putea fi mai veche de cinci sau șase ani.

— Prostii! Nu cred. Eu... Nimeni nu poate spune că n-a fost când...

— Așa că, vedeți dumneavoastră, dacă rana care a făcut cicatricea s-a produs doar acum cinci sau șase ani, asta înseamnă că dacă omul era bărbatul dumneavoastră, el nu avea nici o cicatrice în 1951 când v-a părăsit.

— Poate că nu avea. Dar oricum era Harry.

— Dar dumneavoastră nu l-ați mai văzut de atunci, doamnă Rival. Și din moment ce nu l-ați mai văzut, cum puteți să știți că s-a ales cu o cicatrice acum cinci sau șase ani?

— M-ați zăpăcit, m-ați zăpăcit de tot, spuse doamna Rival. Poate n-o fi fost în 1948. Nu poți să ții minte toate lucrurile astea. În tot cazul, Harry avea cicatricea și o știu.

— Înțeleg, spuse inspectorul Hardcastle și se ridică. Cred că ar fi bine să reflectați cu atenție la declarația pe care ne-ați dat-o, doamnă Rival. Nu vreau să intrați în bucluc, să știți.

— Cum adică, să intru în bucluc?

— Păi sperjur.

— Sperjur. Eu!

— Da. Conform legii, e un delict foarte grav, să știți. Ați putea merge chiar la închisoare. Firește, la anchetă n-ați fost sub stare de jurământ, dar s-ar putea să trebuiască să vă susțineți mărturia sub stare de jurământ într-un tribunal ca atare. Atunci... Ei bine, aș vrea să vă gândiți foarte bine la ce ați declarat, doamnă Rival. Poate că cineva... V-a sugerat că ar trebui să ne spuneți povestea cu cicatricea?

Doamna Rival se ridică. Stătea foarte dreaptă, ochii îi scăpărau. În acel moment aproape că era magnifică.

— N-am auzit în viața mea o asemenea prostie! Absolut, o prostie! Încerc să-mi fac datoria. Vin și vă ajut, vă spun tot ce țin minte. Dacă am făcut o greșală, sunt sigură că e un lucru destul de firesc. În definitiv, cunosc foarte mulți... Am mulți prieteni, și uneori se poate să mai încurci lucrurile. Dar nu cred că am făcut o greșală. Omul acela era Harry și Harry avea o cicatrice după urechea stângă, sunt foarte sigură de asta. Și acum, inspectore Hardcastle, mai bine ați pleca în loc să stați și să insinuați că vă spun minciuni.

— Noapte bună, doamnă Rival. Mai gândiți-vă.

Doamna Rival întoarse capul, Hardcastle ieși pe ușă.

După plecarea lui, atitudinea doamnei Rival se schimbă imediat. Aerul sfidător dispăru. Părea înspăimântată și îngrijorată.

— Să mă bage în asta, îngână ea, să mă bage în asta! N-am... N-am să continuu. N-am... N-am... N-am de gând să intru în bucluc pentru nimeni. Să-mi îndruge aiureli, să mă mintă, să mă înșele! E monstruos. Absolut monstruos. Am să i-o spun.

Se plimba fără astâmpăr prin cameră, apoi, hotărându-se, luă o umbrelă și ieși. Porni spre capătul străzii; ezită în fața unei cabine telefonice, apoi porni mai departe spre oficiul poștal. Intră, ceru fise, după care intră în una din cabinele telefonice de acolo. Formă dispeceratul și ceru un număr. Așteptă până i se făcu legătura.

— Vorbiți, vă rog. Aveți legătura.

Vorbi.

— Alo... Oh, tu ești. Aici Fio. Nu, știu că mi-ai spus să nu, dar a trebuit. Nu te-ai purtat corect cu mine. Nu mi-ai spus în ce intram. Mi-ai spus doar că ar fi neplăcut pentru tine dacă bărbatul ăsta ar fi identificat. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că am să fiu amestecat într-o crimă... Da, firește, dar nu asta mi-ai spus mie... Da, cred. Cred că are o legătură cu tine, în vreun fel... Ei bine, n-am să tolerez asta, să știi... O fi un accesoriu, dar eu am crezut întotdeauna că accesoriu e o bijuterie. În tot cazul, acum a apărut ceva, și sunt înspăimântată, să știi... Mi-ai spus să le scriu și să le spun despre cicatrice. Acum se pare că s-a ales cu cicatricea aia abia acum un an doi și uite-mă jurând că o avea când m-a părăsit cu ani în urmă... Iar ăsta-i sperjur și pot să merg la închisoare pentru el. Nu, n-are rost să încerci să mă duci cu fofârlica... Nu... Să servești pe cineva e una... Știu... Știu că mi-ai plătit pentru asta. Și nici măcar nu cine știe ce... Bine, perfect, te ascult, dar n-am să... Bine, bine, am să-mi țin gara... Ce-ai spus? Cât? Asta-i o grămadă de bani. De unde să știu eu că chiar îi ai... Păi, da, firește, asta ar schimba treaba. Juri că n-ai nici o legătură cu asta? Adică, n-ai omorât pe nimeni... Nu, sunt sigură că n-ai face. Desigur, înțeleg asta... Uneori te încurci cu te miri cine și ăsta întinde coarda și nu-i vina ta... Întotdeauna faci ca lucrurile să sune atât de plauzibile... Întotdeauna ai făcut... Bine, perfect, mă mai gândesc, dar trebuie să fie repede... Mâine? La ce oră? Da... Da, voi veni, dar fără cecuri... Bine, dacă spui tu așa... Atunci rămâne stabilit.

Ieși din cabina telefonică și apoi din oficiul poștal plutind dintr-o parte în alta a trotuarului și zâmbind.

Merita să riști un mic necaz cu poliția pentru suma aia. O să-i prindă foarte bine. Și, nici nu era un risc prea mare. Trebuia doar să spună că a uitat sau nu mai ține minte bine. Trebuia să spună că îl încurcase pe Harry cu alt bărbat. Oh, putea scorni o mulțime de lucruri pe care să le spună.

Doamna Rival era mercantilă din fire. Acum era tot atât de bine dispusă pe cât fusese înainte de deprimată, începu să se gândească serios pe ce avea să cheltuie banii...

Capitolul XXVII

— Se pare că n-ai scos mare lucru de la nevasta lui Ramsay, se plânse colonelul Beck.

— Nu era mult de scos.

— Ești sigur?

— Da.

— Nu participă activ?

— Nu.

Beck mă privi cercetător.

— Mulțumit? Mă întrebă.

— Nu prea.

— Sperai mai mult?

— Asta n-a umplut golul.

— Ei bine, va trebui să căutăm în altă parte... Să renunțăm la semilune... eh?

— Da.

— Ești foarte monosilabic. Ești mahmur?

— Nu-s deloc bun la treaba asta, am răspuns încetișor.

— Vrei să te bat ușurel pe cap și să-ți spun „Gata, gata”?

Am râs fără să vreau.

— Așa-i mai bine, spuse Beck. Deci, despre ce-i vorba? Necazuri cu fetele, presupun?

Am clătinat din cap.

— Durează de câțva timp.

— De fapt, am observat, spuse în mod neașteptat Beck. În ziua de azi lumea e într-o stare de derută. Problemele nu mai sunt așa de clare cum erau pe vremuri. Când se instalează descurajarea, e ca o rădăcină uscată. Dacă e așa, utilitatea dumitale pentru noi s-a terminat. Ai făcut o treabă clasa-ntâi, băiete. Mulțumește-te cu asta. Întoarce-te la afurisitele alea de ierburi marine ale dumitale. Se opri, apoi, spuse: Chiar îți plac chestiile sălbatice?

— Găsesc că subiectul e pasionant.

— Eu l-aș găsi respingător. Splendida variație din natură, nu-i așa? Gusturi și gusturi. Cum mai e cu crima aceea? Pun pariu că fata a făcut-o.

— Vă înșelați.

Beck mă atenționează serios cu degetul.

— Tot ce îți spun e: „Fii pregătit.”

Am coborât pe Charing Cross Road adâncit în gânduri.

La stația de metrou am cumpărat un ziar. Am citit că o femeie, despre care se presupunea că leșinase ieri în aglomerația din ora de vârf din stația Victoria, fusese dusă la spital. Ajunsă acolo, s-a descoperit că fusese înjunghiată. Murise fără să-și recapete cunoștința.

Numele ei era Melina Rival.

L-am sunat pe Hardcastle.

— Da, îmi spuse el ca răspuns la întrebare. E așa cum scrie.

Glasul îi suna dur și amar.

— Am fost la ea alaltăieri seară. L-am spus că povestea cu cicatricea nu stătea în picioare. Că cicatricea era mai recentă. E ciudat cum se dau de gol oamenii. Doar încercând să exagereze lucrurile. Cineva a plătit-o pe femeia asta să identifice cadavrul ca fiind al soțului ei care a părăsit-o cu ani în urmă... Și a făcut-o foarte bine! Am crezut-o. Și apoi cineva a încercat să fie un pic prea deștept. Dacă ea își amintea ca un gând întârziat de cicatricea aceea, identificarea ar fi fost și mai convingătoare. Dacă ar fi pus-o pe tavă atunci, imediat, ar fi sunat nițel cam ciudat.

— Așadar Merlina Rival era băgată până-n gât în treaba asta?

— Știi, mă cam îndoiesc. Să presupunem că un vechi prieten sau o cunoștință vine la ea și îi spune: „Ascultă, am cam dat de belea. Un tip cu care făceam afaceri a fost omorât. Dacă este identificat și ies la iveală toate afacerile noastre, va fi un dezastru. Dar dacă te-ai duce și ai spune că e soțul tău, Harry Castleton, care și-a luat tălpășița cu ani în urmă, cazul ar fi clasat”.

— Dar putea să obiecteze că e prea riscant, să zicem.

— În cazul ăsta, persoana respectivă ar spune: „Care risc? În cel mai rău caz, ai făcut o greșeală. Orice femeie poate face o greșeală după cincisprezece ani. L-ai confundat”. Și probabil în acest punct i s-ar menționa o sumă frumușică. Iar ea spuse O. K., o va face, și o face.

— Fără să bănuiască nimic?

— Nu era o femeie suspicioasă. Vai, Colin, de fiecare dată când prindem un criminal există oameni care l-au cunoscut bine și pur și simplu nu pot să creadă că el a putut face așa ceva!

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus la ea?

— Am pus-o pe jar. După ce am plecat, a făcut ce mă așteptam să facă - a încercat să ia legătura cu bărbatul sau femeia care a băgat-o în treaba asta. I-am pus o coadă, firește. S-a dus la un oficiu poștal și a sunat dintr-o cabină telefonică. Din păcate, nu era cabina din capătul străzii, la care mă așteptam. A ieșit încântată din oficiul poștal. A fost ținută sub observație dar nu s-a întâmplat nimic până ieri seară. S-a dus la stația Victoria și a luat un bilet până la Crowdean. Era șase și jumătate, oră de vârf. Nu era în gardă. Credea că se va întâlni cu persoana respectivă în Crowdean. Dar vicleanul diavol a fost cu un pas înaintea ei. E cel mai ușor lucru din lume să te lipești de cineva în aglomerație și să-l împungi cu cuțitul... Cred că nici n-a știut că a fost înjunghiată. La dracu!

— Ai verificat... pe cineva?

Trebuia să întreb. Nu mă puteam stăpâni.

Replica lui fu rapidă și tăioasă.

— Pebmarsh a fost ieri la Londra. A rezolvat niște treburi pentru institut și s-a întors în Crowdean cu trenul de 7:40. Făcu o pauză. Iar Sheila Webb a revizuit un manuscris dactilografiat cu un scriitor străin care era în Londra, în drum spre New York. A plecat de la Ritz Hotel pe la 5:30 și a intrat într-un cinematograf... Singură... Înainte de întoarcere.

— Ascultă, Hardcastle, am ceva pentru tine. Garantat de un martor ocular. Pe 9 septembrie, la 1:35, o dubă a unei spălătorii a oprit în Wilbraham Crescent la numărul 19. Bărbatul care o conducea a dus un coș mare cu rufe la ușa din spatele casei. Era un coș deosebit de mare.

— Spălătorie? Care spălătorie?

— Snowflake Laundry. O știi?

— Nu pe loc. Mereu se deschid spălătorii noi. E un nume obișnuit pentru o spălătorie.

— Verifică. La volan era un bărbat... Și un bărbat a dus coșul în casă... Glasul lui Hardcastle sună dintr-o dată bănuitor.

— Ai inventat treaba ăsta, Colin?

— Nu. Ți-am spus că am un martor ocular. Verifică, Dick. Dă-i bătaie. Am închis înainte să poată să mă mai tragă de limbă.

Am ieșit din cabina telefonică și m-am uitat la ceas. Aveam multe de făcut... Și nu vroiam să mă aflu prin preajma lui Hardcastle până nu terminam. Trebuia să-mi aranjez viitorul.

Capitolul XXVIII

Am ajuns în Crowdean la unsprezece noaptea, cinci zile mai târziu. M-am dus la Clarendon Hotel, am luat o cameră și m-am dus la culcare. Eram obosit și am dormit dus. M-am trezit la zece fără un sfert.

Am comandat cafea și pâine prăjită și un ziar. Au sosit însoțite de un bilet mare, pătrat. Nu era trimis prin poștă.

L-am examinat cu mirare. Era ceva neașteptat. Hârtia era fină și scumpă. După ce l-am întors pe toate părțile, l-am desfăcut.

Înăuntru era o foaie de hârtie. Pe ea, imprimate cu litere mari, erau cuvintele:

CURLEW HOTEL 11:30 CAMERA 413 (Bate de trei ori)

M-am uitat lung la ea, am întors-o pe o parte și pe alta... Ce erau toate astea?

Am remarcat numărul camerei - 413. Aceleași cifre ca cele indicate de limbile ceasului. O coincidență? Sau nu?

M-am gândit să sun la Curlew Hotel. Apoi m-am gândit să-l sun pe Dick Hardcastle. N-am făcut niciuna, nici alta.

M-am sculat, m-am bărbierit, m-am spălat, m-am îmbrăcat și am pornit spre Curlew Hotel unde am ajuns la ora indicată.

Sezonul de vară se încheiase. Nu eră prea multă lume în hotel.

N-am întrebat nimic la recepție. Am urcat cu liftul până la etajul patru și am luat-o pe culuar spre camera nr. 413.

Am stat câteva clipe în fața ei, apoi, simțindu-mă ca un nătărău, am bătut de trei ori...

Un glas mi-a răspuns: „Intră”.

Am răsucit mânerul, ușa nu era încuiată. Am pășit înăuntru și am încremenit.

Era ultima persoană din lume pe care m-aș fi așteptat să o văd.

În fața mea stătea Hercule Poirot. Îmi zâmbea cu gura până la urechi.

— Une petite surprise, n'est-ce pas? spuse. Dar una plăcută, sper.

— Poirot, vulpoi bătrân! Am strigat. Cum ai ajuns dumneata aici?

— Într-o limuzină Daimler... Extrem de confortabilă.

— Dar ce cauți aici?

— A fost foarte enervant. Au insistat cu încăpățânare să-mi redecoreze apartamentul. Imaginează-ți ce situație dificilă! Ce să fac? Unde să mă duc?

— Sunt o mulțime de locuri, am spus cu răceală.

— Posibil, dar doctorul meu mi-a sugerat că aerul de mare îmi va face bine.

— Unul din acei doctori serviabili care află unde vor să meargă pacienții lor și acolo îi trimit! Dumneata mi-ai trimis asta? Am fluturat biletul primit.

— Natural, cine altcineva?

— E o coincidență că ai o cameră al cărui număr e 413?

— Nu e o coincidență. Am cerut-o special.

— De ce?

Poirot își lăsă capul într-o parte și-mi făcu cu ochiul.

— Pare să fie potrivit.

— Și cele trei bătăi în ușă?

— N-am putut rezista. Dacă puteam să pun în bilet o crenguță de rosmarin ar fi fost și mai bine. M-am gândit să mă tai la deget și să las o amprentă însângerată pe ușă. Dar ce-i mult nu-i bun! Puteam să mă aleg cu o infecție.

— Presupun că îți trăiești a doua copilărie, am remarcat rece. Am să-ți cumpăr după-amiază un balon și un iepure de pluș...

— Văd că nu-ți place surpriza mea. Nu exprimi nici o bucurie, nici o încântare că mă vezi.

— Te așteptai s-o fac?

— Pourquoi pas? Ei hai, acum că m-am prostit un pic, hai să fim serioși. Sper să fiu de ajutor. Am vorbit cu șeful poliției care a fost cât se poate de amabil, iar acum îl aștept pe prietenul dumitale, inspectorul detectiv Hardcastle.

— Și ce ai de gând să-i spui?

— Mă gândeam că am putea lega toți trei o conversație.

M-am uitat la el și am râs. Putea el să-i spună conversație, dar știam prea bine cui o să-i turuie gura.

Lui Hercule Poirot, firește!

Hardcastle sosise. Terminaserăm cu prezentările și cu salutarile. Acum stăteam într-o atmosferă prietenoasă, cu Dick uitându-se ocazional pe furiș la Poirot, cu aerul unui om într-o grădină zoologică studiind o achiziție nouă și surprinzătoare. Mă îndoiam că mai întâlnească vreodată un specimen ca Hercule Poirot!

Amabilitățile și politețurile fiind consumate de o parte și de alta, Hardcastle își drese glasul și vorbi.;

— Presupun, monsieur Poirot că veți dori să vedeți... Ăă... cu ochii dumneavoastră întregul decor? Nu va fi chiar simplu... Ezită... Șeful poliției mi-a spus să fac tot ce pot pentru dumneavoastră. Dar trebuie că vă dați seama că există dificultăți, întrebări care pot fi puse, obiecții. Totuși, cum ați venit aici special...

Poirot îl întrerupse... cu o notă de răceală.

— Am venit aici din cauza redecorării apartamentului meu din Londra.

Am izbucnit într-un râs zgomotos și Poirot îmi aruncă o privire de reproș.

— Monsieur Poirot nu trebuie să meargă să vadă ceva, am spus. Întotdeauna a susținut că poate face toate astea stând în fotoliu. Dar nu-i prea adevărat, nu-i așa, Poirot? Altfel de ce ai fi venit aici?

Poirot răspunse cu demnitate.

— Am spus că nu e nevoie să fii ogar care să alergi de colo-colo adulmecând urma. Dar trebuie să admit că pentru goană este nevoie de un câine. Un câine de aport, prietene. Un câine de aport bun.

Se întoarse către inspector. Cu o mână își răsuca mustața cu un gest satisfăcut.

— Dați-mi voie să vă spun că eu nu sunt ca englezii, obsedat de câini. Eu personal pot trăi fără câine. Totuși, vă înțeleg pasiunea pentru câini. Omul își iubește și își respectă câinele. Îl răsfăță, se laudă în fața prietenilor cu

agerimea și inteligența câinelui. Acum imaginați-vă că și opusul se poate întâmpla! Câinele ține la stăpânul lui. Îl răsfăță pe acel stăpân! Și el se mândrește cu stăpânul lui, se mândrește cu agerimea și inteligența stăpânului său. Și așa cum un om se ridică și iese afară, când de fapt nu vrea s-o facă, și își ia câinele la plimbare pentru că știe ce mult îi place câinelui plimbarea, tot așa și câinele se va strădui să-i ofere stăpânului său ceea ce tânjește acel stăpân să aibă... Așa a fost cu bunul și tânărul meu prieten Colin, aici de față. A venit la mine, nu ca să-mi ceară ajutor în propria lui problemă; pe asta avea încredere că o poate rezolva și singur și cred că a și făcut-o. Nu, pe el îl îngrijora faptul că n-am activitate și sunt singur, așa că mi-a adus o problemă care s-a gândit că m-ar interesa și mi-ar da ceva de lucru. M-a provocat cu ea – m-a provocat să fac ceea ce îi spuseseam atât de des că era posibil de făcut, adică să stau liniștit în fotoliu și, la timpul potrivit, să rezolv problema. Se poate să fi fost și puțin răutate, o cantitate mică, inofensivă, în spatele acestei provocări. Vroia să-mi dovedească, să spunem, că în definitiv nu e atât de simplu. Mais oui, mon ami, e adevărat! Ai vrut să-ți bați joc de mine – puțin doar! Nu-ți reproșez. Tot ce-ți spun e că nu-l cunoști pe Hercule Poirot al dumitale.

Își bombă pieptul și își răsuci mustața.

M-am uitat la el și am rânjit afectuos.

— Perfect atunci! Am spus. Dă-ne răspunsul la problemă... Dacă îl știi.

— Dar bine-nțeles că îl știi!

Hardcastle se holbă neîncrezător la el.

— Spuneți că știți cine l-a omorât pe bărbatul din Wilbraham Crescent

19?

— Categoric.

— Și cine a omorât-o și pe Edna Brent?

— Desigur.

— Cunoașteți identitatea mortului?

— Știu cine trebuie să fie.

Hardcastle avea o expresie foarte îndoită. Atenționat de șeful poliției, rămânea politicos. Dar în glas i se citea scepticismul.

— Scuzați-mă, monsieur Poirot, afirmați că știți cine a ucis trei persoane. Știți și de ce?

— Da.

— Aveți un caz început și încheiat?

— Asta nu.

— Tot ce vrei să spui este că ai o bănuială, am spus cu răutate.

— N-am să mă cert cu dumneata asupra unui cuvânt, mon cher Colin.

Tot ce spun este – știu!

Hardcastle oftă.

— Dar vedeți, monsieur Poirot, eu trebuie să am dovezi.

— Normal, dar cu resursele pe care le aveți la dispoziție vă va fi posibil să obțineți dovezi.

— Eu nu sunt așa de sigur.

— Ei, haideți, inspectore! Dacă știți, știți cu adevărat, nu-i ăsta primul pas? Nu întotdeauna porniți de acolo?

— Nu întotdeauna, spuse Hardcastle cu un oftat. Există oameni care azi umblă liberi când ar trebui să fie în pușcărie. Ei o știu și o știm și noi.

— Dar ăsta-i un procent foarte mic, nu e...

L-am întrerupt.

— Perfect. Foarte bine. Dumneata știi... Acum lasă-ne să știm și noi!

— Îmi dau, seama că încă ești sceptic! Dar mai întâi lasă-mă să-ți spun următoarele: A fi sigur înseamnă că atunci când ai ajuns la soluția corectă totul capătă înțeles. Îți dai seama că lucrurile nu se puteau întâmpla în nici un alt fel.

— Pentru Dumnezeu, treci peste asta! Am spus. Te cred pe cuvânt.

Poirot se instalează confortabil în fotoliu și-i făcu semn inspectorului să-i umple din nou paharul.

— Un lucru trebuie să fie clar înțeles, mes amis. Pentru a rezolva orice problemă trebuie să ai fapte. Pentru asta îți trebuie câinele care este un câine de aport, care îți aduce piesele una câte una și le lasă la...

— La picioarele stăpânului, am spus. Se admite.

— Stând în fotoliu nu poți rezolva un caz doar citind despre el în ziar.

Căci faptele trebuie să fie precise, or ziarurile sunt rareori precise, dacă nu niciodată. Ele scriu că ceva s-a întâmplat la ora patru, când de fapt a fost patru și un sfert, ele spun că un om avea o soră pe nume Elizabeth când de fapt avea o cumnată pe care o chema Alexandra. Și așa mai departe. Dar în Colin am un câine cu o abilitate formidabilă, o abilitate care, pot spune, l-a adus departe în cariera lui. El a avut întotdeauna o memorie remarcabilă. Îți poate repeta, chiar și după șapte zile, conversațiile care au avut loc. Le repetă cu acuratețe, adică nu le denaturează așa cum face aproape majoritatea din noi. Ca să dau un exemplu general, el n-ar spune: „Poșta a venit după ora unsprezece” ci ar descrie exact ce s-a întâmplat, adică o bătaie în ușă și cineva intrând în cameră cu scrisorile în mână. Toate acestea sunt foarte importante. Asta îndeamnă că el a auzit ceea ce aș fi auzit și eu dacă aș fi fost acolo, și a văzut ceea ce aș fi văzut și eu.

— Numai că bietul câine n-a făcut deducțiile necesare?

— Așadar, am faptele, am o imagine clară a situației. Lucrul care m-a izbit în primul rând când Colin mi-a relatat povestea a fost caracterul ei puternic fantastic. Patru ceasuri, fiecare indicând cu o oră mai mult decât ora adevărată, și toate introduse în casă fără știrea stăpânei, sau așa a spus ea. Căci niciodată nu trebuie să credem ce ni se spune până când declarațiile respective nu sunt verificate cu grijă.

— La fel gândesc și eu, îl aprobă Hardcastle.

— Pe podea zace un mort - un bărbat vârstnic cu înfățișare respectabilă. Nimeni nu știe cine e (sau, iarăși, așa spune). În buzunar are o carte de vizită purtând numele Domnul R. H. Curry, Denver Street 7. Metropolis Insurance Company. Dar nu există nici o Metropolis Insurance Company. Nu există nici o Denver Street și se pare că nu există nici o persoană precum domnul Curry. Este o probă negativă, dar este o probă. Să

trecem mai departe. Aparent, pe la două fără zece este sunată o agenție de secretariat și o anume domnișoară Millicent Pebmarsh cere să i se trimită o stenodactilografă în Wilbraham Crescent 19, la ora trei. Cere în mod special să-i fie trimisă o anume domnișoară Sheila Webb. Domnișoara Webb este trimisă. Ajunge acolo cu câteva minute înainte de trei; conform instrucțiunilor, merge în camera de zi, găsește un mort pe podea și fuge din casă țipând. Fugind, nimerește în brațele unui tânăr.

Poirot se opri și se uită la mine. M-am înclinat.

— Intră tânărul nostru erou, am spus.

— Vezi, sublinie Poirot. Nici chiar dumneata nu poți rezista să nu adopți un absurd ton melodramatic când vorbești despre asta. Întreaga poveste este melodramatică, fantastică și complet ireală. E genul de lucruri care s-ar putea petrece în scrierile unor autori ca Garry Greson, de pildă. Îmi permit să menționez că atunci când tânărul meu prieten a venit la mine cu povestea asta eram adâncit în studierea unor autori de romane polițiste din ultimii șaizeci de ani. Extrem de interesant. Aproape că ajungi să tratezi crimele actuale în lumina ficțiunii. Cu alte cuvinte, dacă observ că un câine nu a lătrat atunci când trebuia să latre, îmi spun: „Ha! O crimă à la Sherlock Holmes!” În mod similar, dacă un cadavru este găsit într-o cameră sigilată, normal că spun: „Ha! Un caz à la Dickson Carr!” Apoi mai este prietena mea, doamna Oliver. Dacă ar fi să găsesc... Dar nu mai spun. Ați prins ideea? Așa că iată o crimă plasată în circumstanțe atât de puternic improbabile că îți spui imediat: „Cartea asta nu e veridică. Toate astea sunt absolut ireale”. Dar vai, asta nu se potrivește aici, căci povestea aceasta este reală. S-a petrecut. Asta îți dă puternic de gândit, nu-i așa?

Hardcastle n-ar fi spus-o în felul ăsta, dar aprobă cu toată inima, dând cu putere din cap. Poirot continuă:

— Este, ca să zic așa, opusul întrebărilor și răspunsurilor lui Chesterton: „Unde ai ascunde o frunză? În pădure. Unde ai ascunde o pietricică? Pe plajă”. Aici există exces, fantezie, melodramă! Când, imitându-l pe Chesterton, mă întreb: „Unde își ascunde o femeie între două vârste frumusețea pe ducă?”, nu-mi răspund: „Printre alte fețe a căror frumusețe e pe ducă”. Deloc. Și-o ascunde sub machiaj, sub ruj și fond de ten, înfășurându-se în blănuri frumoase, și purtând la gât și în urechi bijuterii. Mă urmăriți?

— Continuați... Spuse inspectorul, mascând faptul că nu-l urmărea.

— Pentru că atunci lumea se va uita la blănuri și bijuterii și la coiffure și la haute couture, și nu va observa deloc cum arată femeia însăși! Așa că-mi spun, și-i spun și prietenului meu Colin: Din moment ce această crimă are atâtea capcane fantastice ca să-ți distragă atenția, trebuie că în realitate e foarte simplă. N-am spus așa?

— Ai spus. Dar încă nu văd cum e posibil să ai dreptate, am spus.

— Pentru asta trebuie să aștepți. Așadar, să dăm la o parte capcanele crimei și mergem la esența ei. Un bărbat a fost omorât. De ce a fost omorât? Și cine era el? Răspunsul la prima întrebare va depinde în mod evident de răspunsul la a doua. Și până nu obții răspunsul corect la aceste două întrebări

nu poți merge mai departe. Putea fi un șantajist, un escroc care profită de buna credință a oamenilor, sau soțul cuiva a cărui existență era supărătoare sau primejdioasă pentru soția lui. Putea fi zeci de lucruri. Cu cât auzeam mai multe, cu atât mai mult se părea că toată lumea era de acord cu faptul că arăta ca un bărbat în vârstă, absolut obișnuit, înstărit și respectabil. Și brusc mi-am zis: „Spui că ar trebui să fie o crimă simplă? Foarte bine, fă-o simplă. Lasă-l pe acest om să fie exact ceea ce pare: un om în vârstă, înstărit și respectabil”. Se uită la inspector. Înțelegeți?

— Ei bine... Începu inspectorul și se opri politicos.

— Așa că iată cineva, un bărbat în vârstă, obișnuit, plăcut, a cărui înlăturare îi este necesară cuiva. Cui? Iar aici puteam în sfârșit să îngustăm puțin domeniul de cercetare. Există cunoștințe obținute la fața locului – despre domnișoara Pebmarsh și obiceiurile ei, despre Biroul de Secretariat Cavendish, despre domnișoara Pebmarsh și obiceiurile ei, despre o fată care lucrează acolo și care se numește Sheila Webb. Și îi spun prietenului meu Colin: „Vecinii. Discută cu ei. Află despre ei, despre mediul lor. Dar mai presus de toate, angajează-te în conversații. Pentru că dintr-o conversație nu obții doar răspunsuri la întrebări... Într-o flecăreală obișnuită se strecoară, scapă anumite lucruri. Oamenii sunt în gardă când subiectul poate fi periculos pentru ei, dar într-o discuție pe teme obișnuite se relaxează, cedează ușurării de a spune adevărul, ceea ce întotdeauna este mult mai ușor decât a minți. Și așa, fără să știe, lasă să le scape un mic fapt care schimbă totul.

— O expunere admirabilă, am spus. Din păcate, în cazul ăsta nu s-a întâmplat.

— Dar, mon cher, s-a întâmplat. O mică propoziție de o valoare inestimabilă.

— Care? Am întrebat răspicat! Cine a spus-o? Când?

— La timpul potrivit, mon cher.

— Ce spuneai, monsieur Poirot? Îl readuse politicos la subiect inspectorul.

— Dacă. Trasezi un cerc în jurul numărului 19, oricine din interiorul acestui cerc putea să-l fi omorât pe domnul Curry. Doamna Hemming, soții Bland, soții Mcnaughton, domnișoara Waterhouse. Dar și mai important, există deja cei aflați la fața locului. Domnișoara Pebmarsh care putea să-l fi omorât înainte să plece la 1:35 sau pe-aproape, și domnișoara Webb care putea să fi aranjat să se întâlnească cu el acolo și să-l fi omorât înainte de a fugi din casă și de a da alarma.

— Ah, acum intrați în miezul problemei, spuse inspectorul.

— Și, firește, spuse Poirot răsucindu-se pe călcâie, dumneata, dragul meu Colin. Și dumneata erai la fața locului. Căutând un număr mare acolo unde erau numai numere mici.

— Nu zău? Am spus cu indignare. Ce urmează să mai spui?

— Eu, eu spun orice!

— Și totuși eu sunt cel care ți-a pus în poală toată povestea!

— Criminalii sunt adesea vanitoși, sublinie Poirot. Și s-ar putea să fi vrut să te și amuzi pe seama mea.

— Dacă ai să continui, mă vei convinge, am spus.

Începeam să mă simt penibil.

Poirot se întoarse către inspectorul Hardcastle.

— Aici, îmi spun eu, trebuie să fie o crimă simplă în esență. Prezența irelevantă a ceasurilor, timpul dat cu o oră mai înainte, aranjamentele făcute cu atâta premeditare pentru descoperirea cadavrului, toate acestea trebuie lăsate la o parte deocamdată. Ele sunt, cum se spunea în nemuritoarea dumneavoastră „Alice”, precum „potcoave și nave și ceară de sigilii și verze și capete încoronate”. Punctul vital este că nu vârstnicul de rând a murit și că cineva a vrut ca el să moară. Dacă știam cine era mortul, asta ne-ar fi dat un indiciu despre ucigașul lui. Dacă era un șantajist bine cunoscut, atunci trebuie să căutăm o persoană care putea fi șantajată. Dacă era un detectiv, atunci căutăm un om care are un secret de natură infrațională; dacă e un om bogat, atunci căutăm printre moștenitorii lui. Dar dacă nu știm cine e omul... Atunci ne revine sarcina mult mai dificilă de a vâna printre cei înscriși în cercul înconjurător un om care are un motiv săucidă. Lăsându-le la o parte pe domnișoara Pebmarsh și pe Sheila Webb, cine de acolo n-ar putea fi ceea ce pare să fie? Răspunsul e dezamăgitor. Cu excepția domnului Ramsay care am înțeles că nu era ceea ce părea (aici se uită la mine și am dat din cap), bona fides a tuturor era autentică.

Bland era un bine cunoscut constructor local, Mcnaughton avusese o catedră la Cambridge, doamna Hemming era văduva unui funcționar însărcinat cu licitațiile locale, cei doi Waterhouse erau locuitori respectabili, stabiliți de mult timp acolo. Așa că ne întoarcem la domnul Curry. De unde venea? Ce l-a adus în Wilbraham Crescent 19? Iar aici, una din vecine, doamna Hemming, a făcut o remarcă foarte valoroasă. Când i s-a spus că mortul nu locuia la nr. 19, ea a spus: „Oh, înțeleg, a venit aici doar ca să fie omorât. Ce ciudat!” Ea avea darul, adesea posedat de cei care sunt prea preocupați de propriile lor gânduri ca să mai fie atenți și la ce spun alții, de a intra în miezul problemei. Ea a rezumat întreaga crimă. Domnul Curry a venit în Wilbraham Crescent 19 ca să fie ucis. Era simplu ca bună ziua!

— Remarca aia m-a izbit și pe mine la vremea respectivă, am spus.

Poirot nu-mi dădu nici o atenție.

— Dilly, dilly, dilly - vino și fii omorât. Domnul Curry a venit... Și a fost omorât. Dar asta n-a fost tot. Era important să nu fie identificat. Nu avea portofel, nici un act, eticheta creditorului era înlăturată de la haine. Dar asta nu era de ajuns. Cartea de vizită era doar o măsură temporară. Dacă identitatea omului trebuia ascunsă definitiv, trebuia să i se dea o falsă identitate. Eram sigur că mai devreme sau mai târziu avea să apară cineva care să-l recunoască în mod categoric și cu asta basta. Un frate, o soră, o soție. A fost o soție. Doamna Rival... Iar numele însuși putea să fi stârnit suspiciuni. Există în Somerset un sat, am stat la niște prieteni în apropiere, un sat numit Curry Rival. Numele au fost alese inconștient, fără a se ști de ce se legau cele două nume. Domnul Curry - doamna Rival... Până acum, planul era evident dar ce mă nedumerea pe mine era de ce criminalul era atât de sigur că nu o să existe o identificare reală. Dacă omul nu avea familie, există

măcar proprietărese, servitori, asociați, parteneri de afaceri. Asta m-a condus la următoarea presupunere – dispariția acestui om nu avea să fie cunoscută. Următoarea presupunere a fost că nu era englez, și că doar se afla în vizită în această țară. Asta ar explica de ce lucrările lui dentare nu corespund cu nici o înregistrare a vreunei lucrări dentare executate aici... Am început să am o imagine cețoasă a victimei și a criminalului. Nu mai mult de atât. Crima a fost bine plănuită și inteligent săvârșită... Dar uite că am ajuns la acea fărâmbă de curat ghinion pe care un criminal nu-l poate prevedea.

— Și care a fost ăsta? Întrebă Hardcastle. În mod neașteptat, Poirot își zvârli capul pe spate și începu să recite.

„Din lipsa unei caiele s-a pierdut potcoava, Din lipsa unei potcoave s-a pierdut calul, Din lipsa unui cal s-a pierdut bățalia, Din lipsa unei bățalii s-a pierdut regatul, Și toate din lipsa unei caiele de la potcoave unui cal.”

Se aplecă în față.

— Mulți oameni puteau să-l fi ucis pe domnul Curry. Dar numai o singură persoană putea s-o ucidă, sau putea avea motiv s-o ucidă pe Edna Brent.

Ne-am holbat amândoi la el.

— Să analizăm Biroul de Secretariat Cavendish. Opt fete lucrează acolo. Pe nouă septembrie, patru din aceste fete aveau sarcini de serviciu la o oarecare distanță de acolo, și masa le-a fost oferită de clienții la care se duseseră. Erau cele patru care în mod normal își luau pauza de masă în prima etapă, adică la 12:30 la 1:30. Celelalte patru, Sheila Webb, Edna Brent și alte două, Maureen și Janet, luau masa în tura a doua, de la 1:30 la 2:30. Dar în ziua aceea Edna Brent a avut un mic accident la foarte scurt timp după ce a părăsit biroul. Și-a rupt tocul de la pantof într-un grătar. Nu putea să meargă așa. Și-a cumpărat niște cornuri și s-a întors la birou...

Poirot ridică un deget muștrător spre noi.

— Ni se spusese că Edna Brent era preocupată de ceva. A încercat să stea de vorbă cu Sheila Webb în afara biroului, dar n-a reușit. S-a presupus că acel ceva era legat de Sheila Webb, dar nu există nici o dovadă în privința asta. Se putea doar să fi vrut să se consulte cu Sheila Webb în legătură cu ceva care o nedumerea... Dar dacă e așa, un lucru era clar. Vroia să stea de vorbă cu Sheila Webb departe de birou... Cuvintele pe care i le-a spus polițistului la anchetă sunt singurul indiciu pe care îl avem privitor la ceea ce o preocupa. A spus ceva de genul: „Nu văd cum poate să fi fost adevărat ce a spus ea.” În acea dimineață depuseseră mărturie trei femei. Edna putea să se fi referit la domnișoara Pebmarsh. Sau putea, așa cum s-a și presupus, să se fi referit la Sheila Webb. Dar există și o a treia posibilitate – ea putea să se fi referit la domnișoara Martindale.

— Domnișoara Martindale? Dar mărturia ei nu a durat decât câteva minute.

— Exact. A constat doar în telefonul pe care-l primise, presupus a fi din partea domnișoarei Pebmarsh.

— Vrei să spui că Edna știa că nu a fost din partea domnișoarei Pebmarsh?

— Eu cred că a fost și mai simplu. Sugerez că n-a existat nici un apel telefonic.

Continuă:

— Edna și-a rupt tocul. Grătarul era foarte aproape de birou. Ea s-a întors la birou. Dar domnișoara Martindale, din biroul ei particular, nu știa că Edna se întorsese. Din câte știa ea, în afară de ea nu mai era nimeni la birou. Nu trebuia decât să spună că primise un telefon la 1:49. La început Edna nu vede semnificația a ceea ce știe. Sheila e chemată la domnișoara Martindale și i se spune să plece la o programare. Cum și când s-a făcut acea programare nu i se spune Ednei. Vestea crimei se răspândește și puțin câte puțin povestea capătă contur. Domnișoara Pebmarsh a sunat și a cerut să-i fie trimisă Sheila Webb. Dar domnișoara Pebmarsh spune că nu ea a sunat. Se spune că apelul telefonic a fost făcut la două fără zece. Dar Edna știe că nu putea fi adevărat. La ora aceea nu s-a primit nici un telefon. Domnișoara Martindale trebuie să fi făcut o greșală... Dar domnișoara Martindale nu face niciodată greșeli. Cu cât se gândește Edna mai mult la asta, cu atât e mai nedumerită.

Trebuie s-o întrebe pe Sheila despre asta. Sheila trebuie să știe să-i răspundă... Și apoi vine ancheta, și toate fetele merg la ea. Domnișoara Martindale își repetă povestea cu apelul telefonic, iar acum Edna știe sigur că acea mărturie, pe care a depus-o domnișoara Martindale, cu atâta claritate și precizie cu privire la ora exactă, este neadevărată. În acel moment a cerut să discute cu inspectorul. Cred că, probabil, părăsind sala tribunalului o dată cu toată mulțimea aceea, domnișoara Martindale a auzit-o pe Edna cerând asta. Până atunci poate că le auzise pe fete tachinând-o pe Edna în legătură cu tocul ei, fără să-și dea seama, însă, ce implica asta. Oricum, a urmărit-o pe fată până în Wilbraham Crescent. De ce s-o fi dus Edna acolo, mă întreb?

— Doar ca să caște gura la locul unde s-a petrecut crima, cred, spuse Hardcastle cu un oftat. Multă lume a făcut-o.

— Da, asta e destul de adevărat. Probabil domnișoara Martindale stă de vorbă cu ea, merg împreună pe stradă și hop, Edna îi trânteste întrebarea. Domnișoara Martindale acționează repede. Sunt chiar lângă cabina telefonică. Ea spune: „Treaba asta e foarte importantă. Trebuie să suni imediat la poliție. Numărul secției de poliție este așa și așa. Sună și spune-le că venim amândouă acum acolo. Pentru Edna, a face ce i se spune e a doua natură. Intră, apucă receptorul, iar domnișoara Martindale intră după ea, trage de eșarfa pe care o purta fata la gât și o strangulează.

— Și nimeni n-a văzut asta?

Poirot ridică din umeri.

— Putea s-o facă, dar n-am făcut-o! Era ora unu. Vremea mesei. Iar cei care se aflau pe stradă erau ocupați să se uite la numărul 19. A fost un risc asumat cu îndrăzneală de o femeie îndrăzneță și lipsită de scrupule.

Hardcastle clătină din cap cu îndoială.

— Domnișoara Martindale? Dar nu văd cum a fost posibil să intre ea în povestea asta.

— Nu. La început nu vezi. Dar din moment ce, fără îndoială, domnișoara Martindale a omorât-o pe Edna... Oh, da, numai ea putea s-o omoare pe Edna, atunci trebuie să fie amestecată în asta. Încep să bănuiesc că în domnișoara Martindale o avem pe lady Macbeth a crimei, o femeie nemiloasă și lipsită de imaginație.

— Lipsită de imaginație? Se miră Hardcastle.

— Oh, da, total lipsită de imaginație. Dar foarte eficientă. O bună planificatoare.

— Dar de ce? Unde-i motivul?

Hercule Poirot se uită la mine și flutură un deget.

— Deci conversațiile cu vecinii nu ți-au fost de nici un folos, eh? Am descoperit o propoziție extrem de elocventă. Îți amintești că, după ce a vorbit despre viața în străinătate, doamna Bland a spus că ei îi place să trăiască în Crowdean pentru că are o soră aici? Dar nu era de așteptat ca doamna Bland să aibă o soră. Ea moștenise o mare avere cu un an în urmă de la un unchi din Canada tocmai pentru că era singura supraviețuitoare din familie.

Hardcastle se învioră brusc.

— Așadar dumneavoastră credeți...

Poirot se lăsă pe spate în fotoliu și își împreună vârful degetelor. Închise ochii pe jumătate și glăsui visător:

— Să spunem că sunteți un om, un om foarte obișnuit și nu cu prea multe scrupule, aflat în greutăți financiare. Într-o zi sosește de la o firmă de avocați o scrisoare în care se spune că soția dumneavoastră a moștenit o mare avere de la un unchi din Canada. Scrisoarea îi este adresată doamnei Bland, iar singura dificultate este că doamna Bland care o primește nu e doamna Bland, adevărata destinatară a scrisorii.

— Ea este a doua soție, nu prima. Imaginați-vă ciuda! Furia! Și atunci apare o idee. Cine are să știe că nu e doamna Bland, beneficiara de drept a scrisorii? Nimeni din Crowdean nu știe că Bland a mai fost însurat. Prima lui căsătorie a avut loc cu ani în urmă, în timpul războiului, când era peste ocean. Este de presupus că prima lui soție a murit la scurt timp după aceea, iar el s-a recăsătorit aproape imediat. Are certificatul de căsătorie original, diferite documente de familie, fotografiile rudelor din Canada acum moarte... Totul va merge strună. Oricum, merită să riști. Riscă și le merge. Formalitățile legale sunt încheiate. Și iată-i pe soții Bland bogați și prosperi, scăpați de necazuri financiare... Și atunci, un an mai târziu, se întâmplă ceva. Ce se întâmplă? Ipoteza mea este că cineva din Canada venea în această țară, și că acest cineva o cunoscuse pe prima doamnă Bland destul de bine ca să nu poată fi păcălit de o substituție de persoană. Se poate să fi fost un membru în vârstă al firmei de avocați ai familiei, sau un prieten apropiat al familiei... Dar oricine era, el avea să știe. Probabil că s-au gândit la diferite mijloace de a evita întâlnirea. Starea sănătății doamnei Bland, sau că era plecată în străinătate, dar orice de genul ăsta n-ar fi făcut decât să stârnească bănuieli. Vizitatorul ar fi insistat s-o vadă pe femeia pe care venise s-o vadă...

— Și așa... Crima?

— Da. Iar aici, îmi imaginez, spiritul întreprinzător a fost sora doamnei Bland. Ea a gândit și a schițat întregul plan.

— O luați de bună că domnișoara Martindale și doamna Bland sunt surori?

— Este singura cale care face ca lucrurile să aibă logică.

— Doamna Bland chiar îmi amintea de cineva când am văzut-o, spuse Hardcastle. Au un fel de a fi foarte diferit... Dar, e adevărat, există o asemănare. Cum sperau s-o scoată la capăt cu asta? Omul avea să fie dat dispărut. S-ar fi făcut cercetări...

— Dacă acest om călătorea în străinătate, probabil de plăcere nu în interes de afaceri, programul lui avea să fie vag. O scrisoare dintr-un loc... o ilustrată din altul... ar fi trecut ceva timp până când lumea ar fi început să se întrebe de ce nu mai auzise nimic despre el. Dar atunci, cine ar fi făcut vreo legătură între un om identificat și îngropat ca Harry Castleton și un bogat vizitator canadian care nici măcar nu fusese văzut prin părțile astea? Dacă eu aș fi fost criminalul, aș fi plecat într-o călătorie de o zi în Franța sau Belgia și m-aș fi descotorosit de pașaportul mortului într-un tren sau un tramvai astfel încât cercetările ar fi avut loc în altă țară.

M-am mișcat fără să vreau și ochii lui Poirot poposiră asupra mea.

— Da? A întrebat.

— Bland mi-a pomenit că de curând a fost într-o excursie de-o zi la Boulogne... cu o blondă, am înțeles...

— Ceea ce ar face ca lucrurile să pară firești. Fără îndoială că are obiceiul ăsta.

— Asta este totuși o presupunere, spuse Hardcastle.

— Dar se poate cerceta, spuse Poirot.

Luă o foaie de hârtie cu antetul hotelului și i-o înmână lui Hardcastle.

— Dacă îi veți scrie domnului Enderby la Ennismore Gardens, S. W. 7, el mi-a promis că va face anumite cercetări în Canada. Este un renumit avocat internațional.

— Și cum e cu afacerea cu ceasurile?

— Oh! Ceasurile. Faimoasele ceasuri! Poirot zâmbi. Cred că veți descoperi că responsabilă cu ele este domnișoara Martindale. Cum crima a fost o crimă simplă, cum spuneam, trebuia făcută să pară fantastică. Acel ceas cu Rosemary pe el pe care Sheila Webb l-a luat să-l dea la reparat. Nu cumva l-a răstăcit Sheila prin Biroul de Secretariat Cavendish? Nu cumva domnișoara Martindale și-a fondat toată fantasmagoria pornind de la el și datorită lui a fost aleasă Sheila Webb să descopere cadavrul?

Hardcastle izbucni.

— Și mai spuneți că femeia-asta e lipsită de imaginație? Când ea a copt toate astea?

— Nu le-a copt ea. Asta-i partea interesantă. Toate erau acolo... Așteptând-o. Dintr-un bun început am detectat un șablon - un șablon pe care îl cunoșteam. Un șablon familiar pentru că tocmai citisem despre asemenea șabloane. Am fost foarte norocos. După cum poate să confirme și Colin, săptămâna asta am participat la o licitație de manuscrise ale unor autori.

Printre ele erau și câteva ale lui Garry Gregorson. N-aș fi îndrăznit să sper. Dar norocul a fost de partea mea. Uite... Ca un scamator, scoase din sertarul biroului două caiete groase, ponosite. Totul este aici! Printre multele intrigi de cărți pe care plănuia să le scrie. Nu a trăit s-o scrie pe asta, dar domnișoara Martindale, care a fost secretara lui, știa totul despre ea. N-a făcut decât s-o adapteze la scopurile ei.

— Dar ceasurile trebuie să fi avut inițial o menire... În intriga lui Gregson, adică.

— Oh, da. Ceasurile lui erau puse la cinci și un minut, cinci și patru minute și cinci și șapte minute. Asta era combinația unui seif, 515457. Seiful era ascuns în spatele unui tablou reprezentând-o pe Mona Lisa. În seif, continuă Poirot cu dezgust, erau bijuteriile coroanei familiei regale rusești. Un tas de bêtisese, toată treaba! Oh, da, i-a picat numai bine domnișoarei Martindale. Ea a ales, doar personajele locale și a adaptat povestea ca să se potrivească. Toate acele indicii amețitoare aveau să conducă... Unde? Exact nicăieri! Ah, da, o femeie eficientă. Te întrebi... Gregson i-a lăsat o moștenire, nu-i așa? Oare cum și din ce a murit?

Hardcastle refuză să se arate interesat de trecut, înhăță manuscrisele și foaia de hârtie cu antetul hotelului, pe care o țineam în mână. Timp de câteva minute mă uitasem lung la ea, fascinat. Hardcastle mâzgălise adresa lui Enderby fără să-și dea osteneala să întoarcă foaia ca lumea. Adresa hotelului era în colțul din stânga jos, cu fundul în sus.

Uitându-mă lung la foaie, mi-am dat seama ce prost fusesem.

— Ei bine, vă mulțumesc, monsieur Poirot. Cu siguranță ne-ați dat ceva la care să ne gândim. Dacă iese ceva din asta...

— Sunt cât se poate de încântat să fi fost de vreun ajutor.

Poirot o făcea pe modestul.

— Va trebui să verific anumite lucruri...

— Normal... Normal...

Își luară la revedere și Hardcastle plecă.

Poirot își îndreptă atenția către mine. Ridică din sprâncene.

— Eh bien, ce te roade, dacă-mi este permis să întreb? Arăți ca un om care a văzut o stafie.

— Am văzut cât de prost am fost.

— Aha. Ei bine, asta ni se întâmplă multora dintre noi.

Dar probabil nu lui Hercule Poirot! Trebuia să-l atac.

— Un singur lucru spune-mi, Poirot. De ce dacă, așa cum spuneai, puteai face toate astea stând în fotoliu duminical din Londra și puteai să ne faci pe mine și pe Dick Hardcastle să venim acolo, la dumneata, de ce ai mai venit aici?

— Ți-am spus, mi se redecora apartamentul.

— Ți s-ar fi închiriat un alt apartament. Sau te puteai duce la Ritz, unde ai fi stat mai confortabil decât la Curlew Hotel.

— Categoric! Cafeaua de aici, mon ami, cafeaua de aici!

— Ei bine, atunci, de ce?

Poirot izbucni mânios.

— Eh bien, din moment ce ești prea prost să ghicești, am să-ți spun! Sunt om, nu-i așa? Pot fi și mașinarie dacă e nevoie. Pot să stau tolănit și să gândesc. Pot rezolva așa problema. Dar sunt om. Iar problemele privesc ființele omenești.

— Și?

— Explicația este la fel de simplă ca și crima. Am venit din curiozitate omenească, spuse Hercule Poirot, cu o tentativă de demnitate.

Capitolul XXIX

O dată în plus mă aflu în Wilbraham Crescent.

M-am oprit în fața porții casei cu numărul 19. De data asta nimeni nu mai ieși afară țipând. Casa era îngrijită și pașnică.

M-am dus spre ușa din față și am sunat.

Mi-a deschis domnișoara Millicent Pebmarsh.

— Sunt Colin Lamb, am spus. Pot să intru și să discut cu dumneavoastră?

— Bine-nțeles.

Mă conduse în camera de zi.

— Se pare că v-ați petrecut o mulțime de timp pe aici pe la noi, domnule Lamb. Am înțeles că nu aveți legătură cu poliția locală...

— Ați înțeles bine. Cred că ați știut exact cine sunt din chiar prima zi când ați vorbit cu mine.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți cu asta.

— Am fost extrem de nătărău, domnișoară Pebmarsh. Am venit în acest loc să vă caut pe dumneavoastră. V-am găsit din prima zi... Și n-am știut că vă găsisem!

— E posibil să vă fi tulburat crima.

— Dacă spuneți dumneavoastră... De asemenea, am fost suficient de prost să mă uit invers la o foaie de hârtie.

— Și ce vreți să spuneți cu toate astea?

— Doar că jocul s-a sfârșit, domnișoară Pebmarsh. Am descoperit cartierul general unde se plănuiește totul, înregistrările și informațiile necesare sunt păstrate de dumneavoastră în sistemul Braille. Informațiile obținute de Larkin la Portlebury vă erau transmise dumneavoastră. De aici ajungeu la destinația lor prin intermediul lui Ramsay. Când era nevoie, Ramsay venea la dumneavoastră noaptea, prin grădină. Într-o zi, i-a căzut o monedă cehă în grădina dumneavoastră...

— Asta a fost o neglijență din partea lui.

— Toți suntem neglijenți într-un moment sau altul. Acoperirea dumneavoastră este foarte bună. Sunteți oarbă, lucrați la un institut pentru copii handicapați, păstrați în casă cărți pentru copii în Braille, ceea ce e foarte firesc... Sunteți o femeie cu o inteligență și o personalitate neobișnuite. Nu știu care e forța care vă animă...

— Să spunem, dacă va place, că sunt o femeie care m-am consacrat unei cauze.

— Da. Mă gândeam că ar fi asta.

M-am uitat la ceas.

— Aveți două ore, domnișoara Pebmarsh. În două ore, membrii unei echipe speciale vor veni aici și...

— Nu vă înțeleg. De ce ați venit aici înaintea oamenilor dumneavoastră ca să-mi dați ceea ce pare un preaviz...

— Este un preaviz. Am venit aici singur și am să rămân aici până sosesc oamenii mei, ca să am grijă ca nimic să nu părăsească această casă... cu o excepție. Această excepție sunteți dumneavoastră. Aveți un avans de două ore dacă alegeți să plecați.

— Dar de ce? De ce?

— Pentru că eu cred că există o șansă că ați putea în scurt timp să-mi deveniți soacră... S-ar putea să mă înșel total.

Se lăsă tăcere. Millicent Pebmarsh se ridică și se duse la fereastră. Nu-mi luam ochii de la ea. Nu-mi făceam nici o iluzie în privința lui Millicent Pebmarsh. Era oarbă, dar chiar și o oarbă te poate prinde dacă nu ești în gardă. Faptul că era oarbă n-ar fi fost un handicap pentru ea o dată ce ar fi prins ocazia să-mi proptească un revolver în spate.

Spuse liniștită.

— N-am să vă spun dacă aveți dreptate sau vă înșelați. Ce vă face să credeți că... Că ar putea fi așa?

— Ochii.

— Dar noi nu semănăm la caracter.

— Nu.

Vorbi aproape sfidător.

— Am făcut ce-a fost cel mai bine pentru ea.

— Asta-i o problemă de interpretare. La dumneavoastră pe primul loc a stat cauza.

— Trebuia s-o fac.

— Nu sunt de acord.

Din nou se lăsă tăcerea. Apoi am întrebat:

— Ați știut cine era... În ziua aceea?

— Nu până când i-am auzit numele... M-am informat continuu despre ea... Mereu.

— N-ați fost niciodată atât de lipsită de inimă cum v-ar fi plăcut să fiți.

— Nu vorbiți prostii.

M-am uitat din nou la ceas.

— Timpul trece, am spus.

Se întoarse de la fereastră și se duse la birou.

— Am aici o fotografie a ei... De când era copil...

Am fost în spatele ei când a tras sertarul. Nu era un revolver. Era un cuțit delicat și foarte mortal.

Mi-am încleștat mâna pe a ei și i l-am luat.

— Oi fi eu moale, dar nu sunt prost, am spus.

Bâjbâi după un scaun și se așeză. Nu trăda absolut nici o emoție.

— N-am să profit de oferta dumneavoastră. La ce-ar folosi? Am să rămân aici până... Vor veni. Întotdeauna există prilejuri... Chiar și în închisoare.

— De îndoctrinare, adică?

— Puteți să-i spuneți și așa.

Stăteam acolo, ostili unul față de celălalt, dar cu înțelegere.

— Am demisionat din contraspionaj, i-am spus. Am de gând să mă întorc la vechea mea meserie - biologia marină. Se eliberează un post la o universitate din Australia.

— Cred că sunteți înțelept. Nu aveți ce se cere în meseria asta. Sunteți ca tatăl lui Rosemary. El n-a putut înțelege dictonul lui Lenin: „Afară cu moliciunea!”

M-am gândit la cuvintele lui Poirot.

— Sunt mulțumit că sunt om...

Stăteam acolo, tăcuți, fiecare convins că punctul lui de vedere era cel corect.

Scrisoare de la Inspectorul detectiv Hardcastle către monsieur Hercule Poirot.

Dragă monsieur Poirot, Suntem acum în posesia unor anumite fapte și mă gândesc că poate vă interesează să auziți despre ele.

Un anume domn Quentin Duguesclin din Quebec a părăsit în urmă cu patru săptămâni Canada cu destinația Europa. Nu are nici o rudă apropiată și planurile lui de întoarcere erau nedefinite. Pașaportul lui a fost găsit de proprietarul unui mic restaurant din Boulogne care l-a predat poliției. Până acum nu a fost revendicat.

Domnul Duguesclin era prieten de-o viață cu familia Montresor din Quebec. Capul acelei familii, domnul Henry Montresor, mort în urmă cu optsprezece luni, și-a lăsat considerabila avere singurei sale rude în viață, nepoatei Valerie, descrisă ca soție a lui Josaiah Bland din Portlebury, Anglia. O foarte reputată firmă de avocați din Londra a acționat pentru executorii canadieni. Toate legăturile dintre doamna Bland și familia ei din Canada au încetat o dată cu căsătoria ei, cu care familia ei n-a fost de acord. Domnul Duguesclin i-a menționat unuia din prietenii săi că intenționa să facă vizită familiei Bland în timp ce era în Anglia, deoarece întotdeauna ținuse la Valerie.

Cadavrul identificat până acum ca fiind al lui Harry Castleton a fost identificat categoric ca Quentin Duguesclin.

Într-un colț al curții lui Bland au fost găsite ascunse anumite scânduri. Deși vopsite în grabă, experții au descifrat clar cuvintele SNOWFLAKE LAUNDRY.

Nu vă mai deranjez cu detaliile minore, dar procurorul public consideră ca sigură arestarea lui Josaiah Bland. După cum ați presupus, domnișoara Martindale și doamna Bland sunt surori, dar deși sunt de acord cu opinia dumneavoastră privind participarea ei la aceste crime, o mărturie satisfăcătoare va fi greu de obținut. Este fără doar și poate o femeie foarte isteată.

Îmi pun totuși speranța în doamnă Bland. Ea e genul, de femeie care dezertează.

Moartea primei doamne Bland în timpul unui atac inamic în Franța, și a doua lui căsătorie cu Hilda Martindale, tot în Franța, pot fi ușor de stabilit, cred.

A fost o mare plăcere să vă cunosc și trebuie să vă mulțumesc pentru sugestiile utile pe care mi le-ați dat. Sper că redecorarea apartamentului dumneavoastră din Londra a fost satisfăcătoare.

Al dumneavoastră sincer, Richard Hardcastle

O altă scrisoare de la R. H. către H. P., Vești bune! Nevasta lui Bland a cedat! A recunoscut toată treaba! Dă vina în întregime pe sora și pe bărbatul ei. Ea n-a înțeles niciodată ce intenționau să facă decât când a fost prea târziu! A crezut că ei aveau de gând doar să-l drogheze astfel încât să nu-și dea seama că nu ea era femeia care trebuia! O poveste acceptabilă! Dar eu aș spune că e destul de adevărat că nu ea a fost autoarea propunerii.

Vânzătorii din Portobello Market au identificat-o pe domnișoara Martindale ca fiind doamna „americancă” ce a cumpărat două din ceasuri.

Doamna Mcnaughton spune acum că l-a văzut pe Dugusclin în duba lui Bland când acesta intra în garajul său. Oare chiar l-a văzut?

Prietenul nostru Colin s-a însurat cu fata aceea. După părerea mea, e nebun. Toate cele bune.

Al dumneavoastră, Richard Hardcastle

SFÂRȘIT